

stranac sa zvezdom

A movie poster for the film 'Dok Holidaj'. The central figure is a man with a mustache, wearing a black cowboy hat and a red shirt, looking back over his shoulder. To his left is a blonde woman in a dark, low-cut dress, leaning against a chair. To his right, a large, muscular leg in blue jeans is visible, with a hand resting on a wooden surface. The background is a dark, textured wall with a framed picture of a plant. The overall style is classic Western cinema.

GRANT BARLOU

DOK HOLIDAJ

CENA 8 DINARA

BROJ 71

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

Grant Barlou

Stranac sa zvezdom

Uzvik se prolomio kroz neveliku klisuru.

Bilo je to iznenađenje kakvo na svakom drugom mestu na svetu ne bi niko očekivao. Ali, ovde, na Zapadu, to je bila obična stvar. Naročito za jahača sa refleksima pantera, kome je bila upućena ova zapovest.

Jahač je ovlaš pritegao uzde svoje konju.

Neobičan šarac poznat u ovom delu sveta baš kao i njegov gospodar, stao je kao ukopan.

Za trenutak, na pozadini plavog neba, konj i jahač su izgledali kao monumentalna skulptura.

Bila bi to neverovatna slika da je ko imao dovoljno smisla za lepo. Ali, ovde niko nije sebi dozvoljavao taj luksuz.

Ovde, na Zapadu, svaki izgubljen trenutak, mogao je da znači i izgubljen život.

Zato ni jahač nije smeo da reskira. Poslušao je zapovest i čekao dalja naređenja. Bio je svestan da, u ovom trenutku, šansa nije na njegovoj strani.

Jahač je na sebi imao crno, elegantno odelo i kao sneg belu košulju sa kravatom boje vina.

Od sivila ove divljine naročito je odudarao njegov dobro skrojeni kaput sa peševima, koji su padali pre-

ko dva revolvera, ne skrivajući ih dovoljno.

Bila su to dva „linkolna”, kicoški izrađena, sa niklovanim cevima i drškama obloženim slonovačom.

Na glavi je imao crni „kalifornija” šešir širokog oboda.

I da nije bilo svega toga, po načinu na koji je upravljao svojim šarcem, koga je dobio na poklon od poglavice Indijanaca Hakamura, ovde bi svaki, iole poznati revolveraš, znao ko je.

Bio je to čovek čije je ime na Zapadu zaista izazivalo divljenje, ali i strah onih koji su mu se našli na putu.

Dok Holidej, čovek iz Virdžinije kako su ga mnogi zvali, bivši lekar, veliki kockar i žestok revolveraš koji je iz borbi uvek izlazio kao pobednik. On nije umeo da promaši.

Da, uvek je izlazio kao pobednik. I svi su znali da je to bilo zato što je nemogućom brzinom potezao svoje revlove.

— Ne miči se! — ponovio se uzvik.

Dok Holidej je podigao pogled.

Na samoj ivici stene, nekih dvadeset stopa iznad njegovog desnog ramena, sedeo je čovek.

Sedeo je prilično opušteno, kao neko ko je bio ubeđen da nema šta da reskira.

Noge je nonšalantno prekrstio, a preko ruke mu je bio prebačen „spenser” karabin.

— Ti si Mek Spajser — kazao je Dok, ne pokrećući glavu.

Spajser se nije udostojio da mu odgovori. Očigledno, on je imao svoj scenario za ovu predstavu.

— Sjaši sa svoje kljusine, momče! — naredio je. — Ovo je kraj puta.

Tek tada se Dok pokrenuo. Nagnuo se malo na levu stranu, kako je uvek činio kada je hteo da sklizne s konja.

— Ne sa te strane! — uzviknuo je Spajser.

Dokove usne su se razukle u ironičan osmeh.

Malo je nedostajalo da mu uspe, da postavi konja između sebe i Spajsera.

Ali, nije mu uspelo.

Slegao je ramenima i spustio se s desne strane konja. Sa te strane je bio savršena meta Spajseru, što je ovaj i želeo.

— Do đavola! — promrmljao je Dok, držeći pogled prikovan za cev Spajserovog karabina.

Onda je spustio pogled na Spajserov levi zglob. Bilo je jasno šta će se dogoditi. Kada bude hteo da podigne karabin i usmeri ga napred, njegov zglob će se prvi pokrenuti. Zato je to i bila tačka o kojoj je trebalo voditi računa.

— A sada se vrati... nazad, putem, molim lepo! — podrugljivo je govorio Spajser.

Dok je poslušao. To je, uostalom, i bilo jedino što je mogao da učini, ako je želeo da poživi još koji trenutak.

Pošao je nazad.

Ramena je instinktivno povio napred, kao da je svakog trenutka očekivao da oseti tup udar zrna tačno u leđa.

Kada je odmakao nekih dvadeset stopa, zastao je i osvrnuo se.

Zatim je napravio još par koraka.

Tog trenutka je munjevito skočio u stranu i prevrnuo se na leđa.

Još u padu izvukao je svoj „lincoln” iz futrole.

Revolver je zagrmeo dva puta, a treći pucanj je bio nadjačan snažnom grmljavinom karabina.

Spajser nije mnogo promenio svoj malopredašnji položaj. Nije ni mogao, a više nije ni imao želju.

Bio je mrtav, kao što bi, na njegovom mestu bio svaki drugi, kad bi dobio tri rupe u stomaku. A one su bile toliko blizu jedna drugoj, da skoro i nije bilo nikakvog razmaka između njih.

Čovek koji bude pogođen na takav način, obično se više ne pokrene. Tu šansu nije imao ni Spajser.

Da je Spajser, kojim slučajem, stajao uspravno, bio bi mrtav i pre nego što bi njegova kolena počela da klekaju. A pošto je sedeo skrštenih nogu, siguran u svoje oko i ruku, samo se malo nagnuo napred i ostao u tom položaju.

Još izvesno vreme, Dok Holidej je ostao da leži na mestu i u položaju u kom se našao malopre.

Osvrtao se okolo pitajući se, da li se još neki Spajserov pajtaš nalazi između stenama.

Nekih desetak minuta ostao je potpuno nepomičan.

Među stenama obraslim grmljem meskite, sve je bilo mirno. Nijedna travka se nije pomerila.

Veoma lagano, Dok je ustao i otresao prašinu sa pantalona. Malo je poravnao rukave svoga kaputa i proverio da li mu je kravata u redu. Nije trpeo neurednost.

Onda je uzjahao Miga, svog vernog prijatelja, koji mu se lagano približio.

Bez ijednog pogleda prema mestu na kome je još uvek sedeo Spajser, uputio se prema gradu.

Dok je jahao, setio se onoga što mu je stari pukovnik Hejs rekao pre nedelju dana, u Kansas Sitiju.

„Nema zakona zapadno od Vičite, prijatelju, a zapadno od Dodž Sitija, nema boga”.

I eto, on je sada jahao Treil Siti u kojem nema čak ni boga, pomislio je i nasmešio se. Naravno, ako je pukovnik bio u pravu.

A taj stari ratnik je obično bio u pravu.

Ovo što je doživeo malopre, bio je dokaz da se već približio tom paklu od grada.

Međutim, Dok Holidej nije bio zabrinut. Bila je to situacija i atmosfera koja je pogodovala njegovom trenutnom raspoloženju.

Nekih šest milja ispred grada prešao je na stari put za Santa Fe.

Začuhao je tvrđavu. Primetio je nekoliko novih baraka, što je značilo da je garnizon povećan.

Zatim se uputio severnom obalom Arkanzasa, sve dok mu prvi saluni pod šatorima nisu rekli da se približava najnovijem južnom kauboj-skom kampu. Znao je da je Treil Siti blizu.

Ništa se ovde nije razlikovalo od ostalih stočarskih gradova koje je vidio zapadno od Vičite.

Priličan broj korala između kojih su postojali uski prolazi, bili su puni stoke, spremne da krene ka krajnjem cilju.

Odmah iza kampa, počinjala je glavna ulica grada sa čije su se obe strane nalazile prodavnice, stambene zgrade i, najviše, saluni.

Da, saluna je bilo najviše, a to je nešto govorilo.

Dok Holidej je poznavao takva mesta i, mnoge dane, a još više noći, proveo je u zadimljenim prostorijama raznoraznih saluna, sa kartama u rukama.

Dokov konj, Mig, gazio je sigurno i nezainteresovano. Nije ga uznemiravao ni žagor na ulicama, koji je stvarao sasvim drugačiju atmosferu od one u preriji na koju je bio navikao. Očigledno, ni ovo mu nije bilo strano.

Holidej je malo ironično posmatrao firme saluna i nevešto ispisane plakate, koje su pozivale na zabavu. Nudile su svakakva uživanja, a najviše su to bili pozivi na kocku.

A to je bilo ono što je on osećao instinktom. Kockar njegovog nerva i formata oseći karte po mirisu.

Ali, sada je dolazio iz drugog razloga. Pre izvesnog vremena pozvao

ga je major Huver da mu pomogne da zavede red u Treil Sitiju. Prvo je odbio. Ali, kada mu je Huver javio da su ubili Reda Batlera, šesnaestogodišnjeg sina njegovog davnog prijatelja, koji je ubijen pre godinu dana pod vrlo nejasnim okolnostima, rešio je da dođe.

Dok Holidej je zaustavio konja pred velikom građevinom od drveća. Bilo je to sedište majora Huvera.

Tačno preko puta, na drugoj strani ulice, nalazio se salun na čijoj je tabli, iznad vrata, pisalo da mu je vlasnik Majk Haloran. Salun se zvao „Alhambra”.

Major Huver je pružio ruku svom posetiocu i dobro ga odmerio pogledom.

Dok Holidej je bio prilično umoran od dugog puta. Odelo mu je bilo pokriveno tankim slojem alkalne prašine, čiji je neprijatan ukus osećao i u ustima.

— Hejs vas je dobro opisao — rekao je major Huver. — Sasvim dobro.

Dok se nasmešio umorno.

— Sedite — ponudio ga je major.

— Put od Kanzas Sitija je bio prilično dug i naporan — rekao je Dok sedajući na ponudenu stolicu. Ispružio je noge ispred sebe i skinuo šešir.

— Nameravao sam da razgovaram sa vama, ali, sada ste umorni — konstatovao je major.

— Pa, da vidite i jesam.

— Rezervisao sam za vas sobu u „Alhambri”. Pođite tamo i pojedite

jedan pristojan obrok, okupajte se i odmorite. Onda se vratite ovamo, pa ćemo razgovarati.

Dok je klimnuo glavom. Nije bio nimalo raspoložen za razgovor sa tolikom prašinom na sebi i grlom tako suvim da mu se činilo da bi mogao da isprazni sve rezerve, svih trideset i sedam saluna, koliko ih je bilo u gradu.

Ustao je, klimnuo glavom majoru i izašao.

Poveo je konja u štalu koja se nalazila pored saluna i rekao momku da ga dobro nahrani i istimari. I Migu je bio potreban odmor kao i njemu samom.

Vratio se zatim u glavnu ulicu i ušao u salun „Alhambra”.

Čim je otvorio pokretna vrata, pri metio ga je Majk Haloran i pošao mu u susret.

— Vi ste Dok Holidej? — upitao ga je.

Dok je klimnuo glavom.

— Pođite sa mnom — pozvao ga je Majk.

Pošao je ispred Doka, uskim drvenim stepenicama, koje su vodile na sprat i otvorio vrata jedne sobe.

— Nije bogzna šta — rekao je Haloran, što je trebalo da zvuči kao izvinjenje. — Nije ni bolje, ni lošije od ostalih hotela u ovom delu zemlje. Ali, ovo je najbolje što imam.

— Hvala — rekao je Dok sedajući na ivicu gvozdenog kreveta i skidajući čizme.

— Ako vam nešto bude potrebno, samo pozovite. Šansa postoji, mada

ne možete biti sasvim sigurni da će vas neko čuti.

Zastao je na vratima i ponovo se obratio Doku.

— Ovaj grad je prilično bučan, znate. Poslaću vam nešto za jelo.

Haloran je bio debeo, ali snažno građen. Tu snagu je naročito odavalo njegovo četvrtasto koščato lice koje ni prilične naslage sala nisu mogle da ublaže i popune.

Haloran je došao u Treil Siti sa prvim velikim lovcima bufala koji su u ovaj kraj stigli 1874. godine, samo dve godine pošto su Džordž Huver i Džek Mekdonald udarili prve temelje novom stočarskom gradu.

Gledao je kako grad prolazi kroz pet paklenih godina svog postojanja.

Grad je hronično bolovao od smanjivanja broja stalnih žitelja, iako su ih neprekidno popunjavali novi doseljenici.

Međutim, sve to kao da nimalo nije uticalo na Halorana. Izgledao je staloženo i zadovoljno.

Kada je zatvorio vrata za sobom, Dok je sipao vodu u porculanski umivaonik, pa je lagano i s uživanjem otpočeo da spira prašinu sa lica i kose.

Zatim je izvadio brijač iz svoje torbe od krokodilske kože i pažljivo se obrijao.

Nasmešio se nesvesno svom odrazu u ogledalu, koje je visilo iznad umivaonika.

Ponovo se umio da bi sprao sapunicu s lica, a zatim, uzevši jedan de-

beo peškir, koji je bio prebačen preko rama kreveta, pošao u potragu za mestom gde bi mogao da se okupa.

Na samim vratima, skoro je naleteo na devojkicu, koja je nosila poslužavnik sa hranom.

Ona je iznenada naišla iza ugla hodnika, tik uz njegova vrata i zastala tačno ispred njega.

Prijatan miris pečenog bifteka i krompira zagolicao mu je nozdrve.

— Ovo je za vas — prva je progovorila. — Odneću vam u sobu.

— O ke' — nasmešio se, ali su njegove oči ostale hladne.

Napravio joj je mesto da je propusti i galantnim pokretom ruke otvorio joj vrata.

Ali, ni devojkica nije bila zbunjena. Nasmejala se i koketno ušla u sobu.

Dok se vratio za njom.

— Ne mogu da propustim zadovoljstvo — rekao je ironično uzimajući poslužavnik iz njenih ruku. — Kupanje može i da pričekaj.

Sada je tek bolje pogledao.

Devojkica je bila vitka i preplanula, sa dugom crnom kosom koja joj je padala niz leđa. Bila je tako ljupka i dopadljiva da je skoro zaboravio na hranu, koja je neodoljivo mirisala.

— Nešto ste zbunjeni — rekla je vragolasto.

— Ne bih to tako nazvao — odgovorio je Dok spretno. — Ko bi se nadao...

— Dojahali ste iz Kanzas Siti — prekinula je njegovu nameru devojkica.

— Otkud znate?

— Otac mi je rekao da dolazite — odvratila je. — On vam je pokazao ovu sobu. Ja sam Kejt Haloran.

— Drago mi je, gospodiце — komično se naklonio Dok Holidej, shvativši da devojkica stavlja branu između sebe i njega. — Ja sam, kao što znate, Džon Holidej. Možete me zvati Dok, jednostavno Dok.

Devojkica se nasmešila. Ovoga puta šire, a njeni beli zubi zablistali su kao biseri.

Da je Dok poslušao svoj instinkt, u tom trenutku bi bez razmišljanja uzeo devojkicu u zagrljaj i poljubio je.

Međutim, njemu se nije baš žurilo.

Uostalom, setio se i reči pukovnika Hejsa na ispraćaju:

„A zbog Majka“ govorio je pukovnik „drži se podalje od one njegove crnokose kćerke. Ona je pravi otrov.“

Pa, ona mu baš nije ličila na otrov, dok je stajala tu i blago se smešila. Jedino ga je opominjala zagonetna iskra u njenim očima. Iskra, koja je govorila da iza tih očiju i visokog čela ima nešto što treba poštovati, ili bar prema čemu treba biti oprezan.

A ona je još uvek stajala, treptala očima i lakim, pomalo nervoznim pokretima ruke sklanjala kosu sa očiju.

„Naročito pazi da ne dođe do neke ljubavne afere” bio je sledeći pukovnikov savet.

Dok je veoma dobro znao koliko je ovaj poslednji savet imao smisla. Bar ovde, na Zapadu.

Mnogi ljudi, pa čak i ne mali broi predstavnika zakona, završili su svoj put na obližnjem groblju upravo zbog žena.

U Treil Sitiju je bilo dosta žena, kao uostalom i u Vičiti, Dodž Sitiju, Elsvortu, Tombstonu, Hačinsonu, Topeki i ostalim gradovima. Ali, većinom su to bile žene određene vrste.

Mnoge od tih žena, krenule su na Zapad, jer su ih privlačili izgledi na laku zaradu.

Međutim, u većini slučajeva te njihove nade su se izjalovile, pa se njihova zarada svodila na bedne sume sa kojima nisu mogle ništa da počnu. Tako se godinama nisu mogle osloboditi teškog i ponižavajućeg posla.

Ali, ova devojka je bila drugačija, to Dokovom iskusnom i nepogrešivom oku nije moglo izmaći.

Bio je siguran da bi ova bila u stanju da zarije nož u čoveka, koji bi pokušao da je, makar samo poljubi, protiv njene volje. To se lako čitalo u njenim očima, koje nisu izbegavale njegove.

Oči su im se iskrile i izgledalo je da se odlično razumeju.

Stajali su tako nekoliko trenutaka, a onda se devojka nasmejala.

— Ohladiće vam se biftek, a ni krompiri nisu baš najbolji, kad se

ohlade — govorila je smeškajući se. — Ili, možda, više niste gladni?

Znači, svesna je da ume da se dopadne i ima hrabrosti da se podsmehne sagovorniku, zaključio je Dok, ali je odlučio da se pravi da ne primećuje njen izazov.

— U pravu ste — rekao je učtivo, a samo šeretski osmeh u njegovim očima govorio je da bi on umeo i drugačije da razgovara s ovakvom lepoticom.

Setio se opet opomene pukovnika Hejsa i, bar zasada je želeo da je se pridržava.

Međutim, devojka nije imala nameru da napusti sobu. Zastala je prekrstivši ruke na grudima i pomalo podsmešljivo zapitala:

— I vi ste baš odlučili da ukrotite ovaj grad, mister Holideje?

— Nešto nalik na to — odgovorio je, praveći se i dalje da ne primećuje njenu žaoku.

Onda se ona odjednom uozbiljila. Pogledala ga je pravo u oči i mirno rekla:

— Onda pripazite na Blekija Orsona.

— Hm! A zbog čega baš na njega, gospođice? — upitao je.

— On je odavno dao do znanja građanima Treil Sitija da neće dozvoliti da najme nekoga, ko bi pokušao da mu se nađe na putu. To se naročito odnosi na revolveraše. A posebno, ako misle da izigravaju ljude od zakona.

— Aha! Znači, on je opasan — sada se podsmehnuo Dok. — Biće da su građani Treil Sitija plašljiviji ne-

go što bi trebalo da budu. A jesu li već iznajmljivali nekoga?

— Da. Do pre nedelju dana bio je ovde Džek Alen. Major Huver ga je doveo iz Pekosa. On je bio prijatelj Bilija Kida. Tamo, u Pekosu je za račun nekih rančera sredio bandu kradljivaca stoke. Odavde je, ipak, morao da ode.

— I baš ga je taj Bleki isterao iz grada? — zapitao je Dok sedajući za sto i uzimajući viljušku i nož.

Devojka je klimnula glavom.

— On zaista uradi ono što kaže. Zato nemojte reći da vas nisam upozorila.

Doku Holideju je bilo na vrh jezika da je upita, zašto se ona potrudila da ga upozori, ali, miris hrane ga je neodoljivo privlačio, pa je odlučio da to pitanje ostavi za kasnije.

Osim toga, ona je već izlazila iz sobe.

Pošto je završio ručak, Dok se okupao. Usput je dobro osmotrio raspored vrata i stepeništa na hodniku.

Primetio je da pored glavnog stepeništa, kojim je došao, postoji još jedno, dole u dnu hodnika. Ono je sigurno služio domaćinu i personalu.

Sa leve strane hodnika bila su jedna vrata, nešto uža od normalnih. Sada su stajala odškrinuta. Bila je to ostava i verovatno jedina soba, koja je imala vrata na mali balkon.

Ostale sobe nisu ni imale balkon. To je Dok video čim je ušao u svoju sobu. Ispod prozora duž zgrade pružao se samo širok sims po kome

bi čovek mogao slobodno da se kreće, ako bi ga nužda naterala na to.

Pošto se obukao, pripasao je opasač sa revolverima i uputio se u salun.

II

Već iz hodnika je čuo neverovatnog žagor, koji je dolazio iz saluna. Znao je kako tamo sada izgleda.

Nije se prevario. Salun je bio pun kao oko. Kada bi čovek odozgo sa stepeništa bacio jaje u salu, ono se ne bi razbilo. Prosto je bilo neverovatno kako se toliko ljudi moglo smestiti na relativno malom prostoru. Ipak, izgledalo je, da su svi oni veoma zadovoljni i da im ta gurnjava, buka i prilično neprijatna neprovetrena atmosfera nimalo ne smetaju.

Bilo je tu svakojakih tipova, kao, uostalom, u svakom salunu na Zapadu, u ovo vreme. Lovci bufala, traperi, kauboji, rančeri, i nekoliko vojnika iz Fort Dodža, iskusni graničari i izviđači i, kao i obično, priličan broj notornih pijanica hronično bez novca, koji su gledali da od nekoga iskamče koju čašu, predstavljali su ovaj šaroliki skup.

Svi oni su nešto govorili, mnogi su se trudili da nadviču jedni druge, neki su nešto i pevali, i pokušavali da nadjačaju zvuke rasklimatanog klavira u koji je neumorno udarao ostareli klavirista sa zelenim štitnikom nad očima.

Jedino su kockari bili mirni, zadubljeni u igru kao da nisu primećivali šta se dešava oko njih.

Jednim pogledom Dok je obuhvatio sve i nije mu promaklo da među kockarima ima dosta onih hladnokrvnih tipova, kojima je kocka jedini izvor zarade.

Malo se osmehnuo, a zatim se odmah namrštio, kada se setio da će ovoga puta morati da se uzdrži. Bar dok ne reši problem zbog koga je i došao u Dodž.

Iako nije bio naročito impresivan, Haloranov salun je bio najveći u Treil Sitiju. Imao je tri odvojene sale.

Jedna od te tri sale je predstavljala pravi salun, druga je bila za ručavanje, a u trećoj su se nalazili stolovi za faro, poker, rulet i sve druge vrste kockarskih igara.

Ova poslednja sala bila je povezana sa salunom, tako da je izgledala kao njegov produžetak. Sada je i u njoj bila isto takva gužva kao i pored dugačkog šanka što se pružao duž celog zida.

Kada je Dok sišao stepenicama, nekoliko ljudi je podiglo pogled. Međutim, niko mu nije obratio posebnu pažnju.

Ipak, Dok je savršeno dobro znao da ga iz nekog ugla pažljivo prate nečije oči. Osećao je to iskonskim instinktom, koji ga nikad nije varao.

Ali, znao je da ovde neće biti gužve. Ne još.

Prilazio je šanku kada je čuo galamtu ispred saluna. Neko je uzviknuo „borba!” ili „dvoboj”, tako nešto.

Skoro u istom trenutku žamor je zastao i kao po komandi bujica ljudi jurnula je na vrata, koja su bila premala da ih odjednom propuste.

Kada je Dok prišao vratima saluna, ljudi su već zaposeli jednu i drugu stranu ulice, kao u nekom pozorištu pred zanimljivu predstavu.

Na sredini ulice stajale su dva momka. Bili su udaljeni jedan od drugog oko četrdeset stopa. Stajali su i posmatrali se.

S obe strane ulice gomila se sada svrstala u po dva reda. Svi su dobro pazili da se ne nađu na liniji vatre, koja je već bila sasvim izvesna.

Dok se nije iznenadio. To je bio uobičajen prizor u ovakvom gradu. A ovaj je imao specijalnu reputaciju u tom smislu.

Jo pre nego što je došao, Dok je od pukovnika Hejsa čuo kako je nastalo groblje ovog grada. U prvih devet meseci njegovog postojanja preko pedeset ljudi su preselili na mali brežuljak i svi su poginuli u ovakvim tučama. Povoda im se više niko i nije sećao.

U tih prvih devet meseci još osam deset ljudi je bilo ranjeno. Sada je izgledalo da će i jedan od ove dvojice, koji su stajali nasred ulice, biti sledeći mrtvac Treil Sitija.

Momak koji je bio bliže Doku, bio je mlad, duge kose i nervoznih pokreta. Stajao je uspravljen, ali se videlo da nije baš mirno očekivao obračun, koji mu je predstojao.

Onaj drugi bio je pun naglašenog samopouzdanja i stajao je sa prezri-

vim izrazom na licu. Očigledno, ovo mu nije bilo prvina i nije krio da je zadovoljan, što je opet u centru događaja.

— Hajde, počinji! — uzviknuo je ovaj drugi, izazivajući mladića.

— Samo budi miran — rekao je Dok mladiću, prišavši mu malo bliže. — Ne skidaj pogled sa njegove desne ruke. Smiri se i sačekaj. Onda gađaj tačno u predeo pojasa.

Mladić je klimnuo glavom, ne skidajući pogled sa svog protivnika. Nervozno je prešao jezikom preko usana.

— Poteži tu svoju gvožđuriju! — vikao je onaj sa druge strane. Pomakao se s mesta i pošao prema mladiću. Hodao je lagano, u raskoraku, pazeći da ni u jednom trenutku ne izgubi ravnotežu. Iz ovakvog stava, mogao je svake sekunde da povuče revolver. Bilo je jasno da je okoreli revolveraš, profesionalac.

Na mladiću se videlo da nije dorastao ovakvoj situaciji i bilo je očigledno da nema nikakve šanse.

Dok više nije hteo da čeka. Lagano je sišao na ulicu i stao između ove dvojice. Tačno na sredinu.

Onda je zastao, izvadio iz džepa zlatnu tabakeru i odabrao jednu od svojih omiljenih cigareta.

— Hej, ti! — uzviknuo je revolveraš. — Briši! Nosi se, do đavola!

Kao kad igra poker, Dokovo lice je bilo bezizrazno. Na čitavoj njegovoj pojavi videlo se jedino da je veoma zauzet poslom oko paljenja cigarete. Nije obraćao pažnju na upozorenje.

— Hej, ti! — uzviknuo je glasnije revolveraš. Kiptio je od besa.

Kockar je podigao glavu i tobož iznenađeno pogledao u revolveraša, koji je išao prema njemu.

— Gubi se! — pokazao je glavom revolveraš.

— Čini mi se da ovo nije privatna ulica — mirno je rekao Dok. — Zbog čega nije u redu da stojim ovde?

— Sve je u redu, ako ti ne smeta da zaustaviš u letu kuršum kalibra četrdeset pet — cerio se revolveraš, pokazujući svoje požutele zube.

Sada je već i masa postajala nervozna. Svi su želeli borbu, a sada je izgledalo da će biti lišeni tog zadovoljstva.

Nekoliko kaubojica sa trotoara počelo je da viče Doku da se skloni sa ulice. Nisu želeli da im pokvari zabavu.

Dok je lagano zapalio cigaretu i okrenuo se prema revolverašu; koji je sada bio udaljen od njega manje od deset stopa.

Uglom oka primetio je onog golobradog mladića kako nestaje u gomili na trotoaru. Čuo je ljutito gundanje okupljenih.

Revolveraš je već bio sasvim blizu njega i ljutito ga odmeravao pogledom.

— Pokvario si predstavu — rekao je opasno mirnim glasom.

— Zar je to predstava? O čemu se, zapravo, radi? — opet se Dok pravio da ne razume. — Zašto se bijete?

— Žutokljunac igra faro — zarežao je revolveraš. — I blebeće suviše.

— Aha. A šta to blebeće, na primer?

— Na primer da varam, zato što sam držao kolt na kolenima dok sam delio.

— A, je li to istina?

— Šta je li istina?

— Da si varao?

Revolveraš se ljutito trgao.

— Hej, stranče, ti si prilično prekardašio. Nije ti dovoljno što si pokvario borbu, već zabadaš nos u tuđe stvari. Šta se tebe tiče sve ovo?

— Ne tiče me se... još — mirno je odgovorio Dok.

Odmerio je revolveraša od glave do pete. Zatim se okrenuo i pošao prema kancelariji majora Huvera.

— Do đavolal — bilo je prvo što je major rekao, uvodeći ga u kancelariju. — Nije vam trebalo dugo, pa da se umešate u gužvu, Holidej!

— Ko je taj revolveraš? — zapitao je Dok umesto odgovora.

— Bleki Orson — procedio je Huver. — Malopre je, izgleda, želeo da broj svojih žrtava poveća na trideset šest.

— Ona bitanga je pobila već toliko ljudi? Impozantan broj. Trideset i pet dosada? To izgleda kao da ih je postrojio i samo krenuo redom. A oni... kao ovce, zar ne?

— Nije baš tako — odmahnuo je major glavom. — Ali, najgore je što u taj broj ulaze i četiri predstavnika zakona.

Dok Holidej je znao šta je Zapad. Ipak, većina revolveraša, koje je poznavao, bili su u stanju da na koricama svojih revolvera urežu najviše sedam, osam recki, pre nego što bi zakon počeo da ih goni.

To urezivanje zareza postalo je moda, ali ne zadugo. Jer, ti zarezi su, kasnije, prilikom suđenja, korišćeni kao dokaz izvršenih ubistava.

U sledećih nekoliko minuta, major Huver se zadržao jadikujući i proklinjući stočarski soj uopšte, a rančere iz Teksasa pojedinačno.

— Ja sam se borio uz Hejsa u armiji Konfederacije — govorio je ljutito — ali, ovo čudo nisam video. Sada već teško branim i garnizon od ove napasti. Zato sam zamolio Hejsa da mi pošalje čoveka, koji će biti sposoban da ovaj grad dovede u red.

— Aha. Zbog toga sam ja ovde, ali iz svojih ličnih razloga.

— Znam.

— I nemojte misliti da ću biti oduševljen, što ću pomagati nekom nesposobnom šerifu, koji je predstavnik zakona samo zato što misli da je lepši kad mu se zvezda blista na grudima.

Major je, međutim, bio zabavljen svojim mislima. Šetao je kancelarijom i govorio kao da je prvi put dobio priliku da se oslobodi more koja ga tišti.

— Upali smo u grdne nevolje — govorio je. — U ovaj grad šljam na dire u buljicama. Ponekad imam utisak da se tu skupio ološ celog Zapada.

Dok je video da će ovo potrajati, pa se udobno smestio u stolicu za ljućanje preko puta majorovog stola. A major je nastavio:

— Tu su lovci bufala, traperi, izviđači, revolveraši, i ceo garnizon vojnika i Ford Dodža koji redovno dolaze u obilazak saluna. Treba znati da za Teksas rat Severa i Juga još nije završen. A nama ovamo stoku doteruju isključivo rančeri iz Teksasa.

— Aha — rekao je Dok, tek da nešto kaže. Znao je vrlo dobro da mora pustiti majora, da se izduva do kraja.

— Meštana ima oko tri stotine — nastavio je major. — Oni su prilično alergični na Teksašane, poznate kavgadžije i divljake. Samo, nemaju hrabrosti da suviše podignu glasove.

Sada je major već sedeo na svome mestu i odjednom je lupio rukom po stolu.

— Zna li koliko su novca rančeri iz Teksasa potrošili u Treil Sیتیju za vreme prošle sezone?

Doka Holideja to nije interesovalo. Ipak, malo je podigao obrve kao u očekivanju te tako značajne vesti.

— Dva miliona dolara! Eto, toliko — rekao je major. — Zbog toga ne smemo biti suviše grubi sa Teksašanima. Možda je smešno, ali da samo pokušam nešto, sami građani bi se pobrinuli da ne sedim dugo u ovoj kancelariji. Važniji su im dolari čak i od mira, i reda.

Kockar je znao da priča još nije završena jer se major odjednom sav zajapurio. Očigledno, stigao je do svoje omiljene teme. Sve se odvijalo baš onako kako je pukovnik Hejs pretpostavljao.

— Osim toga — govorio je major — imamo ovde i jedan privatni rat između željezničke kompanije i vlasnika privatnih preduzeća za prevoz kočijama. U Dodž Sیتیju, pruga se završava. Nekoliko puta železnička kompanija je slala istraživače da ispitaju mogućnost njenog produžavanja kroz Arkanzas. Nijedna ekipa se nije vratila.

— U ovakvoj pitomini to se moglo i očekivati — nije izdržao Dok, koga je već počelo da zamara ovo majorovo pričanje.

Major se međutim nije dao ometi. Nastavio je sa novom žestinom.

— Ljudi su prvo bacali krivicu na bandite, zatim na Apače, ali, meni je jasno da su samo vlasnici kočija imali razloga da pruga ne produži ovamo. U kolske linije je investirano preko pola miliona kapitala. Toga se vlasnici kočija neće odreći bez pogibije.

— A železnica?

— Uzvraća im istom merom, unajmljujući revolveraše.

Major je zastao da bi došao do daha.

— Baš u vreme, kada smo pre dva sata nas dvojica razgovarali, na padnuta je kočija, koja je prevozila srebro u Šinkamo. Tu, na pet milja od grada. Ubijeni su i kočijaš, i pra-

tilac. Nema sumnje da je to delo jednog, ili grupe revolveraša koje je unajmila železnica.

Sada je nastala prilično duga pauza, koju Dok nije želeo da prekine.

Major je dugo posmatrao ulicu kroz veliki prozor kancelarije, a kada se okrenuo prema Doku, na njegovom licu se ogledala zebnja i zabrinutost...

— Mora se uspostaviti zakon u Treil Sitiju — rekao je oštro. — Bar neka vrsta zakona. Zato nam je bio potreban čovek koji će u svakom trenutku biti sposoban da se uhvati u koštac...

— Da, rekao mi je pukovnik — morao je da ga prekine Dok. Ali, to nije bilo tako jednostavno.

— Hejs pretpostavlja da ste vi takav čovek. Plaćaćemo vas četiri stotine dolara mesečno uz besplatan smeštaj u hotelu.

— Ja sam mislio da vam je pukovnik rekao, da me novac ne interesuje. Rekao vam je, valjda, zašto sam pristao da dođem? Ja sam mu to lepo objasnio.

— U redu, u redu! Onda ćemo taj novac upotrebiti za podizanje škole u gradu. To je ovde najvažniji problem, koga moramo da rešimo, ako hoćemo da nam grad napreduje.

— To je vaša stvar. Meni ćete reći samo koji su problemi iz mog domena.

— Pa, eto... Vi ćete biti zamenik Harija Barneta. Njega su građani izabrali za šerifa... ali... ali nije nikakav borac, ako shvatate šta hoću da kažem?

— Tako sam i mislio. Zato mu grad i jeste ovakav kakav je.

— Naravno, ako vam bude potrebno par momaka, to ćemo vam obezbediti.

— Zašto bi mi bili potrebni?

— Pa, ne možete sami protiv ovolike rulje! Vi još ne znate gde ste došli. Ne poznajete ove ljude...

— Ostavite tu stvar meni. Imam ja sistem za takve džentlmene. Uostalom, videćemo kako ćemo i šta ćemo — želeo je da prekрати diskusiju Dok.

— Zato vam to i govorim — opet je počeo major.

— Dakle, možemo da počnemo — nasmešio se Dok, ali oči su mu ostale ozbiljne.

Dok Holidej je jedva dočekao da major prekine tiradu, pa se već digao i podlakticom obrisao široki obod svog „kalifornija” šešira.

Ali, majora nije bilo lako izbaciti iz koloseka. Izgledao je kao da tek sada hvata zalet.

— Prvo, dakle, treba smiriti Teksašane — nastavio je tonom čoveka, koji izlaže ratni plan. — Treba im pokazati da je u Treil Siti došao zakon i da više niko ne može da radi šta hoće. Neka bude bilo ko, nema više kompromisa! Nema, razumete li!

— To se podrazumeva — upao mu je u reč Dok Holidej pokušavajući da se oslobodi ovog očigledno dobrog, ali do zlaboga, pričljivog čoveka.

Međutim, major je samo uzeo vazduh i nastavio tamo gde je bio prekinut.

— Vi imate pravo da zabranite pucnjavu u gradu i sve ono što bi moglo da remeti mir građana.

— Ukoliko ova situacija nije zanimljivija za njih — nasmešio se Dok.

— Imate pravo i ovlašćenje — dekleMOVao je major — da zatvorite svakog čoveka za koga smatrate da se oGREšio o zakon.

— Hvala, majore!

— I ma šta budete uradili, znajte da se uvek možete osloniti na mene — rekao je major pokrovitelj ski.

Malo je utišao glas, pa je dodao:

— Ja jedino ne mogu da govorim u Barnetovo ime. Znam da se on ne bi složio sa mnom.

— A zašto?

Zato što je on na strani stočara i stalno govori o kompromisu. To mu je omiljena reč. Verujem da je uložio kapital u trgovinom stokom i ne ide mu u račun da stočari počnu da izbegavaju Santa Fe. Čak mislim da je član sindikata koji se bavi tim poslom. Na vama je da to otkrijete.

Konačno, jedna čestita informacija, pomislio je Dok polazeći.

Na vratima je zastao i okrenuo se.

— Nego, što se tiče one napadnute kočije — rekao je majoru — jeste li ikada čuli o Metjusu Spajseru?

Huver klimnu glavom.

— On je jedan od plaćenih revolvéraša, koje je unajmila železnička kompanija. Opasan je.

— Bio je — ispravio ga je Dok. — Susreo sam ga tamo na putu, nekih šest milja ispred grada.

— Verovatno je nadgledao put — zaključio je major. — Kočiju su napali nekih četiri milja od mosta na Tralu.

— Znači, Metjus je čuvao put na jednu milju od tog mesta. Čini mi se da je bio sam.

— Spajser je radio sa još tri čoveka sa Penhendla. Prvi je Džon Kvik, koji je pre nekoliko godina imao neprilike sa zakonom, švercovao je alkohol Indijancima. Drugi je Red Sanderson. Neko vreme je bio desna ruka Bila Hikoka, jednog od najbržih revolvéraša u celoj oblasti. Treći je Kirli Metjus, prilično nezgodan tip i u svemu nalik na svoje pajtaše.

— Lepo društvo ste sakupili — nasmejavao se Dok, shvativši da mu u ovom gradu može biti svakako, ali samo ne dosadno.

— Hm! U pravu ste. Možda bi ova trojica mogli nešto i da vam ispričaju o napadu na kočiju, ako budete u stanju da ih privolite na to.

— Pokušaćemo. Samo, ne verujem da su toliko lepo vaspitani, pa kad ih pitam da mi kažu. Možda će im biti potreban kratak kurs iz lepog ponašanja.

— Eh, zaboravio sam da vam dam značku Holideje. Evo.

Dok se vratio i prihvatio značku.

— Pa, srećno, Dok — rekao je major, što je značilo da više nema šta da kaže.

III

Kada je izašao na ulicu, na vrelo popodnevno sunce, Dok je duboko uzdahnulo.

Nije se sećao da je skoro sreo opširnijeg čoveka od majora Huvera, iako nije mogao da mu porekne dobrotamernost. Ipak, bilo mu je jasno da će major uvek gnjaviti sa nekim tobožnjim analizama situacija i događaja.

Na nepunih desetak jardi od Huverove kancelarije, ugledao je jednog čoveka.

Stajao je nemarno oslonjen na jedan stub ispod trema susedne kuće. Noge je prekrstio tako da je, u stvari, stajao samo na jednoj, čime je, očito, želeo da pokaže da ima vremena i da se oseća sigurnim tu gde stoji.

Kada je ugledao Doka, lagano se pokrenuo i sišao sa trotoara. Došao je do sredine kolovoza i tu zastao.

Kroz treperavu jaru na ulici, Dok Holidej je prepoznao Blekija Orsona.

Dok Holidej je još bio na širokim stepenicama ispred majorove kancelarije, kada se Bleki zacerekao:

— Ha, Evo naše zadušne babel!

— Ti si nešto rekao, Bleki? — mirno je upitao Dok.

Sišao je niz stepenice i stao na nekoliko stopa od revolveraša.

Ovaj je, izgleda, tek sad primetio zvezdu na Dokovim prsima. Valjda mu je zato onaj zloradi osmeh preleteo preko lica.

— Želiš li nešto, Bleki? — upitao je Dok, mada mu je sve bilo jasno.

— Nešto sam razmišljao o onome što si malopre učinio... Ono pred Haloranovim salunom! — razvlačio je Orson.

— Pijan si — mirno je rekao Dok i iznenadio se kako je brzo shvatio da nosi zvezdu. Jer, ovaj ton nije bila njegova uobičajena reakcija. — Idi i ispavaj se. Mislim da ćeš se sutra ujutro osećati mnogo bolje.

— Već se osećam „mnogo” bolje, sad kad sam te dočekao.

Dok je govorio, Orson je lagano spuštao ruke ka opasaču.

— Učinio si dobru stvar za onog žutokljunac. Sada učini nešto dobro i za sebe — prosiktao je.

— Rekao sam ti da si pijan i da ideš da se ispavaš — još uvek je Dok bio uzdržan.

— A ja kažem da ću brojati do tri. Bolje se pripremi na to, kućkin sine. Dakle, barabo kockarska... Jedan... Dva...

Ali, ovo brojanej nikad nije dovršeno.

Orson očigledno nije mnogo polagao na fer borbu. Još dok je izgovarao: „dva”, njegova desna ruka je munjevito poletela prema revolveru.

Sevnula je kao kad zmija palacne jezikom i već u sledećem trenu na svetlu sunca je zablistao mutan, plavičast odsjaj revolverске cevi.

Međutim, Dok je bio brži.

U trenutku kada je Orson već podizao cev svog revolvera, sevnula je

Dokova ruka. Njegov pokret je bio brži od oka, a prasak se prolomio tako brzo, da ga ni misao nije mogla da prati.

Orsonova ruka kojom je držao revolver, odjednom je klonula.

Natčovečanskom snagom uspeo je da pritisne obarač, ali metak se zario u prašinu pred njegovim nogama.

Ispustio je revolver i zavrteo se oko sebe, kao igrač na ledu. Zatim se njegovo telo mlitavo sručilo u prašinu, sa licem nadole.

— Još jedan za onaj svet — promrmľjao je neko pored Doka Holideja, koji se nije ni osvrnuo.

Vest da je Bleki Orson naišao na bržeg od sebe munjevito se pronela gradom i, već posle nekoliko minuta, gomila radoznalaca se okupila pred Majkovim salunom u koji je ušao Dok.

Dok je vratio svoj „linkoln“ u futrolu, kao da se nije dogodilo ništa.

Majk Haloran je bio za šankom i umesto pozdrava rekao je mirno, bez ikakvog uzbuđenja:

— Uvek je najbolje početi od samog vrha.

— Ko pokopava poginule? — želeo je da zna Dok.

Haloran je pokazao prstom niz ulicu, prema prvom uglu.

— Ono tamo je Ulica Svit — rekao je. — Haloranovo pogrebno preduzeće će se pobrinuti za sve.

— Haloranovo?

— Da. Vlasnik pogrebnog preduzeća je moj brat Barni. On će to

uraditi najbolje što se može. Ako date još tri dolara pride, Barni će se pobrinuti da Orson dobije pogreb kakav davno nije viđen u Treil Sijaju.

Dok se nasmešio.

— Zar ste dosad bili lišeni takvog spektakla samo zato što niko nije želeo da doplati ta tri dolara?

Majk Haloran je zbunjeno slegao ramenima.

— Dobro. Neka se pobrinu za njegovu sahranu, Majk. Ako u njegovim džepovima bude novca, neka od toga plate. Ostatak ide u gradsku kancelariju.

— Ne verujem da će se u njegovim džepovima naći i jedan cent — bio je skeptičan Majk.

— Ko zna...

— Sve vreme dok ste vi bili kod majora, stajao je ovde i nalivao se pićem. Na kraju, nije imao da plati poslednju čašicu.

— Onda, neka ga sahrane o gradskom trošku, ali bez ona tri dolara, naravno.

— U redu! Javiću bratu — bio je zadovoljan Majk. — Nego, čini mi se da bismo nas dvojica trebalo o nečem da porazgovaramo, Dok. Ovde iza bara imam jednu privatnu kancelariju...

Dok je Haloran govorio, Dokovu pažnju je privukla devojka koja je stajala na drugom kraju sale pored klaviriste.

Još kada je ušao u salun bacio je pogled na nju, a posle toga nije mu promaklo da ga ona neprekidno posmatra.

Pogledao je malo bolje. Oči su joj bile krupne i tamne, a u njima je bio neki tajanstven izraz.

Dokovo iskusno oko je dobro zapazilo da je devojka želela da razgovara s njim i, isto tako, da to ne bi bio jedan od onih muško—ženskih razgovora, uobičajenih na ovakvim mestima.

Ona kao da je shvatila njegovu misao, malo se osmehnula, što je on uhvatio krajičkom oka, dok je za Haloranom ulazio u kancelariju iza bara.

Haloran je izvadio flašu viskija iz ormarića gde je čuvao svoje privatne rezerve i nasuo dve čaše.

— Hteo sam da vam kažem, Dok da se plašim da ste u debeloj neprilici — počeo je.

— Ne sumnjam. Uostalom, kad čovek ulazi u osinjak ne može da očekuje dobrodošlicu njegovih stanovnika — nasmejao se Dok. — Nego, više me zanima šta navodi vas da mi to kažete?

Pre nego što je odgovorio, Haloran je iskapio svoju čašu u jednom gutljaju.

— Jeste li ikada čuli za Džeka Alena, Holideje? — upitao je.

Dok je klimnuo glavom. Setio se da mu je Kejt pomenula to ime.

— On je pre vas radio ovaj posao — objasnio je Haloran. — Sam Hari Barnet, koji je šerif ovog grada, ponudio je nagradu od dve hiljade dolara onome ko ubije Alena, a hiljadu, ko ga istera iz grada.

Začutao je i zagledao se u svoj viski.

— Tih hiljadu dolara uzeti su pre nekoliko dana. Alen je napustio grad i posle toga niko ga više nije video — završio je Haloran i nasuo još jedno piće.

— Ja sam čuo da ga je isterao Bleki Orson?

Vlasnik saluna je ozbiljno klimnuo glavom.

— Bleki i njegovo društvo: Spajser, Džoni Kvik, Red Sanderson i Kirli Metjus.

— Čuo sam za to društvo.

— U poslednjih šest meseci oni haraju gradom. Međutim, već odavno bi pošli do đavola, da ih ne podržava lično Barnet. On se veoma zauzima za razvoj trgovine u ovoj oblasti, a metodi ga ne interesuju. Zato podržava stočare iz Teksasa, a valjda znate kakvi su oni divljaci?

Dok je klimao glavom i pustio Halorana da priča. Ovome pak, pod uticajem već dovoljne doze alkohola, odrešio se jezik.

— Sledećeg meseca, kad sezona bude u punom jeku, ovamo će početi da stižu nebrojena krda sa pašnjaka iz Teksasa — nastavio je Haloran. — Kao pobesneli uragan na ovaj grad će naleteti kauboji iz Teksasa. Napraviće gradan rusvaj u salunima, kockarnicama, nucaće u lampe i ko podivljali jahaće svoje konje ulicama grada. Na konjima će ulaziti čak i u salune i razbijaće prozore, dok sve ne demoliraju.

Zastao je jedan trenutak i dobro se zagledao u Doka.

— Tada će za vas nastati neprilike, Dok — rekao je nekako zavere nički.

— Hvala — rekao je Dok. — Imaću to na umu.

— A da znate, od svih stočara, najviše neprilike praviće Džejk Šubak ili Big Džejk, koga zovu kraljem rančera. Ljudi sa njegovog ranča „Dabl Dajmond” su većinom njegovi rođaci. Ima petoricu braće, priličan broj rođaka i nekoliko plaćenih revolveraša. Kada Big Džejk sa svojim ljudima ujaše u grad nastaje pakao. Obično doteraju stoke u vrednosti od pola miliona dolara i sa takvim bogatstvom prosto preuzmu vlast u gradu. Šerif na sve načine štiti Big Džejka, a njegovi momci prosto pobesne. To će biti prilično neugodna situacija za vas Dok. Ne bih se menjao sa vama, ni za trenutak.

Nagnuo se prema Doku i rekao ne što tiše:

— Ako prihvatite moj savet, što, verovatno, nećete učiniti, držaćete nekoliko ljudi sa skraćenim puškama na važnim mestima u gradu. Naročito ovde, gde Big Džejk odseda dok boravi u gradu. Meni je, na primer, iznajmio svoju dvocevku sa skraćenom cevi, Bil Tompson. Plaćam ga pet dolara mesečno. On je vaš, ako to želite.

— Videćemo. Što se vas tiče, čini mi se da bi bilo bolje da nabavite jednu „sačmaricu” i da je držite ispod šanka. Nabijenu, razume se.

— Ako uspete da ukrotite Big Džejka i svedete Harija Barneta na pravu meru, grad će vam jesti iz ruke, Dok.

Dok je morao da se nasmeje.

— Imate dara. Rekli ste to vrlo slikovito — rekao je Haloranu kome očigledno nije bilo do smeha. — Samo, valjda, ta dvojica nisu baš takve junačine...

— Ta dvojica određuju svoje propise i pravila i sve što oni urade, grad kopira. Neki čak iz čistog straha da ne bi izgledalo da misle drugačije. Eto, zato ćete imati neprilike, i to grdne.

— Ja mislim da ću uspeti da nekako izađem na kraj sa tim neprilikama — uzdahnio je Dok, kome je danas već bilo dosta upoznavanja sa gradom.

Uostalom, ovo nije bio ni bolji, ni gori grad od ostalih na Zapadu, a on ih je poznavao dobro. I, isto tako do bro, znao je da izađe na kraj sa banditima, siledžijama i ostalim ološem u kome Zapad ne oskudeva.

On je znao kako se najlakše rešavaju ovakve situacije. Znao je da mora uraditi pravo, u sredinu problema, i to bez oklevanja.

Po onome što je danas čuo, izgledalo je da se cela igra odvijala oko gradskog političkog šefa Harija Barneta.

Holidej se zahvalio Majku Haloranu i vratio se u salun, ne misleći ni trenutak na teškoće koje su ga čekale. Sada ga je sve ovo već počelo da zanima i gotovo je sasvim

zaboravio na svoje vlastite probleme.

Ali, samo što je zakoračio u zadržani salun, spopao ga je tako jak napad kašlja da se sav presamitio. Uspeo je u poslednjem trenutku da se vrati u sobicu za barom, da ne bi skrenuo pažnju na sebe.

Kašalj je prilično potrajao, suv i snažan, razdirao mu je pluća.

Onda se polako stišao. Ali, Dok Holidej se osećao užasno iscrpljen.

Haloran je stajao i zabezegnuto ga posmatrao.

— Mogu li... mogu li nešto da pomognem? — promucalo je.

Dok je odmahnuo glavom. A kada se kašalj smirio, on se ironično nasmešio i rekao:

— To je samo mala nepravda, prijatelju. Nego, sipajte jedan brendi, da presečem sve ovo.

Kada je, nešto kasnije, izašao u salun, ona devojka kraj klavira, sagla se i nešto prošaputala klaviristi. Zatim se uputila prema njemu.

— Gospodine Holideje — oslovila ga je. — Da li mogu malo da porazgovaram sa vama?

— Zašto da ne? Izvolite! — rukom je ponudio stolicu kraj obližnjeg praznog stola.

— Ne ovde — rekla je devojka brzo. — U mojoj sobi. Imam sobu u kući, samo stotinak metara udaljenoj odavde.

— Kako vi želite — odvratio je Dok sležući ramenima. Ovde zaista postaje zanimljivo, pomislio je.

Zajedno su izašli iz saluna, ali,

devojka je požurila pred njim. Sada je već sišla sa doksata i bila na priličnoj udaljenosti od njega.

U magnovenju, Dok je ugledao skraćenu puščanu cev.

Da je neko i posmatrao šta se događa na doksatu, ne bi ništa video. Kao zvečarka u napadu, Dok se sav nekako smotao i munjevito se bacio u stranu. U istom času, zalajao je njegov revolver.

Zrno nije pogrešilo. Puška u rukama bandita koga još nije video, bukvalno se prepolovila. U širokom luku na kolovoz je sletela jedna nje na polovina.

Drugo zrno je pogodilo bandita, koji je upravo promolio glavu iza ugla kuće. Odelo mu je pola čela i on se uz užasan vrisak suljnuo niz doksat.

— Žao mi je, momče — rekao je Dok dovoljno glasno da ga čuju svi okolo. — Ali, nije najzdravije sačekivati ljude iza ugla.

Onda je požurio za devojkom, kao da se nije dogodilo ništa.

Devojka se ponašala savršeno mirno. Videlo se na njoj da joj ovakve situacije nisu strane, da je već oguglala na njih.

Ona je već bila pred vratima jedne kuće i iz svoje torbice vadila ključ kojim je otključala vrata svoje sobe. Otvorila ih je i pozvala Doka da uđe.

Seli su. Devojka je prekrstila ruke u krilu i nagla se malo prema njemu.

Kockaru, koji je bio vrstan poznavalac žena i veliki poklonik ženske lepote, nije promaklo da je ona morala biti neobično lepa.

Ali sada je pažljivo oko moglo da primeti tragove laganog, ali sigurnog nestajanja te lepote.

Doduše, usne su joj još uvek bile pune i rumene. Ali, u njima nije bilo one sočne svežine mladosti. Čak ni prilično debeo sloj šminke na njenom licu, nije mogao da sakrije bleđilo njenog tena.

Devojka mu se nasmešila.

— Moje ime je Kerol Storm — rekla je brzo. — Ja vam dugujem veliku zahvalnost.

Dok Holidej je bio iznenađen. Da je bilo kada video ovu devojku, bio je siguran da je ne bi zaboravio.

— Sumnjam u to, gospođo — rekao je učtivo.

— Da, da — klimala je glavom devojka. — Vi ste spasili život mojemu bratu. Danas, na ulici.

To je, verovatno, bio onaj mladić koji je trebalo da se revolverima bori sa Blekijem Orsonom, pomislio je Dok.

— Džimi nije nikakav revolveraš — nastavila je devojka sa nekom čudnom tugom u glasu. — Kada ga je Bleki izazvao na dvoboj, tamo u salunu, prebledeo je kao kreč.

— Zar nije znao da treba da se čuva?

— Džimi nije znao za zakone ovoga kraja. Kada čoveka optužiš da vara na kartama, moraš svoje tvrdnje dokazati revolverom.

— Mogao je da se izvini, kad je video s kim ima posla, zar ne?

— Kada je Bleki već pomenuo revolvere, Džimija je bilo stid da se izvinjava pred tolikim ljudima. Nije želeo da ispadne kukavica. Međutim, kada su izašli na ulicu, pa... videli ste i sami kako je to izgledalo.

Sada je Doku bilo žao devojke. I da bi je malo umirio, on je potapšao po ruci i rekao:

— Vaš brat nije prvi dečak koji je shvatio u kakvom je sosu tek kad se našao pred revolverom tipa kakav je bio Bleki Orson. Viđao sam takve situacije mnogo puta.

— Možda i jeste, ali, meni je drago što ste naišli. Da se to nije desilo, ja znam... ja znam da više ne bih imala brata. I ovako...

Dok Holidej je podigao obrve.

— Znaate, Džimi je težak bolesnik. Doktori su mu dali još najviše tri godine života, i to, ako živi u nekom predelu sa suvom klimom. Pluća, znate.

Dok Holidej je osetio kako ga je nešto steglo oko srca. Ako je iko mogao da razume dečaka i njegova raspoloženja, to je mogao on sam.

Devojka, međutim, nije primetila trenutnu senku, koja je preletela Dokovim licem. Ona je bila zaokupljena svojom mukom i nastavila je da priča:

— U poslednjih godinu dana bili smo u Vičiti, Elsvortu, Hačinsonu i, sada, u Treil Sitiju. On je bio ja-

ko bolestan. Ja sam brinula o njemu od kako smo napustili Virdžiniju. Kad mu je bivalo bolje, obavljao je neke poslove po štalama ili u salunima, a ja... — zastala je.

Dok je klimnuo glavom sa razumevanjem.

Kerol Storm nije morala da mu objašnjava na koji je način po salunima zarađivala novac za život sebi i svom bratu i za plaćanje skupih lekova, koji su stizali iz Kanzas Sitija.

Sve to se jasno videlo u izrazu njenih očiju i odlučnoj mirnoći njenog lica.

Isto tako, bilo je jasno da se njoj nije dopadala ta vrsta posla. Ali, izlaza nije bilo. Ona ništa drugo nije mogla da čini.

— Gde je vaš brat? — upitao je Dok.

Devojka je ustala i pokazala na vrata susedne sobe.

— Ovde. Dodite, molim vas.

Mladi Storm je ležao sa licem na jastuku, na jedinom krevetu koji se nalazio u sobi. Podigao se, kada ga je Dok lagano kucnuo po ramenu.

Uspravio se i seo, gledajući pravo u Doka.

— Ne uzimaj to tako srcu, prijatelju — rekao je Dok. — U tebi ima dovoljno hrabrosti.

— Hrabrosti? — prezrivo se nasmejao Džimi. — Ja sam dosad mislio da je pravi čovek uvek spreman za borbu. Tako sam mislio sve dok nisam stao tamo nasred ulice. A onda sam počeo da osećam strah. I

svakim trenutkom taj strah je postajao sve veći, dok me nije uhvatila panika.

— Ti imaš puno razloga da budeš zadovoljan. Živ si, a Bleki je mrtav.

— Mrtav? — upitao je Džimi iznenađeno. — Kako? Znači, više neće moći da me natera na borbu?

— Neće. Bar ne s ove strane pakla.

Mladić se malo umirio.

Dok je već hteo da pođe. Bilo mu je dosta poslova zbog kojih nije došao u Trevil Siti, a trebalo mu je i malo odmora od putovanja i prvih doživljaja u ovom gradu.

Ali, kada se približio vratima, čuo je Džimija kako, više za sebe, govori:

— Kad bih samo znao da povlačim revolver. Mislim da tada ne bih osećao toliki strah.

— Pa, zašto ne naučiš? — upitao ga je Dok, zaustavši na pragu. — Ako već želiš da živiš u Treilu, veoma je važno da naučiš kako se poteže revolver.

— Znam, ali za to su potrebne godine, a to je stvar, koje baš nemam na pretek. Ja nemam dovoljno vremena. Nemam dovoljno godina na raspolaganju.

— Gde ti je taj tvoj revolver? — upitao je Dok. Savršeno je shvatio šta je mladić želeo da kaže. I sam je toliko puta razmišljao na sličan način.

Ispod jastuka Džimi je izvukao kolt zajedno s opasačem. Posmatrao

ga je par trenutaka, a zatim ga pružio Doku.

— Evo. Zadržite ga. Ja nemam ni kakve koristi od njega — rekao je bezvoljno.

— Grešiš — mirno je kazao Dok ne trudeći se da deluje kao neko, ko želi da ubeđuje razočarane mladiće. — Samo, moraš da znaš da postoje dve vrste ljudi, koji su dobri na revolveru. Oni, koji znaju brzo da potegnu i oni, koji umeju da odaberu pravi trenutak.

Džimi je izgledao kao da se odjednom probudio iz sna. Počeo je pažljivo da sluša Doka, a ovaj je nastavio:

— Svaki mlad čovek kad pomišlja na susret sa nekim revolverašem, misli da mu je potrebna samo brzina. Meni se čini da je to pogrešno shvaćanje. Brzina je, doduše neophodna, ali, znaš li šta je važnije?

Džimi odmahnu glavom.

— Preciznost — rekao je Dok kratko.

— Preciznost — ponovio je Džimi, ali se videlo da mu baš nije sve jasno.

— Prema tome, ako ne želiš da provodiš vreme ovde, u sobi, biće najbolje da naučiš kako se koristi ova stvarčica.

Džimi je samo klimnuo glavom.

— Ustani — naredio je Dok. — I uzmi revolver.

Mladić je poslušno uradio što mu je rečeno.

— Prvo što moraš da znaš to je,

da u jednoj borbi sa revolverima i tvoj protivnik želi da ostane živ, baš kao i ti. Ako bude uspeo da potegne pre tebe, on će prvi i pucati. To ne smeš da zaboraviš. I, moraš paziti da te ne pogodi njegovo tane. A kad povučesh okidač, to mora biti siguran pogodak. Jasno? U dvoboju ostaje živ onaj, ko prvi pogodi metu.

Kada je završio priču, mladić je već pokušavao da izvuče revolver onako, kako to čine revolveraši. Međutim, nije mu uspevalo.

Dok se ponovo nasmešio. Ovaj dečak će imati sudbinu kakva je nje gova, to mu je bilo jasno. Dobro je poznavao tu želju za borbom, koja je više značila izazivanje sudbine, nego bilo šta drugo.

Tuberkuloza je gadna bolest. Od nje leka nema i u očajanju, čovek zaželi da naleti na neku cev. Samo ponos mu ne dozvoljava da pogine kao kukavica.

Zato je sada i imao toliko razumevanja za ovog mladića i zato je želeo da mu pomogne.

— Ne tako — rekao je. — Povlačiš oroz kažiprstom, a to oduzima dragoceno vreme. Pokušaj da nategneš revolver povlaćeci palcem gornji deo okidača. Tako je mnogo brže, jer, to možeš da uradiš još dok ti revolver nije sasvim izašao iz futrole.

— Ovako?

— Da. Time si dve radnje spojio u jednu, natezanje i izvlačenje iz futrole. Sa malo vežbe biće izvrsno.

Džimi Storm je pokušao nekoliko puta i uskoro je Dok klimnuo glavom.

— Sada je već bolje. Ipak, ako hoćeš da budeš izvrstan, moraćeš da vežbaš. Svaki dan po nekoliko sati. I to ispred ogledala.

— Brzo ću ja to...

— Čekaj samo, još nešto da ti kažem, mladiću. Ja znam da je sve ovo, na žalost, potrebno za Treil i još mnoga mesta na Divljem zapadu. Mnogo puta čovekov život zavisi isključivo od brzine povlačenja revolvera i preciznosti gađanja. Ali pazi, svako ko misli da mu revolver može doneti sreću, grdno se vara.

Džimi klimnu glavom. Izgledalo je da je razumeo o čemu govori Dok.

— Pustite ga neka vežba — rekao je Dok devojci, dok je izlazio iz sobe.

Na vratima se još jednom osvrnuo i rekao mladiću:

— Samo, pazi, Džimi. Prvi izgred koji budeš napravio svojim revolverom, odvešće te u zatvor. Tamo ću te strpati lično ja. Jasno?

— Jasno — odvrati Džimi, nasmešivši se.

— Ovo će napraviti ubicu od Džimija — primetila je Kerol sa strahom u glasu, kad su izašli iz sobe.

— Moglo bi biti — složio se zamišljeno Dok. — Čovek koji zna da pred sobom ima samo nekoliko godina života, može da uleće iz obračuna u obračun, a da to nekome

još izgleda kao neverovatna hrabrost. U stvari, on nema mnogo da izgubi.

— Zašto ste mu onda pomogli, da krene na put revolveraša. — namrštila se devojka.

— Borca — ispravi je Dok. — U tome ima razlike. Ja sam najviše mislio na njega. Osim toga, imam još jednu ideju. Kad počne sezona otkupa stoke, biće gužve u Treil Sitiju. Velike gužve. Ovde sam da zavedem mir u gradu, ali ne verujem da ću moći sam. Biće mi potreban još neko.

Zastao je malo zagledan u daljinu.

— Osim toga, mislim da bi to moglo da bude korisno za Džimija.

Devojka je razrogačila oči.

— Hoćete da kažete da ćete uzeti Džimija za svog pomoćnika? Za čuvara zakona?

— Mogli bismo da radimo zajedno. Tako ćemo biti u situaciji i da čuvamo jedan drugoga.

Nastala je prilično duga pauza.

Kada je Dok pogledao u devojkę, njene oči su se napunile suzama. Obrazi su joj pocrveneli.

— Hoćete li imati nešto protiv ako... ako vas poljubim? — upitala je spontano.

— Ne — odgovorio je Dok jednostavno.

Devojka se propela na prste i spustila lagan poljubac na njegov izbrijani obraz.

— To je za Džimija — rekla je.

Zatim ga je poljubila još jednom. Samo, ovaj poljubac se razlikovao od prethodnog. Bio je topliji, uzbudljiviji.

— A ovo je za mene.

Dok je pogledao zamišljeno. Odavno u njegovom životu nije bilo mesta za žene. Odavno on nije želeo da nekoga vezuje za svoju sudbinu. Ipak, nasmešio joj se.

Okrenuli su se i pošli ulicom.

Odjednom, Dok je zastao. Nešto na ulici je privuklo njegovu pažnju.

Od stuba koji je držao nastrešnicu susedne kuće odvojio se jedan čovek i uputio se prema njemu. Očigledno, njega je čekao.

Čovek je izgledao prilično groteskno. Imao je debele, otromboljene usne i veoma krupno telo. Njegove ruke bile su nešto duže nego što je potrebno i valjda je zato više ličio na gorilu, nego na čoveka.

Kada su se on i Dok sreli, podigao je glavu. Ruke je držao na opasacu, kada je progovorio.

— Moje ime je Barnet.

— Drago mi je — odgovorio je Dok, obuhvativši jednim pogledom čitavu Barnetovu pojavu.

— Imam nalog za vaše hapšenje, Holideje — rekao je Barnet suvo.

— Jel'? Zar već? I zašto, ako smem da pitam?

— Zbog ubistva Blekija Orsona.

Dok Holidej je lagano odmakao devojkicu u stranu, pokazujući joj

rukom da uđe u obližnji salun. Zatim se okrenuo prema Barnetu.

— Ko je potpisao nalog? — upitao je.

— Ja. Potpisao sam ga pred sudijom. On vas očekuje u sudnici da uzme vašu izjavu — govorio je Barnet, osmehujući se zlorado.

— Ima li još nekog sa vama? — sada se smeškao i Dok, ali sa dobrom dozom ironije. Znao je da Barnet nije došao sam.

Sledećeg trenutka pokazalo se da je bio u pravu.

Umesto odgovora, Barnet je pucnuo prstima.

Iza ugla su izašla tri čoveka. Išli su u raskoraku, onim karakterističnim, gegajućim hodom. Najzad su stigli do njega. Dvojica su se postavila sa strane kao da je već uhapšen. Jedan mu je stao iza leđa.

— Kvik, Sanderson, Metjus — predstavio ih je Barnet. — Moji zakleti zamenici.

Dok Holidej se setio da je imena ove trojice pomenuo Huver, kada je govorio o napadu na kočiju. Oni su radili sa Spajserom.

— Ko ih je zakleo? — upitao je da bi dobio u vremenu.

— Pa, to se zna. Ja... Pred sudijom, razume se.

Za to vreme, Dok se izmakao una zad. Tako je gurnuo u stranu Metjusa, koji mu je do tada stajao iza leđa. U ovom položaju, kad su mu sva trojica našla u vidokrugu, mogao je da prati svaki pokret, svakoga od njih.

— Zar vam major Huver nije rekao da sam postavljen za glavnog zamenika šerifa? A vi ste šerif, kao što vidim.

Barnet se pravio da ne primećuje ironiju u tonu kojom je Dok izgovorio poslednju rečenicu.

— Ono što kaže major Huver mene se mnogo ne tiče. Šerif ovoga grada sam još uvek ja. I imam svoje zamenike. To su ovi ljudi. A vi ste ubica!

Dok Holidej je shvatio da u ovom trenutku nema nikakve šanse da se ivače. Ali, mogao je bar da nervira Barneta.

— Bleki Orson je bio prilična kukavica — rekao je. — Napadao je i dečake, terajući ih na dvoboj. Ali, nisam ga ubio zato, iako mrzim kukavice.

Na reč „kukavica” Barnetovo lice je bukvalno pozelenelo, a ona trojica kao po komandi spustiše ruke dole.

— Ja to ne bih pokušavao džentlmeni — opomenuo ih je Dok. — Bilo bi to ubistvo, kao što vidite. moje ruke su gore.

Momci povukoše ruke.

— Bleki je ubijen u poštenoj borbi — rekao je Dok ozbiljno. — Čekao me je na ulici ispred majorove kancelarije. Ja sam morao da se branim.

Barnet je izvukao svežanj hartije iz unutrašnjeg džepa svog sakoa.

— Dokazi govore drugačije — rekao je važno. — Tri svedoka su

pod zakletvom izjavili da je Bleki držao ruke gore kada ste vi pucali. Svedoci kažu da ste prislonili revolver uz njegov pojas i pucali.

Dok Holidej nije bio iznenađen. Dobro je poznavao ovaj soj ljudi i znao je da im nije teško da isfabrikuju što god im padne na pamet. A ovde na Zapadu to je bilo lakše nego na bilo kojoj tački na zemlji.

— Jaki svedoci — iscerio se Dok. — A koji su to bili, ako nije tajna?

Barnet se lukavo nasmešio.

— Kvik, Sanderson i Metjus — rekao je.

Doka ni ovo nije iznenadilo. Nijedan mišić na njegovom licu nije se pomorio, iako ga je bes već počeo obuzimati.

— Daj mi svoj revolver, Holideje — rekao je Barnet zvanično.

— Od kada smo nas dvojica tako intimni? Koliko se sećam, upoznali smo se tek pre nekoliko minuta, a to je prekratko vreme da neko može da mi kaže „ti”.

— Dajte svoj revolver Holideju — nije se zbunio Barnet. — I pođite sa nama u sudnicu.

— O kejl! Poći ću sa vama u sudnicu, ali revolvere ću zadržati. Kao predstavnik zakona, imam pravo na to — mirno je odgovorio Dok.

Nekoliko trenutaka, Barnet ga je pažljivo posmatrao.

— Hajdemo — rekao je konačno, polazeći ulicom. Znao je da ne može tek tako uzeti oružje čoveku na čijim grudima blista zvezda.

Valjda su to shvatili i njegovi „zamenici“, pa su napustili svoja mesta oko Doka i, pošli za šerifom.

Kraj njih je mirno koračao Dok Holidej.

Izgledao je da je nezainteresovan, ali njegove oči su pažljivo pratile svaki pokret revolveraša. Bio je duboko svestan da bi svakog trenutka mogli da insceniraju borbu i da tada ne bi imao nikakve šanse.

Odahnuo je kada su se približili zgradi u kojoj je bio smešten sud.

Tu, u centru grada, bilo je dosta ljudi na ulici i Dok je znao da nijedan od revolveraša neće pokušati ništa pred tolikim svedocima.

Jedino mu je bilo malo nezgodno, što je ceo ovaj prizor mogao da naškodi njegovom ugledu. Jer, ljudi, mogu da posumnjaju u njegovu ispravnost čim ga vide kako u tako imponantnoj pratnji ide u sud. A on će ipak morati da brani zakon, čim izađe od sudiје.

Kroz prozor svoje kancelarije major Huver je ugledao grupu koja se približavala.

Hitro je ustao od stola i požurio na ulicu. Potpuno je ignorisao šerifa i njegove zamenike i prišao Doku Holideju.

— Upravo su me informisali o nalogu za vaše hapšenje, Holideje — rekao je. — Molim vas, nemojte brinuti zbog toga. Sa prozora moje kancelarije ja sam posmatrao vašu borbu sa Blekijem.

Dok Holidej je klimnuo glavom. Ovo je bilo odlično. Sasvim je menjalo njegovu situaciju.

Sada je major Huver govorio veoma naglašeno. Bilo je jasno da su njegove reči namenjene, više šerifu i njegovim gorilama, nego Holideju.

— Osim toga, Bleki je obavestio ceo grad da će vam održati lekciju. Rekao je da će vas izrešetati, čim se pojavite na ulici.

Šerif i njegovi revolveraši su pobesneli.

— To će reći sudija, majore — rekao je besno Barnet. — Samo, pitanje je, da li će to moći nešto da važi. Ima još dokaza protiv ovog lepotana.

— Da sam na vašem mestu, šerife, ne bih prešao na lično vredanje. Jer, ja bih tada na primer mogao da pomenem vaše majmunske ruke i ništa inteligentniju njušku — rekao je Dok. — Ali, ja to neću da kažem.

— Hi! hi! hi! — nije izdržao Metjus. Ali, sledio mu se osmeh na licu, kada ga je Barnet presekao pogledom.

IV

Sudija Stilson je pogledao Doka preko ruba svojih naočara. Pogled mu je bio oštar i prodoran.

Kada su se svi smestili, Dok na klupu ispred sudiје, a njegovi pratioci na klupu pored zida, sudija je uzeo list hartije sa stola i počeo da čita u sebi.

Potrajalo je malo, a onda je pogledao Doka Holideja, koji je bio zabavljen posmatranjem svojih lepo negovanih noktiju.

— Ovde imamo stručni izveštaj gradskog lekara, doktora Hantera — govorio je, ne gledajući više ni u koga. — On kaže da je na košulji poginulog Blekija Orsona bilo tragova baruta.

Dok Holidej se nije pomerio s mesta, samo su mu se usta malo razvukla u ironičan osmeh.

Gore je nego što sam se nadao, pomislio je. Ovde je zaista sve trulo.

A sudija je nastavio.

— Doktor, takođe, kaže da veličina rane na stomaku Blekija Orsona govori da je revolverska cev morala biti pritisnuta uz sam stomak poginulog. Rana, inače, ne bi bila tih dimenzija. Šta vi kažete na to, Holideje?

— Kada sam pogodio Blekija Orsona, bio je udaljen od mene punih dvadeset stopa — rekao je Dok jednostavno, bez naročitog truda da bude ubedljiv.

Sudija Stilson je pogledao u drugu hartiju.

— Ovde imamo izjave Džonija Kvika, Kirlija Metjusa i Reda Sandersona, koji su pod zakletvom izjavili, da su stajali pred Halordovim pogrebnim preduzećem u trenutku kada je Orson pogođen. Svedoci tvrde da su ruke poginulog bile podignute, kada ste vi pucali.

Napravio je pauzu kao da je želeo da vidi efekat svojih reči. Onda je upitao.

— Šta kažete vi na to?

— Bleki je već potegao revolver, kada sam ja povukao obarač.

Sudija Stilson ga je pogledao upitno. Zatim je podigao treći komad hartije.

— S druge strane — rekao je — imamo izjavu majora Huvera koji tvrdi da je, sa prozora svoje kancelarije, video obračun između vas i Blekija Orsona. Majorova izjava se u potpunosti slaže s onim što vi kažete.

Dok Holidej se nije ni pomerio s mesta, ali se sa klupe pored zida začulo komešanje.

— Mir! — opomenuo ih je sudija. — Sud je dužan da izvede sve dokaze i da sasluša sve svedoke i okrivljenog, naravno. A pošto su izjave svedoka kontradiktorne, sud izvodi zaključak da je neko dao lažnu izjavu. Ako je svedočenje majora Huvera istinito, onda su iskazi ostalih svedoka zaista neshvatljivi i predstavljaju pravi zločin.

Ućutao je i polako spojio hartije.

— Optuženom Doku Holideju će se suditi u ponedeljak, četvrtog oktobra, pred ovim sudom — rekao je zvanično.

Okrenuo se zatim prema Barнету.

— Optuženi će biti na slobodi... uz kauciju. Koliku kauciju predlažete vi šerife?

Barnet je pogledao u Holideja. U njegovim očima je zaiskrio pobjednički sjaj.

— Pedeset hiljada dolara — rekao je.

— To je neuobičajena visoka suma — primetio je sudija Stilson. — Imate li poseban razlog što želite tako visoku kauciju šerife?

— Svakako — odgovorio je Barnet. — Ja znam da on može toliko da plati. To, uostalom, znaju svi ljudi u ovom kraju. Ne postoji kockarnica koju nije opelješio do daske. Osim toga, želim, po svaku cenu, da ostane u zatvoru.

Sudija Stilson je nekoliko trenutaka stajao zagledan u Barneta. Na njegovom licu nije moglo ništa da se pročita.

— Dve hiljade dolara kaucije — rekao je, bez promene u glasu i uzeo pero u ruku.

— Zar sud neće narediti da se optuženi odmah razoruža? — besno je upitao Barnet.

Sudija je pogledao Doka Holideja. U uglovima usana mu je zaigrao tajanstveni osmeh.

— Ja mislim — rekao je malo podrugljivo — da je to stvar šerifa.

Barnet je stupio korak bliže Doku Holideju i pogledao ga ljutito.

— Predaj mi svoje revolvere, Holideje! — gotovo je povikao.

Prišao je još korak bliže.

Dok Holidej ga je ledeno odmerio, a ruka mu je, slučajno, skliz-

nula na dršku sjajnog „linkolna”.

Barnet kao da se zaledio.

— Optuženi odbija — okrenuo se Barnet sudiji.

Sudija Stilson je ostao miran.

— Nisam čuo da je optuženi išta rekao — odgovorio je.

— Reći ću sada — umešao se Dok. — Dođi i uzmi moje revolvere, Barnete.

— Vidite! Čini mi se da sam čuo da vas poziva da ga razoružate — rekao je sudija Stilson najnormalnijim tonom čoveka koji se pridržava samo činjenica, i koga ne zanima ništa drugo.

— Ja nisam naoružan — rekao je Barnet. — Tražim od suda da naredi optuženom da preda svoje revolvere!

— Sud je već rekao svoje mišljenje o tome — rekao je sudija. — Osim toga, mislim da je trebalo uneti u izveštaj da optuženi nije ni smeo da stane naoružan pred sud. Zašto ga ranije niste razoružali, šerife?

Sudijino lice bilo je kao od kamena. Jasno se videlo da više ne želi da se nadmudruje sa Barnetom.

— Zatvorenik uživa veoma lošu reputaciju — rekao je Barnet.

— Pre svega to nije zatvorenik već optuženi — ispravio ga je sudija. — A vi ste imali trojicu zamenika, šerife. Mislim da su sva trojica naoružani.

U tom trenutku, u sudnicu je ponovo ušao major Huver, noseći u ruci svežanj novčanica. Pružio je novac Barnetu.

— Dve hiljade dolara — rekao je.

— Do suđenja, optuženi se oslobađa, uz kauciju — zaključio je sudija. — Možete ići, Holideje.

Dok Holidej je popravio bugove pantalona i napustio sudnicu, zajedno sa majorom Huverom.

Čim su stigli u kancelariju, major je nasuo dve čaše viskija. Dok Holidej je svoju bukvalno sručio u grlo.

Major se nasmejavao.

— A sada, treba da vidimo, šta dalje — rekao je poslovno.

— Pre svega, ko je ona mustra od moga kolege što daje tako stručne izveštaje? — upitao je Dok.

— Eh, jad i beda. Doktor Hanter je notorni alkoholičar. U Misuriju su mu oduzeli dozvolu za rad, jer je ubio dva pacijenta, pokušavajući da ih operiše. Jasno, bio je trešten pijan. Onda je došao u Treil Siti. U ovoj džungli nije bilo lekara, pa su ga primili.

— Jak lekar. Usrećili su se.

— Da. On bi bio u stanju da ubije i rođenu majku za bocu pića. Uostalom, mislim da ćete ga još danas naći kod Halorana kako troši novac, koji je dobio od Barneta za ono „veštačenje“.

— Pogledaću. Moraću malo da porazgovaram s njim — rekao je

Dok. — Od one bande on je ipak kao neko stručno lice.

— A što se tiče izjave trojice pomoćnika, ja se ne bih mnogo brinuo — rekao je Huver. — Sudija Stilson nije budala. On je savršeno svestan zbog čega smo vas doveli ovamo. Ipak, u izvesnoj meri sputan je dokazima, čak kada su isfabrikovani. Mesni list je mnogo puta napao njegov način deljenja pravde.

— Mesni list?

— Da. U Treilu izlazi list „Epitaf“. A finansiraju ga Barnet i još nekoliko njemu sličnih ljudi.

— Pa, taj Barnet je gazda ovog grada.

— Tako nešto. Ipak, sudija neće dozvoliti da se suđenje pretvori u lakrdiju. Mislim da bi bilo dobro da malo obradite doktora Hantera. Ako on izmeni svoj nalaz, sve će poći drugim tokom. Ja ću otići do Halorovog pogrebnog preduzeća da vidim, da li su ove propalice bile tamo kada je poginuo Orson.

V

Kada je Dok Holidej izašao iz kancelarije majora Huvera zastao je na stepeništu.

Bilo je to veoma dobro. Jer, da to nije učinio i da je napravio samo još jedan korak, sreo bi se sa tri metka koja su takvom brzinom proletela kraj njegovog šešira, da je prosto izgledalo, da su se stopili u jedan.

Kao mačka, Dok se sklopčao i sko-

trijao u pravcu odakle je dolazila vatra.

Bilo je do sasvim dobro. Jer, ako ga je neko još držao na nišanu, sigurno nije uspeo da tako brzo reaguje i juri za metom.

Već u trenutku kad se sklupčao, bljesnuo je njegov revolver, a odmah zatim i drugi.

Napadačevo oružje se više nije oglasilo.

Ipak, prošlo je izvesno vreme, dok Holidej nije bio siguran da se više ništa neće dogoditi.

Ustao je i požurio iza ugla. Uspeo je još samo da vidi banditovu glavu, kako se vuče po prašini, dok su ga dvojica, koju Dok nije poznavao, odvlačila, držeći ga za noge.

U prvom trenutku Dok je zaželeo da poleti za njima. Ali, ostavio je to za kasnije. Sada je imao važnija posla. Trebalo je da razgovara sa doktorom Hanterom.

Kada je ušao u salun, Majk Haloran mu je pokazao glavom na sto kraj prozora.

Dok je pogledao u tom pravcu. Za stolom su, sasvim mirno, kao da se ništa nije događalo, sedeli Barnet i njegova tri zamenika, igrajući faro. Nisu podizali pogled, ali, Dok Holidej je znao da su ga videli. Imao je suviše izvežbano oko kockara i revolveraša, da bi mu to promaklo.

— Gde je dok Hanter, Majk? — upitao je Holidej.

Haloran je pokazao preko ramena prema drugom delu sale.

— Tamo je.

Barnet je hitro ustao i prišao baru.

— Šta hoćeš od doka Hantera? — upitao je.

— Ništa. Samo da malo porazgovaram s njim — odgovorio je Holidej nemarno.

— Ne dozvoljavam ti da dolaziš u kontakt sa glavnim svedokom, sve do suđenja — rekao je Barnet tonom, koji ne trpi pogovora i koji jasno pokazuje ko je vlast.

— Zašto? — upitao je Dok.

— Moja dužnost je da te sprečim, da razgovaraš s njim.

Umesto odgovora, Dok Holidej je mirno izvukao svoj revolver i počeo da se poigrava s njim. Znao je da ovde ne pomaže ubeđivanje. Situacija je zahtevala igru bez rukavica, a on je i to umeo.

I, bilo mu je dosta svega.

— Samo izvoli, šerife — rekao je sa smeškom. — Ne dozvoli da te sprečim u vršenju dužnosti.

— Rekao sam... — počeo je Barnet, a lice mu je podlila krv od besa.

— Slušaj šerife, sada je dosta priče. ko izustiš još samo jednu jedinu reč, imaćeš priliku da vidiš šta ja umem.

U tom trenutku je Barnetova ruka poletela prema revolveru.

Dok Holidej se samo izmakao u stranu, a zatim je bridom ruke opalio Barneta za vrat.

Sve se odigralo tako brzo, da to gotovo niko nije primetio. Šerif se

samo skljojao kraj šanka. Da mu se nije oteo kratak vrisak, ne bi to videla čak ni njegova tri zamenika.

— Do đavola! Barabo!... — začula se psovka od stola za kojim su oni sedeli.

Brzinom munje, Dok Holidej se okrenuo i samo malo klecnuo kolennima. Toliko, da izbegne zrno iz jednog od njihovih revolvera.

Već u sledećem trenutku dve cevi velikih „linkolna” bile su uperene u pravcu stola.

Niko od one trojice više nije imao kuraži da se pomeri s mesta, a Dok Holidej je lagano pošao prema njima.

— Ima li neko nešto protiv, džentlmeni! — govorio je opasno lagano. — Hajde, ne želim da vas ome tam u vršenju dužnosti. Neko od vas je pucao. Jesi li ti to bio Kvik?

Kvik je ćutao.

— Slušaj momče, savetujem te da to više ne pokušavaš. Inače, promeni ćeš stil, kad jednom budeš imao rupu na stomaku, to ti garantujem. A nećeš je imati, ako se ne budeš služio trikovima i, ako ne pucaš, kad nisi u borbi. Dakle, šta ti se to nije dopalo?

— Prekinuo si me u vreme kad igram karte — bezobrazno se iscerio Kvik, jer je znao da Dok sada neće pucati. — Ja to ne volim, znaš.

U isto vreme Kvikova ruka se nemarno spustala na kopču opasača sa revolverima.

Dok Holidej se odmakao nekoliko koraka unazad, sve dok se leđima nije odupro o ivicu šanka.

— Pokrivaj me „sačmaricom”, Majk — rekao je tiho barmenu.

Haloran je nestao ispod šanka, a trenutak kasnije, uspravio se, držeći u rukama „sačmaricu”.

— Jedan, po jedan, ako nemate ništa protiv — rekao je Dok ljudima za stolom. — Ti, Džoni Kvik, ti si prvi! Povuci kad god hoćeš.

Džoni Kvik je obišao kartaški sto i laganim korakom pošao prema sredini prostorije.

Tu je zastao sa rukama iznad drške revolvera, pomno zagledan u Doka Holideja.

— Učini svoju dužnost, pomoćniče — dražio ga je Dok. — Hajde da vidim kako si hrabar, kad ne pucaš u leđa.

Revolveraševa usta su bila napola otvorena. Prsti su mu bili zgrčeni kao kandže, a noge lako savijene u kolennima.

Dok Holidej je stajao nemarno oslonjen na šank i izgledalo je da ga nimalo ne brine predstojeći obračun.

— Kreni, mustro!

Na zvuk njegovog glasa, ruke revolveraša su munjevito poletele nadole.

Kao nekom čarolijom u ruci mu se stvorio revolver. Izgledalo je da Doku Holideju nema spasa.

Tada se odigralo čudo.

Kvikov revolver je bio već skoro izvučen iz futrole kada je Holidej stupio u akciju. Njegov niklovan „linkoln” izleteo je iz futrole, kao jezik zmije otrovnice.

Niko nije video kada je iz cevi suknula vatra. Tri hica su izletela

jedan za drugim i zadržala se u grudi Džonija Kvika. Sve tri rane, mogao je pokriti dlan ruke.

Džoni Kvik nije stigao ni da jaukne. Skljokao se na pod saluna kao ispražnjena vreća.

Još jednom je trgnuo nogom, a onda se sasvim umirio.

— Ko je sledeći od vas spreman da izvrši dužnost slavnog zamenika još slavnijeg šerifa? — upitao je Dok, vraćajući „linkol” u futrolu.

Potapšao je dršku revolvera.

— U ovom revolveru su ostala još tri metka, a ovaj ima još šest — potapšao je drugi. — Mislim da je to dovoljno.

— Upravo si ubio čuvara reda — rekao je Red Sanderson. — Mislim da ti to nimalo neće pomoći na suđenju. Što se mene tiče, mogu da pričekam.

Zatim je mirno pokupio karte, koje su bile razbacane po stolu i počeo da ih meša.

— Da li, možda, neko od vas želi da prihvati igru? — upitao je prišutne.

Nekoliko meštana je klimnulo glavom u znak pristanka i prišlo stolu.

— Sada idem da vidim doka Hantera — rekao je Holidej Majku Haloranu. — Ako bilo ko pokuša da me uznemiri, oduvaj mu glavu tom „sačmaricom”.

Irac je sa čuđenjem zavrteo glavom.

— Nemojte ići suviše daleko Dok. Hanter ima slabo srce. Neka nestane još jedan od vaših svedoka

i sutra će za vašu glavu biti raspisana ucena.

— Neće biti prvi put — nasmejao se Dok.

Doktor Hanter je bio oniči čovek. Nosio je prugaste pantalone i kaput kroja princ Albert. Ali, i taj kaput i pantalone bili su prekriveni mrljama od hrane i ko zna čega.

Kada je Holidej ušao, sedeo je zavaljen u stolici, a pred njim se nalazila napola ispražnjena boca viskija „Misuri Morgan”.

Ugledavši Holideja doktor je nestrpljivo odmahnuo rukom kao vladar, koji želi da odstrani neželjenog posetioca.

— Odlazite — promrmljao je. — Ako ne odete, moji prijatelji će vas izbaciti. A oni nisu nimalo nežni. Uveren sam da vam posle toga nikada neće pasti na pamet da me posećujete, kada nisam raspoložen za to.

Holidej je s interesovanjem odmerio smešnu figuru, koja se trudila da bude dostojanstvena.

Već sam način na koji se izražavao govorio je da je doktor Hanter obrazovan čovek i da je nekada morao biti kulturni.

Dok Holidej se pitao, šta je moglo da bude razlog srozavanja jednog takvog čoveka sa diplomom lekara, do samog dna društvene lestvice.

Možda je tome kriva neka žena? Možda razočaranje samim životom, ili, možda, samo nedostatak snage da se odupre mirisu viskija.

Prodrmao je doktora za rame.

Hanter je ljutito gundao.

— Ne budi dosadan — rekao je.
— Koliko puta moram da ti kažem da me ostaviš na miru. Skini te šape s mene, ti prljavi konfederacionisto.

Doktor je očigledno već prilično bio pod uticajem „vatrene vode“.

— Dok, slušajte me...

Pognuta glava se lagano okrenula prema Holideju.

— Znam... znam... Nekom su, verovatno, napravili rupu na stomaku, a ja treba da je zakrpi. Uvek me zovu kad je tako. Kažu, ranjenici! Takvih je ovde tušta i tma. Ovaj prokleti grad je najprljavije mesto na svetu, koji je i sam dovoljno pokvaren.

— Dok...

— U redu, u redu! Gde je taj prokletnik, koji je imao tu sreću da ga pogodi zrno?

Pokušao je da se podigne iz stolice.

— Moje usluge se naplaćuju pet dolara i to unapred — počeo je da prepliće jezikom. — A možete ih odmah dati i vlasniku ove štenare u kojoj se prodaju izgubljeni snovi... gospodinu Majku Haloranu.

Začutao je, a zatim se zagledao u svog posetioca.

— Niko nije pogođen — rekao je Dok Holidej. — Ali, ti ćeš biti, ako već jednom ne zavežeš i ne saslušaj me.

U uglu prostorije nalazila se velika vaza od pečene gline. Koliko je Holidej mogao da ustanovi sa mesta na kome je stajao, bila je puna vode.

Dok Holidej je uzeo vazu s obe ruke i jednim zamahom sasuo njen sadržaj doktoru pravo u lice.

Stari čovek se zagrcnuo i pomodreo od šoka. U jednom trenutku Holidej je pomislio da se više neće ni povratiti.

Konačno, kada je povratio dah, doktor se oštro zagledao u Holideja.

— Šta vi, u stvari hoćete, moj dobro vaspitani prijatelju? — upitao je oštro.

— Tako je već bolje — odvratio je Dok. — Želim da porazgovaram sa vama... trezno.

— Ne, sve dok ne popijem još jednog piće — rekao je dok, uzimajući bocu sa „Misuri Morganom“.

— Dosta je bilo toga — presekao ga je Dok Holidej, uzimajući bocu i sklanjajući je van njegovog domašaja.

— Izgleda da nema pomoći — rezignirano je slegao ramenima doktor Hanter.

— Zbog čega ste lažno svedočili protiv mene? — upitao je Holidej neposreno. — I sami znate da nije bilo tragova baruta na košulji Blekija Orsona!

— Naravno da znam — odvratio je doktor mirno. — Moj stručni nalaz bi glasio da je taj džentlmen pogođen zrnem kalibra 45, sa rastojanja, koje je kako procenjujem na osnovu dugogodišnje prakse na oko dvadeset stopa.

Lagano je pognuo glavu.

— Ali, koga to uopšte briga?

— Mene. Ja sam optužen za ubi-

stvo — rekao je Holidej. — A priznaćete da to nije prijatna stvar.

Doktor je odmahnuo rukom.

— Sredite to — rekao je sa dosadom na licu. — Potplatite sudiju, potplatite svedoke, ili ih primorajte. To je običaj na zlatnom Zapadu. Pa, što da to ne učinite i vi? To je bar jednostavno.

— Zar vama, Hantere, baš ništa ne znači život jednog čoveka?

— Život? Život više nema nikakve vrednosti! Šta znači život... ništa naročito! — Kad-tad biće jedan više na groblju. Ne govorite mi ništa o životu, prijatelju. Za mene to nema nikakvog značaja.

— A koliko vam je šerif Barnet dao za lažno svedočenje? — upitao Holidej prodrnavši snažno doktora.

Stari čovek je zatreptao nekoliko puta, a na licu mu se pojavio podrugljiv izraz.

— Zar vi zaista mislite da su mene korumpirali? — upitao je tobož skandalizovano.

— Da — rekao je Dok kome je već bilo dosta.

— Ah, da, sasvim ste u pravu. Znao, bio sam prosto šarmiran izvanrednim manirima dragog šerifa Barneta. Naravno, malčice sam i potplaćen.

— Koliko?

Umesto odgovora doktor je prstom pokazao na bocu.

— Jedna boca ove tečnosti košta, u ovom kraju, pedeset dolara. To nisu splačine za kauboje — rekao je sa neskrivenim ponosom. — Ja sam dobio šest takvih boca. Sada i sami možete izračunati cenu. Ja ni-

kad nisam bio naročito jak u matematici.

— Znači, za tri stotine dolara pretvorenih u ovaj otrov, vi ste bili spremni da vidite obešenog čoveka. Obešenog, vašom krivicom.

— Ne samo spreman i voljan, prijatelju, već i veoma radoznao.

Dok Holidej je uzeo bocu.

— Ovo ću da ponesem — rekao je kratko.

Prvi put se stvarni strah pojavio u doktorovim očima.

— Za ime božje! — uzviknuo je. — Ne!

— Baš to ću učiniti — izjavio je Dok. — I na tome se neću zaustaviti. Postaraću se da vam nijedan salun u Treil Sitiju ne posluži ni limnadu, sve dok se ne opametite i ne uradite ono što vam nalaže lekarska etika, kad već nemate onu ljudsku.

— A šta bih to trebalo da učinim? — upitao je brzo stari doktor.

— Da povučete svoju izjavu, naravno. Da napišete drugu u kojoj ćete reći istinu. Razmislite... ali brzo!

— A ko će me zaštititi?

— O tome ću se starati ja. Pobruću se da vas smeste u prvu kočiju, koja ide za Dodž Siti. Tamo je piće kvalitetnije, a i bićete bezbedniji.

Doktor je grozničavo razmišljao. Potrajalo je to izvesno vreme, a onda je odlučio.

— Donesite mi hartiju i pero. Mislim da ćete želeti i svedoke.

— Dovešću majora Huvera — rekao je Dok, mada mu nije bilo ni-

malo milo da oslovljava doktora samog. Znao je šta može da se dogodi.

Pokušao je da ga ubedi da pođe s njim, ali, doktoru to nije bilo ni na kraj pameti.

Posle priličnog natezanja, Dok Holidej je odlučio da pođe, a da ga ostavi na brizi Majku Haloranu.

Pružio mu je zato bocu i opomenio ga.

— Nemojte samo popiti suviše, dok se ne vratim.

Dok Holidej se vratio u salun i pogledao okolo.

Šerif Barnet se očigledno povratio i sa svojim momcima već je napustio salun. Majk Haloran je stajao za barom.

— Šerif je odlučio da se prošetala — rekao je zadovoljno Majk. — U donošenju odluke verovatno mu je pomoglo i to što je video moju „sačmaricu“. Kako je dok?

— Spreman je da napiše novu izjavu. Odnosite mu hartije, mastilo i pero, Majk. I molim vas, ne mičite se od njega dok ja ne dovedem majora Huvera za svedoka.

Majk Haloran je klimnuo glavom i pošao u prostoriju iza bara.

Dok Holidej je izašao iz saluna. Na ulici je još uvek bilo dosta ljudi. Stajali su u grupicama i živo razgovarali. Svi su upirali radoznale poglede u Doka Holideja.

U prolazu, Dok ih je osmotrio. Većina od njih bili su kauboji i svi su nosili revolvare.

— Kakva je to pucnjava? — upitao ga je major, čim se pojavio na vratima njegove kancelarije.

— Jedan od Barnetovih ljudi, Džoni Kvik — rekao je Dok. — Pokušao je da me spreči, da razgovaram sa doktorom.

— Znači, ubili ste ga?

— Morao sam. Potegao je prvi.

— Svedoci?

— Dovoljno. Salun je bio pun.

— Sva sreća! A šta ste želeli od mene?

— Doktor Hanter je spreman da napiše novu izjavu. Naravno, ako Majk uspe da ga sačuva, dok se ne vratimo. Vi treba da budete svedok.

Major Huver je bez reči ustao i krenuo sa Docom prema salunu.

Bili su već blizu vrata, kada se prolomio prasak. Uskoro se na vratima saluna pojavio Majk Haloran.

— Doktor Hanter je ubijen! — uzviknuo je.

— A vi, gde ste bili?

— Kraj njega u sobi? Ali, hitac je ispaljen kroz prozor iz dvorišta. Samo za trenutak sam čuo kako se polomilo staklo, a onda se pojavila dvocevka. Dok sam ja skočio, doktor je već ležao u lokvi krvi.

Dok Holidej je izbrojao nekih četrnaest rupa na grudima starog doktora. Hitac je bio ispaljen sa manje od deset stopa rastojanja od razbijenog prozora i mesta na kome je Hunter sedeo.

— Ko će se sada starati za ranjene — jadikovao je Haloran.

— Neki krpáč kostiju će svakako nabasati — rekao je Huver besno.

— Uvek se nađe neko, ko je vičan tom poslu.

VI

Već je počelo da se smrkava kada se Dok Holidej vratio sa majorom u njegovu kancelariju.

Major Huver se umorno spustio u naslonjač i zagledao se u pod.

— Nije loše za jedan dan rada — sasvim neočekivano rekao je Holideju. — Trojica eliminisana, ne računajući onog koji vas je dočekao u zasedi tamo na putu.

— Pa, bilans baš nije slavan, kada se ima na umu da su to ipak bili dvonošci — rekao je Dok Holidej. — Ali, uzimajući u obzir da su bili opasne bitange, druge nije bilo...

— Uz put, proverio sam da li su ona tri zamenika zaista bili u Halorranovom pogrebnom preduzeću, za vreme vašeg obračuna sa Blekijem — upao mu je u reč Huver. — To je tačno. Bili su tamo da uredi za Spajserov pogreb. Jedino što me čudi to je, kako su znali da je Spajser mrtav i još više, odakle su bili sigurni gde će naći njegovo telo samo nekoliko sati pošto je poginuo? Mora da su tačno znali sve i zašto je on tamo, i kako je poginuo. Mislim da bi to bilo zanimljivo pitanje da se postavi u ponedeljak na suđenju, Dok.

VII

Meštani Treil Sitija su bili prilično iznenađeni kada su se sledećeg jutra probudili i izašli na ulice.

Na tremu ispred štamparije mesnog lista „Epitaf” stajale su na vidnom mestu četiri čitulje. Neko se,

izgleda, prilično potrudio da poginule: Metjua Spajsera, Blekija Orsona, Džonija Kvika i doktora Hante-
ra predstavi u najlepšem svetlu.

Već od ranog jutra oko tih čitulja se okupila radoznala masa. Naravno, nisu svi znali da čitaju, pa su pažljivo slušali jednog čitača, koji im je glasno prenosio šta je pisalo na čituljama i velikom plakatu okačenom na tablu kraj njih.

Kada su major Huver i Dok Holidej stigli do „Epitafa” gužva je već bila dostigla vrhunac.

Veliki plakat ispisan ogromnim masnim slovima bio je prikačen po red čitulja. Na njemu je, takođe, krupnim slovima pisalo:

„Ove građane je ubio plaćeni revolveraš majora Huvera”.

Ispred ulaza u redakciju „Epitafa” jedan dečak je besplatno delio primerke jutarnjeg izdanja.

Kada su se major Huver i Dok Holidej približili verandi, dečak je istrčao pred njih i tutnuo im po primerak lista u ruke.

Čitavo jutarnje izdanje imalo je samo jedan jedini list. Na njemu je bio izveštaj o ubistvima. I, ništa više.

Dok Holidej je pročitao glasno:

„Anarhija vlada Triel Sitijem” — Konačno, nešto istinito prokomentarisao je uz ironičan osmeh.

Onda je nastavio da čita u sebi, jer je i major već bio žadubljen u svoj primerak.

„Stanovništvo Treil Sitija će sigurno biti iznenađeno kad dozna kakvo je nasilje i tiranija juče za-

pretela da zavlada gradom. A to se desilo zahvaljujući uglednom građaninu, majoru Huveru.

Juče je u Treil stigao plaćeni ubica, Dok Holidej, poznat kockar i probisvet. Revolveraš koji poteže svoje kicoške „linkolne” kad god mu padne na pamet. Njega je unajmio major Huver da mu pomogne u njegovom nezakonitom vršljanju u poslovima ovoga grada.

Tri časna čoveka, Spajser, Orson i Kvik brutalno su ubijeni. Za nepuna tri sata, koliko je bio u gradu, taj kicoš, Dok Holidej, uspeo je da ih poubija. Namerno upotrebljavamo tu reč, jer je u sva tri slučaja to bilo najordinarnije ubistvo.

Nepun čas posle trećeg ubistva, eminentni lekar, doktor Hanter, nađen je izrešetan u salunu Majka Halorana.

Doktor je ubijen iz dvocevke o čemu svedoče brojni pogoci na njegovom telu, nastali od sačme. Tako je Treil Siti zadesila još jedna nevolja. Ostali smo bez stručnog lekara, vrsnog u svome poslu.

Znamo da su dvojica ubijenih, doktor Hanter i Džoni Kvik trebalo da budu ključni svedoci na predstojećem suđenju Doku Holideju, koji je optužen za ubistvo Blekija Orsona.

Na žalost, to neće moći. Ubijeni su posle preliminarne rasprave održane na sudu.

Znači, mrtvi su ljudi, koji bi ovog ubicu i probisveta sigurno poslali na vešala. Jer, oni su videli sve što je učinio.

Ostala su još dva svedoka. Plaćajući se za svoje živote oni su privremeno napustili Treil. Vratit će se tek u ponedeljak na suđenje.

Krajnje je vreme da se bogobojažljivi građani ovog mirnog mesta usprotive nasilju, koje preti da uzme maha u Treil Sitiju.

Zato predlažemo da major Huver bude proteran iz grada, zajedno sa svojim plaćenim ubicom.

Gospodin Harold Barnet, poštovani i cenjeni šrif Treil Sitija, poziva sve građane da se usprotive ovoj samovolji majora Huvera, radi očuvanja mira i reda, ne samo u Treil Sitiju, nego i u celoj oblasti.

Tiranija profesionalnog revolveraša i ubice ne sme više biti tolerisana u Treil Sitiju!”

Huver je, takođe, čitao članak. Završio je, a onda progundao kroz zube:

— Sudeći po ovome, ja sam vas uvukao u osinje gnezno, Dok.

Holidej se ironično nasmejao, gužvajući svoj primerak.

— Pitam se da li momak nosi revolver — rekao je više za sebe.

— Ko?

— Pseto, koje je pisalo ove bezobrazluke.

Major se nasmejao.

— Ko? Mastiljavko Birtles? Pa, on nije viši od pet stopa. Revolver bi bio teži od njega. Ali, ume da bude bezobrazan, to se slažem.

— Ko ga plaća za ovo? — pokazao je Dok na tablu sa čituljama i list u majorovoj ruci.

— Ima izvornih interesa u Treil Sitiju. Uložio je dosta para u trgo-

vinu stokom. Zato je uz šerifa Barneta. On sigurno misli da ćete vi raz juriti teksaške rančere kad sledećeg meseca navale u Treil sa svojom stokom.

— Što se toga tiče, moglo bi se dogoditi da je on u pravu — nasme jao se Dok.

— A zbog meštana, nemojte mnogo brinuti — išao je Huver za svojim mislima. — Već ranije su oni mnogo puta bili svedoci ovakvih kampanja. Međutim, dovoljno dugo žive u ovim krajevima, da ne bi znali da prave razliku između čuvara mira i plaćenog revolveraša.

— To me mnogo ne brine. Ako se samo jednom mesečno događa ono što sam video za jedan dan, znam da će biti srećni da se stvari jednom srede. Samo, kako će reagovati Barnett kad vidi da ne može da me otera? Sad sam se zainatjio. Osim toga, još nisam pronašao ubicu Reda Batlera.

— Neće ni biti lako. Meštani se plaše da govore. Zato se ne mešaju u Barnetove stvari. Naročito neće da budu na njegovoj strani. Posao za njega obavljaju plaćeni revolveraši. A kada stignu stočari iz Teksasa, takvih će biti priličan broj.

— Sudeći po ovom članku, Sanderson i Metjus su napustili grad.

— Ja mislim da su se oni zabrinuli zbog načina na koji ste vi krenuli da dođete do informacija. Plaše se da se i sami ne nađu u situaciji da budu ispitivani — zacerekao se major.

Dok je klimnuo glavom. Onda je

dotakao prstom obod šešira, što je značilo da želi da ostavi majora i krene nekuda svojim poslom.

VIII

Pred vratima kuće u kojoj je stanovala Kerol Strom, Dok je zastao.

Devojka je bila unutra. Upravo je doručkovala, kada je pokucao.

— Uđite — rekla je, kada se on već pojavio na pragu. — Jeste li doručkovali?

Dok Holidej je klimnuo glavom.

Devojka mu je pružila novine.

— Jeste li već pročitali ovo? — zapitala je.

— Da, malopre.

— To nije prvi put da je taj podlac pokušao da okrene raspoloženje ljudi protiv majora. Neko bi dobro učinio kada bi jedne noći prišao tom nazovi listu sa kantom petroleja i šibicom — rekla je ljutito.

— Odlična ideja — nasmešio se.

Devojka mu je na tanjiru prinela jaja sa slaninom.

— Možda će vas miris jela navesti da promenite odluku — rekla je jednostavno.

— Mmm... Mislim da u ovakvim trenucima ne treba mnogo držati do odluke, koja se donosi nepromišljeno. Obećao sam, naime, sebi da neću mnogo jesti. Ali, ovo miriše zaista izvanredno.

— Možda vas iznenađuje što i ja mogu da napravim nešto ovako ukusno? — smeškala se devojka, gledajući ga kako jede s apetitom.

— Kod vas me ništa ne iznenađuje. Naročito u ovako prijatnim

situacijama — bio je galantan Dok.

Posle kraće pauze, zapitala ga je:

— Zašto se ne oženite? Zar nikad niste razmišljali o toj mogućnosti?

Ženski mozak ne može dalje od određene teme, pomislio je Dok, osećajući kako mu knedla zastaje u grlu.

— Pa, ni vi se još niste udali — rekao je umesto odgovora.

— Nisam, ali ja sam imala razlog.

— I ja, možete mi verovati — bio je zadovoljan Dok što se izvukao.

Onda je požurio da promeni temu.

— A kako je naš revolveraš? — zapitao je.

— Odlično — odgovorila je Karol. — Mnogo vežba. Eno ga u sobi. Verovatno i sada uvežbava potezanje. Mislim da je sve to shvatio vrlo ozbiljno.

— Sve što radi, čovek treba da radi ozbiljno. U ovoj stvari to je životno važno.

Popio je crnu kafu, koju mu je devojka pružila, a zatim je prišao vratima Džimijeve sobe. Lagano ih je otvorio.

Džimi je stajao pred ogledalom. Potezao je svoj kolt što je mogao brže.

— Nišaniš suviše visoko — prekinuo ga je Dok. — Kada imaš pred sobom neprijatelja, gađaj ga u telo. To je najkrupnija meta. Samo na vašarima ljudi pokazuju svoju veštinu gađajući dolar u letu. Naravno, i za to je potrebna veština, ali, čovek nije u opasnosti.

Džimi je stajao pred njim pomalo kivan što ga je prekinuo.

— Ne mršti se tako. Ako nastaviš da nišaniš na ovaj način, nećeš imati prilike da stigneš do druge borbe. Kad stojiš pred nekim ko želi da te ubije nemaš vremena za egzibicije. Treba gađati pravo prema kopči na njegovom opasaču. Pogodak levo ili desno, ako nije daleko, biće isto kao i da si pogodio metu.

Dečak je klimao glavom, ali, Dok nije bio udeđen da će ga poslušati.

Umirujuće je pogledao Kerol, zahvalio joj se na jelu i pozdravio se, a da njoj uopšte nije bilo jasno, zašto je uopšte dolazio.

IX

Dok Holidej je došao do Haloranovog saluna, ali nije ušao. Seo je na stolicu za ljuljanje, koja je uvek stajala na tremu. Odatle je imao odličan pogled na celu ulicu, a bio je prilično zaklonjen zidom susedne kuće.

Izvadio je iz džepa svoju zlatnu tabakeru i odabrao jednu cigaretu. Zapalio je i s uživanjem povukao prvi dim.

Istog trenutka, čuo je lagane korake na tremu i zapahnuo ga je parfem Kejt Haloran.

— Kako ste plaćeni ubico? — rekla je umesto pozdrava i nasmejala se. — Tako vas je krstio „Epitaf”. Mislim da ste u ovom trenutku najpopularniji čovek u gradu. Popularniji ste i od Edija Foja. On je upravo stigao u grad sa svojom trupom.

— Ovde će se lepo provesti. Uos-

talom, možda i hoće. Kad navale kauboji, biće publike, Svakojake.

— A ono što su novine pisale o vama, mislim da bi trebalo da primite kao kompliment.

— Čini mi se da vas ne razumem, Kejt.

Devojka je podigla obrve.

— Oh, nazvali ste me... Kejt!

— Pa, zar to nije vaše ime?

— Jeste. Ali, još juče ste mi se obraćali samo zvanično: „Gospodice Haloran“, „Izvolite, gospodice“...

— Možda želite da vas i dalje tako oslovljavam?

— Oh, ne! Prirodnije je da me oslovljavate po imenu.

Zastala je i namrštila se malo.

— Znae — rekla je brzo — kada novine počnu da pišu onako kako su pisale o vama, to je znak da su se izvesni ljudi prilično uplašili.

— Koji to ljudi? — pravio se da ne razume Dók.

— Na primer šerif Barnet. Vi ste mu naneli, možda, najveći udarac u životu. Oni znaju kakva je vrsta vašeg posla u Treil Sitiju i sigurna sam da nameravaju da vas se oslobode pre nego što zakon počne suviše da se meša u njihove poslove.

— Vi ste prilično verzirani, Kejt. Govorite kao neki irski političar.

— Ja i jesam Irkinja. Moj otac je bio član irskog parlamenta pre nego što je sebe uvalio u neku gužvu, pa je morao da dođe ovamo. Ali, ako ne želite da me slušate, ja mogu i da uđem u kuću.

— De, de, nemojte biti na kraj srca, devojko. Pretpostavljam da ste želeli još nešto da mi kažete?

— Htela sam da vam kažem da sada ne mislite da je situacija u vašim rukama, bez obzira na ono što sam malopre rekla o vašoj popularnosti. Barnet je lukav čovek.

— Nisam ni ja od onih naivnih — nasmejao se Dok.

— Vi znate kako su ljudi na Zapadu prepredeni — bila je uporna Kejt. — A Barnet je najprepredeniji. Nešto između kojota i lisice. Ono što se dogodilo juče, samo je početak. Doduše, ona dva momka su odjahala iz grada.

— Ali sigurno ne zato da bi promenili vazduh. Znam ja da će se oni vratiti, i to brže nego što iko u gradu i misli.

— Drago mi je što ste svesni toga.

— A meni je drago što ste mi to rekli — rekao je Dok.

Kejt ga je pogledala pravo u oči. Učinilo joj se da ova rečenica ima neko posebno značenje. Ali, njegove sive oči su ostale hladne. Izgledalo je da i ne primećuju da je ona devojka i to najlepša u gradu za konom su uzdrhtala već mnoga momaka srca.

— Nego, ako vas neko čuje kako mi dajete instrukcije, mogli biste imati prilično nevolja — opomenuo je Dok. — I zašto to sve činite?

— Imam svoje razloge — rekla je jednostavno.

Samo krajičkom oka Dok je uhvatio njen pogled. U njemu je više naslutio, nego što je video, nešto neobjašnjivo, neobuzdano što se retko sreće kod, inače, krotkih žena Zapada.

Međutim, on nije imao ni vremena, ni interesovanja da razmišlja o tome. Pažnju su mu privukla jedna kola, koja su se pojavila na početku ulice.

Samo na trenutak okrenuo se prema vratima, ali devojke više nije bilo. Ušla je u salun čija su se vrata još klatila.

Kada je ponovo okrenuo glavu, ona kola su već prešla most, a iza njih se pojavila grupa jahača.

Bilo ih je oko desetak. Čak i sa ove udaljenosti Dok je mogao da prepozna Metjusa i Sandersona. Ali, nijedan od njih nije jahao na čelu grupe.

Čovek na čelu grupe bio je visok, držao se uspravno i uopšte čitava njegova pojava delovala je markantno. Bio je obučen u crno, a kada se malo približio, videlo se da nosi tanke crne brčiće.

Jahači su se već približili salunu.

Čovek na čelu upravio je svog konja prema „Alhambri”.

Onda, kada je već hteo da sjaše, zastao je za trenutak, jer je baš tada ugledao Doka Holideja koji je sada stajao pored pokretnih vrata Haloranovog saluna.

Kao po komandi, čoveku su prišli Metjus i Sanderson. Počeli su nešto tiho da razgovaraju.

Konačno je čovek u crnom progovorio:

— Ti si Holidej? Ja sam Džejk Šubak sa „Dabl dijamanta”.

O tome gotovo i nije bilo potrebno da obaveštava Doka. Po onome što je već ranije čuo, mogao je i sam

da pretpostavi ko je čovek što se zaustavio pred njim.

Grupa jahača je malo dalje mirno sedela na konjima i nemo odmeravala Doka Holideja.

Bili su to grubi momci, lica preplanulih od sunca i išibanih vetrovima prerije.

Dok Holidej je dobro poznavao ovu sortu ljudi. Oni su predstavljali jedan od paradoksa Zapada punog svakakvog sveta.

Jedni su bili rančeri, drugi kauboji, treći revolveraši, plaćene ubice ili, prosto, lopovi.

Ovi su bili sve to zajedno.

Ti momci su bili spremni da rade od jutra do večeri, da se bore svojim revolverima, da krađu i pljačkaju i, ako treba, da umru u sedlu ili bez njega, za svoga gazdu.

Sve to su oni činili za platu od trideset ili četrdeset dolara mesečno, plus hrana.

Šubak je poterao svog konja narend, sve dok koniske kopite nisu dotakle najnižu stepenicu ispred doksata.

— Otvori vrata saluna, Holideje — rekao je obesno Džejk. — Hoću da uđem.

Znači, prva grupa stočara stigla je iz Teksasa, pomislio je Dok. Bilo je jasno da su neprilike na pomolu kako mu je Majk Haloran i rekao, prvoga dana kada je došao u Treil Siti.

— Novi propisi zabranjuju da se u salune ulazi na konju — mirno je rekao Dok, ne pomerajući se s mesta.

Krupni stočar ga je pogledao s ne

vericom. Prosto nije mogao da shvati da je neko imao hrabrosti da mu se suprotstavi, umesto da odmah izvrši njegovo naređenje.

To se još nije dogodilo od kako on dolazi u Treil Siti sa svojim momcima. Pogledao je bolje elegantnog čoveka na vratima. Dok Holidej? Neko ko i bez ovog ima reputaciju najhrabrijeg i najbržeg revolveraša. Ne, to nije smeo da dozvoli.

— Ne znam ni za kakve propise, niti me se tiče — procedio je kroz zube.

Podbo je konja i životinja je počela da diže prednje noge na trem.

Kockar je reagovao na svoj način. Zgrabio je životinju za uzde i povukao je u stranu.

Konj se zateturao i malo je nedostajalo da zbaci jahača.

Šubak je, međutim, bio odličan jahač. Održao se u sedlu kao da je srastao s njim. Onda je besno obo konja i poterao ga prema vratima saluna.

Divlje odbačena pokretna vrata saluna lupila su o zid s unutrašnje strane, ali konj je zastao kao ukopan.

U jednom skoku Dok Holidej se našao u vratima, a u obe njegove ruke bljesnuli su revolveri. Noge su mu bile široko rastavljene, što mu je obezbeđivao siguran oslonac.

Bez oklevanja je podigao revolvere i grmljavina dva hica prosto se slila u jedan jedini prasak. Tanak su proletela opasno blizu stočarevih ušiju.

Niko od prisutnih, pa čak ni Šu-

bak, ne bi mogao da se kladi da je video šta se odigralo. Svima se njima činilo da je to dvojnik onoga čoveka što je malopre stajao kraj vrata miran i staložen.

Situacija je bila tako neočekivana i tako zapanjujuća da je prošlo skoro pola minuta, pre nego što su se prisutni snašli.

A onda je, u magnovenju, Dok ugledao jednog momka kako poteže revolver.

Nije još uspeo ni da se čestito pomeri na konju, kad ga je stiglo tane Dokovog levog revolvera.

Momak je samo jauknuo i presavio se u sedlu, a njegov revolver je odleteo daleko u prašinu.

Istog trenu, Dok je skočio u stranu da bi izbegao zrno Metjusovog revolvera, koji je nišanio prema njemu.

Onda se dogodilo još jedno iznenađenje.

Dok Holidej prosto nije mogao da veruje svojim očima. Na mestu gde je on stajao maločas, u istoj pozi i sa dva revolvera, stajao je jedan momak.

— Džimi Storme! — uzviknuo je Dok Holidej. — Do đavola, sklanjaj se odatle! Ubiće te!

Mladić je samo isprivio usne u nešto što bi se moglo nazvati osmehom.

— Ovo je tek početak, Rok — rekao je sa nadmoćnim ubeđenjem nekoga ko misli da je nepobediv. — Vi ste me naučili da rukujem ovim stvarčicama i nemojte se sada ljutiti na mene što sam dobar učenik.

Doku Holideju nije ostalo ništa drugo, nego da svojim revolverima štiti mladića. A on se obratio stočaru u koga su bili upereni njegovi revolveri:

— Šubak, skloni se sa svojim konjem s ovog trema, ili ću te tako nafilovati olovom, da zbog povećane težine, nećeš moći da staneš na noge.

Dok je morao da se nasmeje. Ovaj mladić je imitirao čak i način njegovog govora.

Šubak je bio izbezumljen od besa, ali je shvatio da u ovom trenutku ne može da uradi ništa drugo, nego da mirno sedi na konju.

Bao je ubeđen da je mladić neiskusn kao revolveraš. Ali, u obe ruke je imao po jedan kolt, što nije bilo za potcenjivanje.

I baš činjenica što je bio mlad i neiskusn, povećavala je rizik i predstavljala veću opasnost.

— Briši! — planuo je Storm, a licem mu se razlila jarost. — Ili, povuci svoj revolver, ako to želiš. Ti tvoji čuvari mogu me razneti na komade, ali ja se kladim da ću, pre toga, napraviti dobru promaju na tvojoj glavi. Možeš biti siguran u to, Šubak.

Zastao je i nekoliko trenutaka posmatrao rančera, držeći ga na nišanu.

Dok je već počeo da se zabavlja. I on je znao da se Šubak plaši mladićevog neiskustva. Naravno nije spuštao revolvere dok je čekao da vidi razvoj situacije.

Mogao je on da reši stvar i drugačije. S ovog mesta je imao takav pregled da mu ne bi promaklo nijed-

an revolveraš. Ali, nije smeo da reskira Džimijev život.

— Jesi li čuo šta te momak pita, Šubak? — ipak se umešao, prilazeći bliže i uperivši u šubakovu glavu i svoje revolvere.

Znao je, dok je Šubak na nišanu, niko se više neće usuditi da se makne. I onaj momak što je malo pre pokazao revnost, već sutra neće biti u službi. Ovakve gazde ne dozvoljavaju svojim momcima nikakvu inicijativu.

Umesto da bilo šta kaže, rančer je ljutito povukao uzde i poterao konja sa trema.

Storm se odmakao od ulaza u salun i stao na vrh stepenica. Ponovo je podigao koltove i uputio dva hica pored stočarevih ušiju.

— Gubi se iz grada... preko mosta — povikao je.

Šubak ga je pogledao iznenađeno. Bio je prosto zanemio pred ovolikom drskošću.

Sada se umešao Dok Holidej.

— Još jedno da ti kažem, Šubak — rekao je. — Od danas je zabranjeno ulaziti u salun s oružjem. Na vratima ćeš ga predati barmenu i ti i svi tvoji momci, jesi li razumeo? Neću trpeti nikakav nered u gradu.

Šubak je još uvek bio bez reči i sav zelen od besa kada je stigla nova opomena, ali sada od Džimija Storma.

— Ako sledeći put ujašeš ovamo naoružan, Šubak, ja ću te ubiti — doviknuo je mladić. — A sada, drum!

Big Džejkove usne su zadrhtale, ali nije rekao ništa. Okrenuo je konja i snažno zario mamuze u nje-

gove bokove. Nije se nijednom okrenuo da bi pogledao unazad.

Njegovi pratioci su pohitali za njim i uskoro je od njihovog prisustva ostala jedino uskovitlana prašina, koja se polako slegala.

Sanderson i Metjus su poslednji okrenuli svoje konje i odgalopirali ulicom.

Kada su im se izgubili sa vidika, mladi Storm je vratio koltove u futrolu i nasmešio se Doku.

— Ovi momci su se prilično prepalili, zar ne? — rekao je zadovoljno.

— To ćemo da vidimo. Nisam baš siguran da si postupio pametno, iako ne sumnjam u tvoje namere, da pomogneš zakonu. Jedino što zasad sa sigurnošću mogu da kažem to je da učiš brzo.

— I to je taj veliki Džejk Šubak, Big Džejk! — podsmevao se mladić, ne krijući trijumf u svome glasu. — Videli ste kako sam ga preplašio, Dok! Podvio je rep kao pretučeni ko-jot. Mora da je bilo zanimljivo posmatrati taj prizor! Morate priznati da ni vi sami ne biste ovo bolje izveli.

Mladić se grohotom smejao, lupajući zadovoljno rukama po futrolama sa koltovima.

— Predstava je zaista bila dobra — osmehnulo se Dok. — Ali, ne bih bio iznenađen kada bi te baš ona, pre vremena, odvela na onaj svet.

— Šta... šta time mislite? — odjednom se uozbiljio Džimi.

— Ono što jedino i treba očekivati. Big Džejk će se vratiti brže nego što ti i misliš. Niemu se ovo sigurno nije mnogo svidelo.

Malo je učutao, a onda je rekao ozbiljno.

— Najbolje bi bilo da sada odeš po svoju sestru i najbrže što je moguće nestanete oдавде.

— Do đavola! — planuo je mladić.

U tom trenutku, na ulici se pojavila Kerol Storm i žurno pohitala njima dvojici.

— Šta se dogodilo? — upitala je kao bez daha. — Čula sam neku pucnjavu!

Dok Holidej je pokazao glavom prema Džimiju.

— Vaš brat želeo da mi pomogne. Naravno, prvo sam pucao ja. Onda je on imao malu vežbu na Džejku Šubaku.

Devojka se okrenula bratu.

— Znači, i ti si pucao? — upitala je uplašeno.

— Naravno! — odgovorio je mladić još uvek pun sebe.

— Jesi li... Jesi li pogodio nekoga? — promucala je.

— Nisam ni pokušao — odgovorio je mladić. — Ali, zadao sam prilično straha tim momcima. Pitaj samo Doka. Pucao sam s oba revolvera. Mislim da bih bio u stanju da mu uputim zrno pravo među oči. Dok je video...

Na devojčinom licu pojavio se izraz straha i tuge. Onda je pogledala Doka.

— Šta ste vi učinili da to sve sprečite, Dok? — upitala je brzo.

Dok je iznenađeno podigao obrve. Zatim je tiho progovorio.

— Nisam ništa učinio. Mislim da ne bih ni mogao. Džimi je uskočio

tako neočekivano da bi moja pomoć samo mogla da smeta.

— Mogli su da ga ubiju!

— Mogli su — potvrdio je Dok.

— Mnogo je verovatnije da je Big Džejk mogao da bude ubijen — dobio je mladić koji nije mogao da shvati, zašto njih dvoje tako razgovaraju.

— Rekli ste mi da ćete motriti na Džimija i da ćete mu pomagati — prebacila je devojka Doku. — Da li to ta vaša briga?

— Žao mi je, Karol. Ja sam stajao ovde i imao mali razgovor sa Big Džejkom kada se Džimi umešao. Odjednom se stvorio ovde sa revolverima u rukama. Stvarno, nisam mogao ništa da uradim. Nije baš u redu što je uzeo zakon u svoje ruke, ali, što se tiče Šubaka, nije mi ga žao.

Kerolin glas je postao mekši.

— Možda sam tome i ja doprinela — počela je s osećanjem krivice. — Rekla sam Džimiju da ćete ga vi možda uzeti za svog pomoćnika. To sigurno nisam smela da učinim. Nije trebalo da sve ono što kažete uzmem tako ozbiljno.

— Ono što sam rekao, ja sam i mislio — odgovorio je Dok. — Posle ovoga što se dogodilo, mislim da nemam drugog izbora. I zbog njega sam mog bi bilo dobro kada bi sada nosio značku.

— Pa, to bi u ovom slučaju bilo dobro — složila se Kerol, gledajući brata, koji je blistao od sreće.

— Samo, ne treba se zavarivati da će mu to biti od velike pomoći, ako Big Džejk odluči da se osveti.

— Šta sad to znači? — prišla mu je sasvim blizu Kerol.

— Big Džejk nije mek momak, to i vi znate. Bar ste čuli nešto o tome. A nije ni običaj da jedan golobradi momak otera poznatog rančera sa saluna, kao kojota.

— Pa, šta da radimo sada? — bila je očajna devojka.

— Ja sam predložio Džimiju da otputujete. Još uvek mislim da bi to bilo najkorisnije. Ali, on neće da čuje.

Džimi, međutim, nije više želeo da sluša njihove primedbe. Kao svaki odrastao muškarac, približio se šanku i naručio jedno piće.

To je bio novi šok za Kerol. Sva očajna, okrenula se Doku.

— Vidite, šta su učinili revolveri? — upitala je sa suzama u očima.

— Možda mislite da bi bilo bolje da se opet nađe pred cevima nekog Blekija Orsona? — upitao je malo nervozno Dok, jer nije podnosio ženske suze. Za to on nije imao razumevanja.

— Taj Bleki Orson i jeste kriv za sve ovo — sada Kerol više i nije krila suze.

— Može biti — govorio je sve nestrpljivije. — Mislim da je Džimi teško doživio ovaj poraz i da sad želi da se afirmiše.

— A, ako se sada okrene nasilju? — opet je produžavala Kerol.

— Ako se to dogodi, ako Džimi počne da tiraniše grad, onda već sada može početi da broji dane koji su mu preostali. Ipak, ja ću učiniti sve što mogu.

— Nadala sam se da ćete to reći,

Dok — rekla je Kerol, brišući suze. — Vi ste jedini čovek koji je nešto učinio za Džimija i koga nas dvoje imamo u ovom gradu. Ne postoji mnogo stvari koje bih mogla da učinim za vas. Ali, ako smatrate da, ipak, nešto mogu, neću razmišljati. Želela bih da vam se nečim odužim, Dok.

Okrenula se i nestala iza ugla još pre nego što se iz Dokovih grudi izvio uzdah nestrpljenja.

Sada je, konačno, mogao da odahne. Ostalo mu je jedino da vidi, šta će s ovim golobradim samosvesnim mladićem, koji, očigledno, traži gužvu i koji će, bio to u to siguran, izazvati još hiljadu problema.

— Čuo sam sve — izjavio je u tom trenutku Džimi, kojim se odjednom stvorio kraj njega. — Hoću samo da vam kažem, Dok, da ja ne želim da postanem drugi Bili Kid, ako je to ono što mislite o meni.

— Nisam to mislio — odvratio je Dok oštro. — Osim toga, sad imam važnija posla.

— Od kako sam stigao u ovaj grad — počeo je Džimi — svaki, pa i najbedniji kauboj je smatrao da ima pravo da se izivljava na meni. To je došlo do granice preko koje čovek dalje ne može. Mislim da sam zbog toga i izazvao Blekija Orsona na dvoboj.

Dok Holidej ga je pogledao zapanjeno. Znači, tako su tekle stvari.

— Bio sam spreman da poginem — nastavio je mladić. — Međutim, kada sam stao ispred Blekija, osetio sam strah. Kad ste se vi umešali Dok, osetio sam još veće poniženje.

Nasmešio se i lupio po dršci kolta.

— Sada shvatam šta ovo može da znači. U gradu kakav je ovaj, čoveku ne znači mnogo ni znanje, koje može da stekne u nekoj školi, ni bilo šta drugo, osim sirove snage ili veštine baratanja revolverom. Žalosno je, priznajem, ali mi ne možemo ništa da izmenimo, ako nismo brži na koltu.

Dok je bio prilično iznenađen ovim mladićevim govorom. A mladić se osmehnuo i pokazao na futrole sa revolverima.

— Ovi revolveri, ako čovek ume da ih upotrebi kako treba, mogu mnogo da učine da mu pruže samopouzdanje.

— Ali mogu i da unesreće čoveka — rekao je Dok.

— Konačno sam neko — nastavio je mladić, kao da ga nije čuo. — A suviše dugo sam bio demoralisani niko.

— A šta je s onom poslovicom: „Bolje živ niko, nego mrtav neko”? — pokušao je Dok da stvar skrene na šalu.

— U to nisam baš sasvim siguran — odvratio je mladić, a Dok je morao da se složi s njim. Tačno, tako bi i on rezonovao. Ipak, reda radi je rekao.

— Bolje bi bilo da malo pričuvaš sebe.

— Lako je vama da govorite tako, Dok. Vas su oduvek poštovali, jer vi možete da potegnete brže i pucate tačnije, nego iko drugi za Zapadu. Ne verujem da čovek kakav ste vi može da razume nekoga koga su celog života odbacivali i podsmevali

mu se. Zastao je nekoliko trenutaka, pa opet nastavio.

— Ono što ste mi pokazali, kako ste me naučili da koristim revolver, učiniće me jednakim sa bilo kojim čovekom u ovom kraju. Možda čak i sa vama.

Dok Holidej se nasmešio.

— Kad je revolveraška veština u pitanju, uvek ima bolji od boljega — rekao je suvo. — Pazi samo da te ta ambicija ne odvede gore — nastavio je Dok, upirući kažiprst u pravcu neba.

Svojim metalnosivim očima, pogledao je mladića pravo u oči i rekao neobičnim ozbiljnim glasom:

— Ne zaboravi da si odsada i ti čuvar reda u Dodžu.

Mladić je klimnuo glavom.

— Pođi sa mnom do kancelarije majora Huvera da dobiješ značku. Tamo ćeš položiti zakletvu. I nemoj me pogrešno razumeti, Storme. Rekao sam: čuvar reda.

— Čuo sam — odvratio je Storm. — Već na nekoliko primera sam video kako vi to radite.

Dok je mislio da ga je dobro razume, pa je dodao:

— Čuvar zakona može da ubije jedino u samoodbrani, ili ako je situacija takva da drugog izbora nema.

— Ako mu ništa ne preostaje — mrmljao je mladić,

— Da, i pazi da ne pogrešiš.

Pošli su prema kancelariji majora Huvera. Upravo su bili na stepenicama koje su vodile u zgradu, kada su zastali. Ugledali su šerifa Barнета, koji je hitao prema njima.

X

Kada se Barnet približio, već po izrazu njegovog lica videlo se da nešto nije u redu.

Bio je sav zajapuren, a oči su mu sevale od besa.

Zastao je na dve stope od Doka Holideja i Džimija koji su se našli na stepenicama i pogledao ih zlobno.

— Ovo je loš početak, Holideje. — rekao je. — Poslovnim ljudima ovog grada neće se dopasti ono, što se dogodilo sa Šubakom.

— E, to je zaista loše — prokomentarisao je Dok. — Stvarno sam zabrinut zbog toga. Loše, loše...

— Za tebe je loše — pobesneo je Barnet. — Ako Džejk Šubak, slučajno, odluči da odvede svoja goveda do Dodž Sitija, to će za ovaj grad značiti gubitak od stotinu hiljada dolara.

— Mislim da bi Šubak imao veće gubitke — rekao je Dok. — Ako bi stoku terao do Dodž Sitija, morao bi da plati još po pet dolara po grlu.

— Ako misliš da ove sezone prirediš dobrodošlicu rančerima iz Tek sasa na taj način, ovom gradu će se isplatiti da plati deset hiljada dolara, da bi te se oslobodio — prasnio je šerif.

— Vrlo si jasan.

— Jesam, Jer, uvek će se naći neko ko će želeti da zaradi tih deset hiljada dolara, a mislim da to treba da znaš, da ne kažeš da sam ti radio iza leđa — nacerio se Barnet.

— Nema da brineš. Ipak, kad već tako dobro sarađujemo, da li, možda,

imaš ideju, ko bi to mogao da bude? Taj, mislim, što će da zaradi deset hiljada dolara.

— Ne volim da pominjem imena — rekao je Barnet. — Ali, zaštitna liga koju sam ja obrazovao, ne odobrava tvoj način deljenja pravde. Jesi li pročitao ono što je jutros pisalo u novinama?

— Jesam i počašćen sam. Stvarno ste velikodušni kad ljudima dajete komplimente. Davno nisam sreo prave džentlmene.

— To ti je samo prikaz onoga što ljudi ovog grada misle o tebi. Da sam na tvome mestu, što pre bih se izgubio iz grada. Dok si još u stanju, mislim. Ljudi iz Treil Sitija mogu da budu veoma nezgodni, kada im neko stane na žulj.

— Ja sam došao ovamo da se staram o redu u gradu. Nimalo me se ne tiče čiji će žulj stradati pri tome. Neka ga leći pre nego što ga neko nagazi.

— Je l'?

— Dabome! I da znaš, to važi za Big Džejka i za „Epitaf”. To važi i za tebe šerife, ako samo pređeš granicu zakona. Makar za milimetar.

— Ti još ne shvataš gde si došao. Možda bi bilo dobro da se podsetiš šta se dogodilo Džeku Alehu, a pre njega Stivu Hovsu. Tamo na brdu je Stiv dobio parcelu, koja pripada samo njemu. Bio je star svega dvadeset i tri godine. Zaista je sramota šta su ljudi iz Treil Sitija učinili sa Stivom. Ali, kao što sam rekao, oni znaju da budu vrlo nezgodni. Naročito su nezgodni kad se iznerviraju.

— Onda nije trebalo da ubiju doktora Hantera. Sad nema ko da im daje pilule za umirenje — odgovorio je Dok, gledajući svojim ledenim očima pravo u oči Barnetu.

On se, međutim, pravio da to ne primećuje. Videlo se da je pečen u svom poslu. Nije ga čovek mogao lako izbaciti iz sedla.

— Rekao sam ti da su nezgodni kad se iznerviraju.

— Čini se da se oni lako nerviraju, a?

— Ne znam. Ali, ne zateži previše.

— Bojiš se zbog njih ili zbog nekog drugog? Da se i ti ne nerviraš suviše brzo?

— Pa, da vidiš u pravu si. I moje strpljenje je pri kraju.

Pročakao je zube noktom i nacerio se.

— Moje instrukcije tebi su: Džejk Šubak i njegovi ljudi imaju pravo da uđu u Treil Siti u bilo koje vreme i da čine sve što žele.

— U redu. U tom slučaju, na ulazu u grad ćemo postaviti jednu težu na koju će moći da ostavljaju revolvere, ako misle da navrate u Treil. I čuvara ćemo postaviti da neko posle, pri povratku, ne uzme tuđ revolver, što ne bi bilo u redu.

Lepo se čulo kako je Barnet zaškrutao zubima.

— Ti ljudi nisu videli grad godinu dana — rekao je najzad, a oči su mu opasno zasvetlucale. — Oni imaju svega nekoliko dana na raspolaganju, da nadoknade tu godinu.

— Ali, ne na štetu grada — bio je ozbiljan Dok. — Nikome neće sme-

tati što oni piju, ili se kockaju, ili se zabavljaju sa devojkama po salunima. To je njihova lična stvar. Ali, ovo društvo je postavilo neke zakone. A mene se nimalo ne tiče ko je taj što se ogrešio o zakon. Svi su jednaki.

— Da li je to tvoja poslednja reč, Holideje?

— Aha.

Serif je ljutito zagundao. Nešto je zamahnuo rukama iznad glave i naglo se okrenuo da pođe.

Kada je odmakao nekoliko koraka, zastao je i okrenuo se.

— U tom slučaju — zarežao je — uzbuniću ovaj grad tako da ćeš u roku od četrdeset osam časova izleteti iz njega. Liga za zaštitu će uceniti tvoju glavu i za tebe više neće biti sigurno ni da promoliš nos na ulicu.

— Možda znaš i ko će biti taj što će odneti ucenu? Ni to me ne bi iznenadio! — cerio se Dok.

— Videćeš. Od svega nekoliko sati, svaki Teksašanin koji uđe u ovaj grad, požeće da se dočepa ucene na tebe. Juriće te više od dve hiljade ljudi...

Zastao je da bi dao veći značaj svojim rečima.

— A u slučaju da si, zaista, sposoban da izbegneš sve njihove zamke, imam još jedno malo iznenađenje za tebe. U stvari, moje malo iznenađenje, može stići još ranije, nego što misliš.

Okrenuo se na petama i čurno pošao niz ulicu.

Džimi Storm ga je posmatrao s osmehom na usnama. Ovoga puta nije se mešao u razgovor. Samo je s uživanjem gledao bes na Barnetovom licu.

— Zaista je odvratan — rekao je. — Moram vam reći da bih voleo da se malo nađem nasamo s njim.

— Bolje bi bilo da ti ne brineš o njemu — opomenio ga je Dok, ulazeći u majorovu kancelariju. — Šerif nije najpogodnija meta ni za čiji revolver. Koliko znam, nikada nisi probao omču. Ne verujem da bi to želeo.

Ceo događaj je posmatrao Džordž Huver sa prozora svoje kancelarije.

Kada su Dok Holidej i Džimi Storm ušli u kancelariju ustao je da ih pozdravi.

— Malopre sam čuo šta se dogodilo pred Haloranovim salonom — rekao je pružajući ruku Džimiju. — Drago mi je Storme što ste imali hrabrosti, da se onako suprotstavite Big Džejku. To je prvi put da mu se dogodilo tako nešto.

— To je prvi put da se i meni dogodilo tako nešto — priznao je Džimi.

— Želeo bih da uzmete ovog momka kao pomoćnika — umešao se u razgovor Dok. — Mislím da nećete imati ništa protiv.

Umesto odgovora, Huver je iz svog stola izvadio jednu značku i prikačio je mladiću na košulju.

— Od ovog trenutka si postao odlična meta za svakog pijanog kau-

boja — rekao je major. — Ova zvezda na tvojim grudima značiće za svakog od njih pravi izazov.

— Voleo bih da niste u pravu, majore — ponosno se nasmejao Džimi.

Dok Holidej je zamišljeno trljao bradu. Pitao se da li je dobro uradio što je uvukao Džimija u sve ovo.

— Odsada ste vas dvojica jedini zakon, koji postoji u krajevima zapadno od Vičite. Ali morate da znate, da ljudi, koji ovde žive, ne vole mnogo zakon. Držite se uvek Doka Holideja, Storme, to vam je moj savet — govorio je major svečano.

Ko zna koliko bih još govorio, da ga Dok Holidej nije prekinuo.

— Molim vas majore da umesto mene telegrafišete u Meskitu — rekao je. — Čuo sam da su tamo stigla dva lovca na bufala. Njihova imena su Bret Ačeson i Jelou Doneli. Želim da dođu ovamo.

Major ga je pogledao iznenađeno.

— Zar je situacija tako loša?

— Po onome što mi je šerif rekao, biće još gora. Osim toga, ja neću biti u stanju da, u isto vreme, budem na nekoliko mesta.

— Doneli i Ačeson su ona dvojica, koja su prošle godine sredili baštu Crnog Džeka, zar ne? — upitao je major.

Dok Holidej je klimnuo glavom.

— Drago mi je što nameravate da ih pozovete ovamo — složio se major. — Sada ću manje brinuti za vas. Ovaj grad se razlikuje od svega što ste dosada videli, Holideje. Viči-

ta i Elsvort mu nisu ni prineti. Ovde imate posla sa stočarima milionerima, a najveći broj njih se ponaša kao da nikad nije ni čuo za reč zakon. Za poslednjih pedeset godina nisu se promenili ni za dlaku. Jedino što sada unajmljuju revolveraše da se biju za njih i da, umesto njih, obavljaju sve prijavne poslove.

Dok je bio srećan kada je major uzeo svoj opasač i krenuo prema zgradi pošte. Sada je bar prestao da govori.

XI

Od kancelarije majora Huvera Dok Holidej i Džimi Storm su se ponovo uputili Haloranovom salunu. To je i bilo jedino logično. Taj salon se nalazio u centru zbivanja u Treil Sitiju.

Čim su ušli u salon od bara se odvojio Majk Haloran i prišao im. Stao je pored stola koji su odabrali.

— Ova predstava koju je mladi Storm malopre izveo — govorio je samo Doku Holideju, ako da ne primećuje da je tu još neko — izbacila mi je iz džepa najmanje hiljadu dolara.

— Da li vam je to mnogo žao — nije mogao da izdrži Džimi, a Dok Holidej ga je ošinuo pogledom.

— Pa, nije malo. Ipak, kad dobro razmislim o svemu, čini mi se da nije velika šteta.

U Haloranovom glasu se osetio pomirljiv ton. Znači, plašio se Dži-

mija, pa je smatrao da je bolje da ublaži stvar. To se Doku Holideju nije mnogo dopalo, ali smatrao je da je bolje da zasada ne kaže ništa.

Haloran je slegnuo ramenima.

— Mislim da Big Džejk odavno nije dobio takvu lekciju — rekao je neočekivano. — Nego, imam novosti za vas Dok.

Dok Holidej je podigao obrve.

— Mislim da će vas ova vest interesovati.

— Hoćete li mi reći ili vam je ho-bi da se igrate skrivalica? Samo ka-žite. Ja sam zato ovde.

— Šerif Barnet je danas poslao telegram u Amarilo. Tradu Šrederu.

Trad Šreder! — pomislio je Dok.

— To je, dakle, iznenađenje o kome mu je malopre govorio Barnet. Pa, morao je da prizna da nije loše.

— A ko je taj Trad Šreder? — upitao je Džimi Storm.

Majk Haloran ga je pogledao iznenađeno.

— Recite mu, Dok — rekao je sav naduvan od važnosti što on, ipak, zna nešto, što ne znaju svi.

— Trad je opasan momak — rekao je Dok jednostavno.

— Sada znam sve o njemu — klimnuo je glavom Džimi. — Ono što mi se naročito sviđa kod vas se-vernjaka, Dok, to je što ste tako pro-kleto govorljivi.

Dok je morao da se nasmeje. Ovaj mladić je imao duha i to mu se svi-đalo.

Onda mu je senka preletela pre-ko lica. Možda i zato što ga je u tom trenutku uhvatio jedan od onih

užasnih napada kašlja, koji su ga tako gadno podsećali na stvarno sta-nje stvari.

Setio se da ni ovaj duhoviti mla-dić neće živeti dugo i da je sve ovo što čini, u stvari, samo jedno beža-nje od istine, kao i kod njega sa-mog.

Kašalj se najzad smiri, a on je počeo duboko da diše. Tako se naj-lakše odmarao.

Onda je nastavio da govori, kao da se ništa nije događalo, izbegava-jući da pogleda u neverovatno oz-biljno lice mladog Džimija.

— Šreder je ono što se naziva vrhunskim revolverašem — objasnio je pobliže.

— On je zaista majstor sa revol-verima — upao im je u razgovor Haloran, stavljajući bocu „virdžinija specijal” pred njih na sto. — Ja sam lično prisustvovao, kada je Trad iza-zvao dvojicu kauboja u Amarilu. Prebledeli su kao kreč, čim se pri-bližio njihovom stolu.

— A šta su mu to uradili? — in-teresovao se Storm.

— Njihov greh je bio samo to što su želeli da igraju sa jednom devoj-kom iz saluna za koju je on smatrao da pripada njemu.

— I, da li ih je ubio? — želeo je da zna Džimi.

— Baš si naivan, dečko — nasme-jao se Haloran. — Ne, Trad ne ubija golobrade momke i početnike.

— Pa, onda? Šta im je učinio? — čudio se mladić.

— Trad je u svoje vreme pobio dosta ljudi — govorio je Haloran.

— Verovatno mu ubijanje više ne čini nikakvo zadovoljstvo. Naravno i sada ubija, ali baš kad mora. I, onda ne žuri. Tog dana o kojem govorim, njemu se nije žurilo.

— Pa, šta je radio?

— Lagano je otkidao komadiće sa njih. Njegovi bici su najpre odneli jednom kauboju uvo, a drugom komad mesa sa vrata. Onda je drugom kauboju odneo uvo, a prvom komadić sa vrata.

— A oni? Valjda nisu stajali mirno, dok je on to radio?

— Dok je on to radio, mladi prijatelju, niko od njih nije imao vremena ni da dotakne revolver. Mislim da je on najbrži revolveraš koga sam ikad video. Nisam mogao da verujem da neko može da bude tako brz.

— Da, da, to liči na Trada — zamišljeno je rekao Dok. — Voli da se igra.

— Znači, njega je Barnet pozvao ovamo da se pobrine za vas Dok — zaključio je Haloran.

— Verovatno — mirno je rekao Dok grickajući šibicu. Zatim je ispio jedan gutljaj „virdžinijske specijale“. — Uh, ovo je pravi otrov — stresao se.

— Naravno da je otrov — odvratio je Majk. — Uostalom, svako piće, koje se proizvodi u ovom kraju pravi je otrov. Tamo, preko puta, kod „Tri zvezde“ videli su Flanerija kako u balon sa viskijem stavlja šest glava od zvečarki. Verovao je da to daje snagu viskiju.

Džimi ga je pogledao zaprepašćeno.

— Tačno, tačno momče. Pitaj majora Huvera — ozbiljno je klimao glavom Haloran.

XII

Momci sa „Dabl dijamanta“ dojahali su u grad već sledećeg dana. Tri sata pre nego što je otkucalo podne.

Ni za koga to nije bilo iznenađenje. To su očekivali i Dok, i Storm.

Jahači su doleteli u oblaku crvene prašine, koja se dizala pod udarcima kopita njihovih konja.

Holidej je odmah primetio da nijedan od njih nije ostavio svoje revolvere na mestu određenom za to, tamo ispred mosta.

— Biće gužve — primetio je Dok ozbiljno. — Jedino što možemo da učinimo to je da im ne damo zadovoljstvo da zametnu kavgu ovde, gde bi njima odgovaralo.

— U pravu ste, ali šta da radimo? — bio je uzbuđen Džimi, shvatajući da će opet biti pucnjave.

— Kreni dole prema štalama. Ako čuješ pucnjavu, požuri. Inače, ne poteži revolver bez potrebe. Moraš biti hladnokrvan, što duže. Jesi li razumeo?

— Drugim rečima, vi od mene zahtevate da vam pomognem da izvršite samoubistvo — nabusito je odgovorio mladić. — Ne razumem zašto da im damo šansu...

— Zar nisi čuo šta sam rekao? I, ako te primete, nikako ne poteži revolver prvi. Ako ti je oružje u futrolji, ne verujem da će se usuditi da pucaju. U stvari, najbolje bi bilo da ostaviš revolvare u majorovoj kancelariji.

Mradić je bio zaprepašćen.

— Ne pada mi na pamet! — uzviknuo je. — Ali, obećavam da neću potezati, ako ne budem prinuđen na to.

— Može i tako. Samo, imaj na umu da nisi tako brz kako ti, možda, izgleda. Treba da prođe izvesno vreme, dok ne stekneš potrebnu rutinu. A sada kreni!

Mradić je klimnuo glavom i pošao prema štalama.

Kockar je bacio još jedan pogled prema jahačima, koji su bili sve bliže.

Duboko je uzdahnio i, zakačivši palčeve za opasač sa revolverima, uputio se prema zadnjem ulazu u Haloranov salon.

Sa tog mesta na kojem je bio odlično zaklonjen, Dok je imao izvanredan pogled na put. Izgubiće jahače iz vida tek u trenutku kad oni uđu u glavnu ulicu i nađu se ispred saluna „Alhambra”.

Pretpostavljao je da će se oni, u svakom slučaju, zaustaviti ispred saluna Majka Halorana, baš zato što su na tom mestu juče doživeli neslavan doček. U stvari, bio je to neverovatan poraz od koga se ovi momci sigurno nisu mogli oporaviti za jedan dan.

Kada su jahači stigli do početka ulice, Dok je jasno video da ih sada ima nešto više nego juče. Mora da ih je bilo oko dvadeset i pet.

Na čelu grupe jahali su Big Džejk, u sredini, a sa strane su mu bili Metjus i Sanderson.

Neki od jahača su se već izdvajali iz grupe i vitlajući revolverima počeli besomučno da pucaju u prozore okolnih kuća.

Poprečne ulice su već počele da se pune radoznalim meštanima, koji su nalazili sa svih strana, privučeni pucnjavom.

Konačno, jahači su doleteli do Haloranovog saluna i tamo se zaustavili.

Baš to je pretpostavljao Dok.

A onda su svi koliko ih ima jurili u salon.

Dok Holidej je pohitao prema delu kuće na kome su se nalazila dva uska prozora.

Pošto su prozori bili postavljeni prilično visoko, morao je da uzme jedan prazan sanduk od viskija i da se popne na njega.

Nekoliko trenutaka primirio se osluškujući, a onda je pogledao kroz prozor.

Jasno je video Džejka Šubaka kako stoji za barom, tačno preko puta prozora.

Mada su na prozoru bili drveni šaloni, njihovo drvo je bilo ispućano od vetra i kiše. Prečke su prilično popustile i razmakle se, pa je Dok, ipak, imao dobar pregled kroz uske otvore.

Pored velikog rančera stajali su Red Sanderson i Kirli Metjus. Sva trojica su pili žestokim tempom.

Za svega nekoliko minuta, koliko ih je Dok posmatrao, Big Džejk je ispio četiri Majkova „virdžinija specijala”. Bilo je to prilično i za takvu grdosiju kakav je on.

Dok Holidej je sišao sa sanduka, seo na njega i izvadio cigaretu.

Znao je dobro da će ogromni stočar biti sve opasniji što bude više pio. Ali, tim će biti lakše obuzdati njegove ljude što, takođe, nije bilo za potcenjivanje.

Onda je Dok ugasio opušak cigarete i izvadio svoj bovi nož.

Lakim pritiskom na ispucalo drvo rama od prozora uspeo je da ga odvoji od zida.

Sva sreća, prozor je bio sasvim u uglu i prilično zaklonjen od pogleda gostiju u salunu.

Bez velikog napora, izvalio je prozor i provukao se kroz njega.

Iako je taj deo prostorije bio u senci, bilo je malo verovatno da će ga neko primetiti. Ipak, bio je svestan da je to rizik. Ali, bez toga nije mogao ništa da uradi.

Na sreću sve je prošlo bez komplikacija.

Pošto se malo primirio, Dok se pognuo koliko je mogao i tako se dovikao do bara.

Prisutni kauboji su bili zabavljeni sobom i svojim vratolomijama, koje su već pravili po salunu i niko nije primetio da se on, gotovo čučajući, pri vukao iza bara, tačno naspram mesta za kojim je stajao Šubak.

Tada se iznenada ispravio i ispružio ruku u kojoj je bljesnuo niklovan „linkoln” specijal.

Šubak i njegova dva revolveraša zapanjeno su ga gledali trepćući zbu njeno očima.

— Diži ruke, Šubak! — oštro je rekao Dok, a po njegovom glasu se videlo da je situacija opasna. — Haj de! Gore! — mahnulo je revolverom. — I zadržite te čaše u rukama.

Govorio je tiho, ali su sva trojica veoma dobro znala da ne treba ni da pomisle na neke trikove.

Zašto su lagano podigli ruke.

Sa drugog kraja bara Majk Haloran je primetio šta se događa.

Neverovatnom brzinom počeo je da služi piće ljudima oko sebe, da bi im skrenuo pažnju. Nadao se da niko neće početi gužvu čak i da primeti šta se događa, ako je piće pred njima.

Uto su se Šubak, Metjus i Sanderson okrenuli od bara i sa podignutim rukama pošli prema vratima saluna.

Dok Holidej je nemarno išao za njima, ne ispuštajući svoj „linkoln”.

— Uh, do đavola! — obrisao je znoj sa čela Haloran. Bio je srećan što nije došlo do pucnjave.

Na ulici, idući ispred Doka, sva trojica su odjednom zastala, zaslepljena bljeskom sunca.

Džejk Šubak se osvrnuo okolo, tražeći pogledom neke od svojih ljudi, koje je ostavio pred salunom, kao neku vrstu straže.

Međutim, bilo je očigledno da je većina njih razišla po salunima duž ulice, jer je iz svih njih dopirala užasna galama, prekidana povremenom pucnjavom.

Šubak je stisnuo vilice od besa što Doku nije promaklo.

— Nije ti baš disciplinovana vojska, Šubak — dobacio je. — A takvom komandantu drugačija i ne sleđuje.

Šubak je pozeleneo od besa i trgnuo ruku u nameri da prihvati pištolj.

Tog trenutka, jedno zrno mu je prozujalo pored uha i on je odmah odustao od svoje namere.

— Rekao sam ti: ruke gore. Šubak. I nemoj se suprotstavljati predstavniku zakona. Znaš da to nije najzdravije, naročito pred ovolikim svedocima — opomenuo ga je Dok.

Šubak je rezignirano slegnuo ramenima.

— Uostalom, spustite lagano ruke i krenite preko puta prema majorrovoj kancelariji — naredio je sada Dok. — Samo nemojte da pokušavate bilo šta. U trenutku kad neko od vas posegne tu gvožđuriju, sva trojica ste mrtvi. Za svaki slučaj, tu mogućnost ćemo otkloniti.

Držeći revolver u ruci, Dok je pri lažio jednom po jednom, spretnim pokretom izvlačio revolvare i bacao ih na trotoar.

Uz put je proverio da neko od njih ne nosi revolver pod pazuhom.

U trenutku kada je proveravao Sandersona, Big Džejk koga je Dok

ostavio za kraj, pošao je rukom prema revolveru.

Mada je bio okrenut leđima visokom rančeru, Dok Holidej je pažljivo metrio na njegovu senku, koja se bila pružila preko cele ulice.

Kao munja je reagovao na rančerov pokret, a niklovana cev se, svom težinom, spustila na rančerov vrat.

Onesvešćen, Džejk se skljkao na zemlju.

Baš taj trenutak izabrao je Džimi Storm da se pojavi na ulici. Zastao je i iznenađeno se zagledao u rančera na zemlji.

— Je li taj kojot mrtav? — upitao je iznenađeno.

— Samo je malo zaspao — rekao je Dok. — Odvedi ovu dvojicu u zatvor. Ako neko od njih pokuša bilo šta, mazni ga po vratu. To je dovoljno.

Džimi Storm je klimnuo glavom, a zatim izvukao revolver.

— Polazak! — naredio je.

Dva revolveraša su ga samo pogledala, ali se nisu makla s mesta.

— Hajde, polazak! — viknuo je mladić, mahnuvši koltom.

— Još si zelen žutokljunče! — procedio je Red Sanderson. — Ako se naljutim uzeću ti tu gvožđuriju iz ruke i sateraću ti je u grlo.

— Učinite ono što vam je rekao Storm — okrenuo im se Dok.

— Ne pada mi na pamet — odbrusio je Sanderson. — Video sam ovog balavca kako drhti pred Bleki-jem Orsonom, a ja sam bar za klasu bolji od njega. Zar ti, zaista, misliš

da ćemo Kirli i ja poći ulicom pred ovim žutokljuncem?

— Hoćeš, hoćeš! K'o bela lala! — nasmešio se Dok, ali su njegove ledene oči govorile da se ne šali. — Hajde, polazi!

Dok Holidej je dovoljno dugo živio na Zapadu da je znao šta će za reputaciju ozloglašanih revolveraša značiti ako ih građani vide kako kao jaganjci idu u zatvor sa mladim Džimijem za leđima.

Ta priča će se neverovatnom brzinom proširiti po salunima okolnih mesta. Te priče, u stvari, i podižu revolveraše do visina sa kojih se kasnije malo ko usudi da ih skine.

Ali, isto tako, one mogu i da upropaste svakog, ko makar čime da povoda da mu se smeju.

Dok Holidej je bio savršeno svetstan položaja u kome su se našla dvojica revolveraša.

— Učinite ono što vam mladić kaže — ponovio je. — On je predstavnik zakona.

Džimi Storm međutim nije imao strpljenja. Podigao je cev svoga kolta i, u sledećem trenutku, planuo je hitac.

Sa Sandersonove glave odleteo je sombrero.

— Ovo je samo početak — rekao je Džimi. — Hoćeš li još?

Red Sanderson je progundao nešto i sagnuo se da dohvati sombrero.

Na prvi pokret njegove ruke, Džimi Storm je uperio cev u njegovu šaku.

Metak je promašio metu, ali se zadržao u Sandersonovom ramenu.

Revolveraš je jauknuo od bola, a ruka mu se bespomoćno obesila niz telo.

— Ovaj hitac samo može da ti pokaže, Rede, koliko si bio srećan prvi put, što ti je poleteo samo sombrero.

Zatim se obratio Džimiju:

— Samo polako, momče. Želim ove bitange cele.

Prvi put u životu Džimi je osetio miris krvi. Oči su mu čudno svetlele, a usne su mu bile čvrsto stisnute.

Doživio je to na svoj način. Smatrao je ovu situaciju prvom pravom prilikom da se osveti za sve uvrede koje je dosada doživio.

— Odvešću ih odavde, Dok — rekao je ozbiljno. — Da li će džentlmeni ići odavde sa mnom ili će ih odneti Haloranovo pogrebno preduzeće, to je njihova stvar.

Sada je još energičnije mahnuo koltom.

— Polazak! — procedio je.

Sanderson i Metjus su odjednom osetili pravu opasnost.

Cev mladićevog kolta se dizala sve više, a njen otvor im je izgledao kao razjapljeni čeljust opasne divlje zveri. Delovao je mračno i preteći. Znali su da svakog trenutka kroz nju može da plane vatra, noseći smrt.

Sanderson je pomislio da je Storm spreman da ubije, a Dok Holidej ga neće sprečiti u tom. Bio je ljut što je Dok stajao sa strane čekajući da se Big Džejk osvesti i ne krijući zadovoljstvo prepustio ih, i to namer-

no, ovom žutokljuncu. I kroz Metjusovu glavu prošla je slična misao.

Pogledali su se, a zatim lagano krenuli prema zatvoru.

— Tako... tako, momci! Smerno, kao, curice! To mi se dopada — ispratio ih je Dok.

On je još uvek stajao iznad nepomičnog Šubaka i posmatrao onu trojicu kako idu niz ulicu, kada ga je trgao nečiji glas.

— Videla sam sve — rekla je Kerol.

Znao je da u ovakvoj situaciji ona ne može biti daleko. Ipak, namrštio se i ne pogledavši je rekao joj:

— Ne sviđa mi se što ste mu stalno za petama.

— Da nije bilo vas, Džimi bi ubio ta dva nenaoružana čoveka! Zar vam to nije jasno? — planula je devojka,

— Možda...

— Ne, možda, nego bi! Bio je potpuno spreman da to učini. Videla sam to na njegovom licu!

— Smirite se i ne držite i njemu slične pridike. To samo može da pogorša stvar. On je malopre osetio prvi ukus pobede. Samo, još ne zna da on može da bude i gorak. To je kao kad dečaka otac povede u lov, pa on pogodi prvog zeca.

— Sanderson i Metjus nisu zečevi — dalje se nervirala Kerol. sada već i zbog tona kojim je Dok Holidej razgovarao s njom kao sa nekom nedotupavnom individuum.

— Nisu — složio se s ironičnim osmehom na licu.

— I, šta će biti kad izađu iz zatvora?... Kad budu slobodni?

— To još ne znam.

— Ja znam. Ubiće Džimija. To će biti prva stvar, koju će učiniti.

— Mislim da ćemo se postarati da ne izađu napolje. Bar ne tako skoro.

— Kako ćete ih sprečiti?

— Za ovo danas, istina, mogu da ih kaznim samo sa po petnaest dolara zato što su nosili oružje kada je to izričito zabranjeno. Ali, mislim da mogu da ih optužim za nešto drugo, a možda još i za nešto treće.

Devojka ga je gledala zainteresovano.

— Pokušaću da ih zadržim u zatvoru pod sumnjom da su učestvovali u napadu na kočiju i ubistvo kočijaša. A možda će to biti i rešenje jedne stvari za koju sam lično zainteresovan.

— Hoćete da kažete da već imate neke dokaze?

— Zasada znamo da su oni bili u blizini kada je ubijen Metjus Spajser — rekao je Dok. — I vozač kočije, što je još gore.

— Hoće li to biti dovoljno da ih zadrži u zatvoru?

— Sve zavisi od sudije — zamišljeno je odgovorio.

U tom trenutku njegove misli nisu bile naročito zaokupljene devojkom, jer je iza ugla obližnje zgrade ugledao priliku šerifa Barneta kako polazi prema Haloranovom salunu.

— Ne brinite za Džimija — rekao je brzo. — Ja ću porazgovarati s njim.

— Nadam se da nije kasno — rekla je devojka žamišljeno. — Ali, nikada neću zaboraviti izraz u Džimijevim očima kada je pogodio Sandersona. Bilo je strašno. To je bio pogled ubice.

Barnet im se tada već približio na nekih dvadesetak jardi. Zastao je za čas, a onda je brže pošao prema Doku.

Već izdaleka na licu mu se videlo kako je pobesneo, kada je ugledao onesveštenog stočara.

— Znači tako? — zarežao je. — Samo da znaš, probisvetu, Big Džejk je jedan od onih ljudi na koje nisi smeo ni da pomisliš da dignesh ruku!

— Pokušao je da izvuče revolver — rekao je Dok mirno. — Zbog toga sam morao da ga smirim.

— A zbog čega si uopšte pokušao da ga uhapsiš? — pitao je Barnet.

— Nosio je revolver, iako je to zabranjeno. Postoji zabrana za nošenje oružja u gradu. Mislio sam da to znaš.

Barnetove oči su zasijale.

— Kazna je pet dolara — rekao je. — Sad možeš da ga pustiš!

— Prvo, kazna je petnaest dolara — rekao je Dok mirno. — A, drugo, ti nemaš prava da izričeš presude.

— U redu! Možeš da ga kazniš novčano... neka ti bude i petnaest dolara, zbog nošenja oružja — uzvratio je Barnet pobedonosno. — Inače, ako nisi znao, ja imam pravo da izričem sve kazne, koje ne pre-

laze dvadeset dolara. Znači, da presuđujem.

— Ali, ne možeš suditi na ulici — insistirao je Dok.

— Sudnica je tamo gde sam ja — pobesneo je Barnet. — Ja sam upravo izrekao presudu.

— To nije dobro, šerife — opomenuo ga je Džordžijanac. — Samo, ja nemam nameru da te pustim da radiš na svoj način. Jer, to bi značilo bezakonje u Treil Sitiju.

Barnet se zacerekao.

— Pa, zar ti još ništa nisi shvatio Holideje? U tome i jeste stvar! U Treilu nema zakona! Niko ne želi da se bilo šta promeni u ovom gradu!

— Znaš, ja sam mislio da ste svi vi pravi anđelčići i sad sam se mnogo iznenadio — tobož zapanjeno je rekao Dok. — Gledam vas, svi ste kao dačići u školi, pa se mislim što li su mene pozvali ovamo?

Onda se najednom uozbiljio, a njegove sive oči bljesnule su opasnim sjajem.

— Slušaj Barnete, ja želim da u ovom gradu zavladaju red i zakon. I to je već dovoljno, mada znam da to želi i svaki njegov pošten građanin.

— Ha! Ha! Ha! Pošteni građanin! Ma šta mi reče. Ali, ne želim da se natežem s tobom. Slušaj me dobro. Džejk Šubak je moj prijatelj. On neće ići u zatvor.

— To je prilično čudno tvrđenje, naročito kada dolazi od jednog šerifa. Čini mi se da ćemo zaista biti neprijatelji, šerife!

Sagao se i uhvatio Džejka Šubaka za noge. Bio je prilično težak za njega.

Uto se već okupilo dosta ljudi oko njih.

Dok Holidej je zamolio dvojicu da mu pomognu, da odvuče Šubaka.

Šerif sad više nije smeo da se protivi.

— U rédu — rekao je. — Zatvori ga na svoj vlastiti rizik, Holideje.

Okrenuo se i počeo da se probija kroz okupljeni narod.

— Samo ga zatvorite — rekao je jedan rančer Doku. — Svima nam se popeo na glavu.

Dok se nasmešio čoveku. Uz pomoć još dvojice povukao je Šubaka prema zatvoru.

Nisu prošli još ni tri koraka kada su se iz pravca zatvora razlegla tri pucnja.

Iz ulice u kojoj se nalazio zatvor pojavio se jedan momak, koga je Dok uskoro prepoznao.

Bio je to Džed Parkins, novi čuvar zatvora. Približavao im se skoro trčeći i sav unezveren.

— Šta je to bilo Džede? — upitao ga je Dok, mada je već otprilike znao šta je moglo da se dogodi. — Kakva je to pucnjava?

— Onaj vaš pomoćnik — govorio je Džed zadihano. — Ubio je Reda Sandersona i Kirlija Metjusa!

XIII

U tišini koja je nastala, Dok i ona dva čoveka odvukli su Šubaka do

njegovog konja, privezanog za prečku ispred saluna.

Prebacili su ga preko sedla, a Dok je uzjahao iza njega.

Gomila se razmakla da bi mu napravila prolaz.

Dok je dobro video poglede ljudi i istovremeno shvatio da su mnogi na njegovoj strani. Ali, bilo je i onih, koji su sa besom u očima pratili ceo događaj.

Ipak, većina je bila uz njega, što i nije bilo čudno. Svi su oni poznavali Sendersona i Metjusa, a priče o njihovim zločinima s one strane Rio Grande, odavno su doprle i do Treil Sitija.

I dok je tako hvatao izraze na licima ljudi, znao je za još jednu mišao, koja im se sada motala po glavi.

Znao je da su se svi do jednog, i oni koji su mu odobravali, i oni koji se nisu slagali s njim, pitali smo jedno: koliko će vremena proći do njegove smrti.

Odjednom, njemu se smučilo. On se nije bojao smrti. Toliko puta se gledao s njom oči u oči. Ali, bilo mu je svega dosta. Kako se sada osećao bio bi spreman da svakog trenutka napusti grad, samo da nije bilo uspomene na Dika i Reda Batlera. A on se zarekao da će pronaći njihove ubice.

Uostalom, i ceo ovaj život na Zazadu je postao monoton bez obzira što se svakoga dana dešavalo ponešto. A to ponešto obično je bilo veoma ozbiljno.

Samo repertoar je bio uvek isti. Gužve, tuče, revolveraški obračuni.

Jedino u predahu, naročito u poslednje vreme, mogao je da sedne u neki salun i da, na miru uzme karte u ruke.

A on je samo tada osećao da živi punim životom.

Obo je konja i poterao ga prema zatvoru.

Već je stigao pred vrata zatvora, a rančer se još nije osvestio.

Dok Holidej je sjahao s konja i svukao rančerovo onesvešćeno telo iz sedla.

Tek u tom trenutku, Big Džejk je otvorio oči. Ruku je lagano prineo za vrat i počeo da trlja bolno mesto.

— Prokletstvo! — rekao je još uvek ošamućen i s mukom se podigao na noge. — Zapamtićeš mi ovo ti samozvani čuvaru zakona. Zar na Šubaka da udari jedan probisvet samo zato što je okačio nekakvu zvezdu?

Dok ga je posmatrao s ironičnim iskrama u svojim ledenim, plavim očima.

— I to se dogodi, kao što vidiš. Da sam na tvome mestu ja se ne bih čudio. Ođavno bih znao, da će me neko opametiti.

— Ti da me opametiš? — vrisnuo je kao guja Šubak.

Videlo se da nije mogao ni zamisliti situaciju u kojoj bi neko nje mu, najsilnijem od silnih u Teksasu, smeo makar da kaže tako nešto.

— Znaš li ti šta si učinio, Holideje? — besneo je, ali nije galamio.

— Možda ćeš mi ti to reći? Ovde ima toliko posla da nemam vremena da razmišljam i o takvoj sitnici.

— Kupio si kartu za nebo, eto šta! Šta misliš da će moja braća reći na sve ovo? A šta misliš da ću ja uraditi?

— Upravo sada ćeš ući u zatvor — rekao je Dok ozbiljno. — Eto, to ćeš učiniti, koliko ja znam. Hajdemo, Šubak. Nema smisla gubiti vreme u praznim razgovorima.

Ogromni stočar se zateturao i za trenutak je izgledalo da će nasrnuti na Doka.

Medjutim, to je bila samo mala nesigurnost na nogama, jer je još uvek bio pomalo ošamućen od Dokovog udarca.

Onda se okrenuo i pošao uz steperice.

Kada su njih dvojica ušli, Džimi Storm je stajao nasred kancelarije.

Dok Holidej je ugrurio Šubaka u čeliju, a onda se okrenuo Stormu.

— Zaista si dosta posla obavio, Džimi — rekao je.

— To mislite što sam ih poučavao, zar ne? — nasmešio se Džimi nadmoćno, svestan da se tu više ništa ne može učiniti.

— Zašto? Zašto si to učinio?

Kada je Perkins pokušao da ih strpa u čeliju, obojica su jurnuli da se dočepaju njegovih revolvera. Ja sam ih pustio da to učine.

— Ali, ja sam čuo tri hica — pogledao ga je Dok ispod oka.

— Prvim hicem, oborio sam Metjusa — objašnjavao je mladić, ne krijući ponos i zadovoljstvo. Medjutim, kod Sandersona nisam bio tako precizan. Morao sam da pucam ponovo, da bih ga dokrajčio.

Dok Holidej je samo ćutao i posmatrao mladića, kome kao da je postajalo pomalo neprijatno.

— Da, tako je bilo — ponovio je Strom. — Kada je Metjus pao, Sanderson je hteo da puca na mene. Prvim hicem sam ga sprečio, a drugim umirio.

— Ako mi Džek Perkins kaže da su oni zaista hteli da se dočepaju njegovih revolvera, onda će to biti čist slučaj samoodbrane — rekao je Dok. — U tom slučaju, čitava stvar me se neće ticati.

— A što bi vas se uopšte ticalo? — planuo je mladić, a na licu mu se odjednom ukazala pakost. Oči su mu zablistale nekim čudnim sjajem.

— Ipak me se tiče. A tiče me se i to što ti uopšte nosiš te revolvere, ako baš hoćeš da znaš. Ako si me sada stigao, moraću da ti uzmem revolvere. Ne mogu dozvoliti da ih tobož, u ime zakona nosi neko, ko se ponaša kao žutokljunac.

Mladićevo lice je prebledelo kao kreč. Lagano je spustio ruke na drške revolvera.

— Pokušajte da mi ih uzemete — rekao je.

Umesto odgovora, Dok je prišao mladiću. Sasvim lagano. Već je bio nepune dve stope od njega.

Tada je njegova ruka sevnula brzinom kobre u napadu. Udario je mladića po obrazu, tako snažno da se ovaj zateturao i pao.

Pre nego što je Džimi mogao da shvati šta se dogodilo, Dok se našao nad njim i nastavio da ga šamara.

Hitro mu je povadio revolvere iz futrola i bacio ih u jedan ugao prostorije.

— Zašto me šamarate, Dok? — upitao je mladić zbunjeno.

— Zato što je očigledno da si izgubio pravu meru. A ovo je jedini način da to shvatiš.

— Da me je bilo ko udario samo jednom, Dok, ubio bih ga kao psa — rekao je mladić tiho.

— Verujem ti.

— Nisam to učinio samo zato što ste vi za mene nešto drugo.

— I pazi, nemoj to da zaboraviš — opomenuo ga je ozbiljno Dok, a njegove ledene oči su govorile da to misli prokletu ozbiljno.

— Ipak, nije trebalo to da činite.

— Nije trebalo ni ti da napraviš ovaj rusvaj. I uopšte, mislim da je vrlo opasno to što činiš, ta tvoja igra revolverima. Nisi ti još sazreo za takve okršaje, momče. Znati upotrebiti revolver je jedno, a ubijanje je nešto drugo.

— Ja se samo nadam — govorio je mladić dvosmisleno — da nikada neću ovladati revolverima tako da vas mogu da pozovem na borbu, Dok. Ovo što ste sada učinili, ne smeta mi mnogo. Ali, kada se kasnije budem toga setio, možda će mi smetati.

— Kada budeš počeo da misliš na taj način, bilo bi dobro da se setiš jedne stvari. Seti se da sam vičniji da imam dosta godina prednosti u baratanju ovim igračkama. I još nešto, seti se da sam ti jednom spasio život.

Ono, što se zatim dogodilo, iznenađilo je čak i jednog tako iskusnog i opreznog revolveraša kakav je bio. Dok, koji je video svakakve reakcije ljudi.

Džimi je pokrio lice rukama i strešao se. Kada je sklonio ruke, bio je bleđ kao kreč.

— Cini mi se da me je uhvatio strah — rekao je tiho, kao da govori samo sebi. — Bojim se!

— Tako se oseća svako kad ubije prvi put. Kad počne da ubija...

— Ja mislim da jednostavno nisam čvrst. Nisam...

Onda je stvarno uplašeno upitao:

— A ova dvojica, oni bi me izrešetali, zar ne?

— Bez oklevanja — klimnuo je glavom Dok.

— Pa, onda sam, ipak, učinio pravu stvar — odjednom se prenuo mladić.

— Može biti da si učinio jedino što je bilo moguće. Ali, imao si revolvere u rukama. Oni su tek morali da ih se dokopaju. Izbriši sebi iz glave da si već spreman da se suprotstaviš nekom revolverašu. Naročito revolverašu kalibra kakvi su bili ova dvojica.

Mladić je pokušao da se nasmeje, ali to mu nije uspelo. Izgledao je kao čovek koga je odjednom počelo nešto da muči. Neki fizički bol.

A onda ga je protresao žestok napad kašlja. Lice mu se grčilo i gotovo poplavilo.

Dok je znao da ne može ništa da mu pomogne. Dobro je poznavao ove

napade i znao je da oni uteruju strah u kosti svakom bolesniku.

— Doktor u Top ki mi je rekao da moram da pazim kako kašljem. Kaže da plućni bolesnici moraju to da nauče — rekao je mladić, kada se kašalj stišao.

Ali, još uvek je disao teško i isprekidano.

Dok Holidej se namrštio. Pitao da se nije malopre suviše povredio mladića.

Bilo mu ga je žao i laknulo mu je kada se mladić ponovo nasmešio.

— I, šta sada? — upitao je.

— Pa, pošto nema lekara u Treilu Sitiju, najbolje bi bilo da odeš do majora Huvera i zapitaš ga ko će da ustahovi smrt kod ova dva mrtvaca — predložio je Dok.

— Ostaću ovde dok se ne vrati Džek Perkins — odbio je da ide mladić. — Ne bi me čudilo da je taj momak odjezdio do „Epitafa“ da im ispriča svoju verziju svega ovoga. Mogu misliti kako bi ga dočekali.

— To se razume samo po sebi. Možeš pretpostaviti kako bi izgledalo naslov preko cele strane: „Čuvark zakona, ubio dva zatvorenika“. Dao si im lep materijal.

U tom trenutku ugledali su Džeda Perkinsa kako žuri prema zatvoru.

— Evo Džeda — pokazao je Dok glavom prema ulici. — Da vidimo kakve nam novosti on donosi?

Koliko je brzo mogao Perkins je ustrčao uz stepenice,

— U gradu se gadno kuva! — rekao je jedva dišući, čim se pojavio na vratima.

— O čemu se radi? — mirno je zapitao Dok.

— Onaj vlasnik „Epitafa” već je uspeo da napiše i odštampa plakat, koji kruži gradom. Samo pola sata od kako se čula pucnjava! Pogledajte!

Iz nedara je izvadio plakat, koji još nije bio ni potpuno suv i pružio ga Doku.

— To se zove brzina. Zanima me samo da li su mu i noge tako brze, jer mislim da će mu to uskoro biti neophodno — prokomentarisao je Dok uzimajući plakat.

„Čuvar zakona ubio dva bespomoćna zatvorenika” pisalo je. „Barnet naredio Doku Holideju na napusti Treil Siti.”

— Aha! Dirljivo! Nego, nadam se da si ovom motivodi ispričao pravo činjenično stanje? — pogledao je Džeda iskosa.

— Naravno! — trgao se Perkins. — Sanderson i Metjus su jurili prema mom revolveru, dok sam ih gurao u ćeliju. Onda ih je Strom obojicu ubio. Sreća da se tako odigralo. Inače, ja sada ne bih bio živ!

— Ima li još nešto novo? — prekinuo ga je Dok.

— Ima. Edi Šubak, brat Džejka Šubaka obilazi Treil Siti i sakuplja sva momke sa ranča „Dabl dijamant”. Njegova dva druga brata, Stiv i Den su užasno pijani u salu-

nu „Reks”. Mislim da će biti gužve, Dok.

— Valjda se ne plašiš i ti? — podsmehnuo se Dok. — Ti nisi umešan u sve ovo. Ti si samo čuvar zatvora i ništa više. Ponekad doduše umeš nešto i da ispričaš... ali, to sada nije važno.

Onda je ostavio Perkinsa i okrenuo se Džimiju.

— Ovo donekle važi i za tebe, Džimi — rekao je, ali sada bez pećkanja. — Mislim da tebe neće juriti. Vрати se u svoj stan i ne napuštaj ga dok te ja ne pozovem.

— Je li to savet, ili naredjenje? — planuo je mladić.

— Naredjenje — rekao je Dok jednostavno.

Mladić se iscerio.

— Znači, želite da budete sasvim sami, Dok?

— Pa, mislim da je to u redu. Ti kauboji su ostali bez glavnog gazde... Uostalom, da ne duljim, mislim da bi ti samo mogao da komplikuješ stvar. Hajde, polazi!

— Ali...

— Ne zadržavaj se. Budi uveren da sam u pravu. I, ako ne želiš da mi smetaš, kreći!

— U redu, kako vi kažete. Samo ja mislim da grešite. A u to ćete se uveriti vrlo uskoro.

— Ne brini.

XIV

Kada su Džed i Džimi otišli, Dok je ušao u kancelariju da pregleda omužje koje je tamo bilo složeno u jednom uglu.

**VAJAT ERP
SVAKOG 3.
U MESECU**

Odbacio je u stranu jedan „spenser” karabin, a isto tako i „vinčesterku.”

Pogledao je malo jednu dalekometnu pušku marke „šarp”, ali je i nju bacio u stranu.

Oči su mu se zaustavile na engleskoj „sačmarici” sa skraćenim cevima.

Morao je da se nasmeši. Istu takvu je ostavio pod šankom u salunu Majka Halorana, a da ovaj još nije ispalio iz nje nijednu patronu nabijenu sačmom.

Za borbu izbliza, to je bilo strašno oružje.

Zato je Dok uzeo „sačmaricu” i stavio u nju duple naboje krupne sačme, što je hicu davalo uvećanu moć.

Tek kada je završio sa pripremanja, prišao je vratima i pogledao na ulicu.

Dole, ulicom, jahalo je nekih tridesetak jahača. Vikali su kao pobesneli divljaci i pucali iz pištolja. Doduše, samo u vazduh, ali, to je moglo da se promeni svakog trenutka.

Dok Holidej je uzeo „sačmaricu” pod ruku, pa se uputio u hodnik sa čije su se jedne i druge strane nalazile ćelije. Zašto je pred onom u kojoj je bio Big Džejk.

— Tvoj brat Edi je upravo krenuo da te oslobodi — rekao je bez uvoda.

— To je prva prijatna vest koju sam čuo od tebe — nacerio se rančer.

Dok nije odgovorio na ovaj zluradi smeh. Ali, Džejk je već bio dobro raspoložen i postao je govorljiv.

— Znaš, Holideje, Edi ne dovodi sve moje momke ovamo. Samo onoliko koliko je potrebno da bi me izvukli iz ove štenare. Ako znaš neku molitvu, bilo bi dobro da već sada počneš da se moliš.

— Nikako ne mogu da se setim nijedne — odvratio je Dok mirno.

Onda je na Džejkovo zaprepaštenje otvorio ćeliju.

— Hajde, Džejk! Izlazi na verandu! — naredio je.

Stočar ga je pogledao zapanjeno. Onda je pošao prema verandi nadajući se da će iskrsnuti neka prilika za spas.

Čak bi se moglo reći da je bio ubedjen da je ovo njegova prva šansa.

Baš u tom trenutku, Dok mu je naredio.

— Stani tu gde si...

Big Džejk ga je pogledao ne shvatajući. Ali, Dok nije imao vremena da objašnjava. Znao je da će njegov zatvorenik i sam to shvatiti. Vrlo brzo. Samo je podigao „sačmaricu”.

— S ovim ne bih mogao da te promašim ni kad bih hteo — rekao je. — Čini mi se da bi sada ti trebalo da počneš da se moliš, ha Big Džejk!

Big Džejk je zadrhtao od besa. Taman je zaustio da plane kad ga je zaustavio pogled na cev „sačmarice” koja je bila uperena tačno u njegovu glavu.

Grupa jahača je već stigla do zgrade zatvora. Zaustavili su konje i rasporedili se u polukrug ispred verande. Bilo je jasno da su vični u ovakvim stvarima, tim pre što su sve radili polako i bez uzbuđenja.

Edi Šubak je bio malo ispred ostalih.

Doku Holideju je bilo drago što je tako. Znači, on će nastupiti kao vodja.

Iz iskustva, Dok je znao da je veoma teško zaustaviti grupu kauboja koja nema predvodnika. Onda se oni ponašaju kao rulja i nikad se ne može predvideti kako će reagovati koji od njih.

Ovde je vodja bio Edi Šubak.

Još jedno nije promaklo Doku. Svi prisutni su bili naoružani, samo je Edi bio bez revolvra.

— Zdravo, Edi — rekao je Big Džejk svome bratu. — Nisi se baš žurio.

Edi se malo namršćio na ironičan ton svoga brata.

— Trebalo je sakupiti momke. Nisu svi bili na jednom mestu, kao što znaš. To je, naravno, malo potrajalo.

— Gde su Stiv i Den? — upitao je Šubak pošto je pogledom prešao od jednog do drugog kauboja.

— Spavaju. Kod „Reksa” — odgovorio je Edi.

— Spavaju! — ponovio je Džejk napola kao pitanje, a napola kao da se čudi i toj činjenici, i tome što njegov brat govori kao da je to najnormalnija stvar na svetu.

Dok Holidej je stajao nekoliko koraka iza Džejka. Na taj način je bio zaklonjen od Edija i njegovih kauboja.

— Dok Holidej kaže da dolaziš da me izvadiš odavde — rekao je Džejk, gledajući ga ispod oka.

Edi Šubak se nasmejao.

— Da te izvadim odavde? Do đavola!

— Samo sam ti rekao šta kaže predstavnik zakona — mirno je rekao Džejk.

— Pa, da vidiš nije mnogo pogrešio.

— U čemu je, onda stvar? — već je postajao nestrpljiv Big Džejk.

On nije voleo stih svoga brata, koji je uvek imao vremena. On je bio za brzu akciju, a Edijeva želja za sehirenjem ga je nervirala.

— Dakle? — ponovo je zapitao Edija, koji je sedeo na konju, ruku prekrštenih preko jabuke sedla i bezobrazno se cerio, pokušavajući da proceni na koji način bi, ipak, dohvatio Doka Holideja.

— Pa, stvar je u tome — počeo je Edi — što ne znaš šta da uradimo sa tim kojotom. Možda bismo mogli da ga obesimo o onaj hrast tamo, a za noge da mu vezemo jedan džak brašna.

— Bolje bi bilo da mu napravimo promaju na telu. Nekoliko rupa, taman bi mu dobrodošle na ovoj vrućini — dobacio je jedan kauboj.

Ostali su oduševljeno prihvatili ovaj predlog.

— Ja bih voleo da to uradim lič-

no. — javio se sada i Džejk, dobivši malo kuraži. — Zbog onog udarca tamo, pred salunom. Priznaćete da sam mu ostao dužan.

— To ćemo lako urediti — složilo se Edi.

On se sada prvi put obratio ljudima iza sebe.

— Momci — povikao je — hajde da uhvatimo ovog pacova. Da već jednom svršimo s njim. Već smo ionako izgubili mnogo vremena.

Kauboji su podvrisakivali od veselja, propinjući svoje konje.

Dok Holidej je stisnuo usne. Nije se uplašio, ali je bio svestan da ovo baš nije zavidna situacija. On sam pored ovoliko krvoločnih momaka! Tu ishod nije bilo moguće predvideti.

Cevima „sačmarice“ blago je dotakao Džejkova ledja i progovorio tiho, ali razgovetno.

— Reci tim momcima da se umire i da se vrate u grad.

— Nosi se do đjavola! — procedio je rančer. — Valjda ne misliš da ću propustiti ovu šansu? — Ti više ne možeš da naredjuješ ovde!

— Reci im da idu u grad — ponovio je Dok. Pogledom je odmerio ljude ispred verande.

— Ne ponašajte se kao budale — obratio im se. — Ova „sačmarica“ u mojoj ruci ima dvostruke naboje krupne sačme.

— Bolje bi bilo da se ti opametiš. Možda ćemo ti i pokloniti život, ako nas budeš lepo molio — cerio se Edi.

Dok nije dao da ga iznerviraju. Sačekao je da se kauboji smire, pa je nastavio.

— Hoću samo da vas opomenem da će prvi hitac napraviti priličnu rupu na Džejkovim ledjima. Mislim da će uhvatiti i nekoliko momaka ovde, sa desne strane.

Džejk se pravio da ga ne čuje.

— Drugi hitac je namenjen tebi, Edi — nastavio je Dok. — I ovih nekoliko momaka, koji se nalaze pored tebe prilično gadno će proći.

— Idi do đjavola! — viknuo je Edi, ali se nije pomerio s mesta.

— Ti znaš šta može da uradi, „sačmarica“ sa dvostrukim nabojem, zar ne Edi? — upitao je Dok.

U tom trenutku, kockar je video kako kauboji, koji su dotada stajali pored Edija, teraju svoje konje u stranu.

Edi je odjednom ostao sam.

— Pucajte u njega! — uzviknuo je Edi. — Ako pucate svi odjednom, neće ništa moći da uradi.

Lice mu je bilo blede i odjednom se uzvik sledio na njegovim usnama kada je ugledao cev „sačmarice“ kako se okreće prema njemu.

— Neka momci samo pucaju — tiho je rekao Dok. — Ubedjen sam da će me pogoditi. Ali, sa mnom će u pakao poći bar sedmorica njih. Ti Džejk, i ti Edi, bićete moji prvi saputnici.

Edi Šubak je čutao nekoliko trenutaka.

Onda se desilo nešto što niko nije očekivao. Edi je klimnuo glavom,

lagano je okrenuo svoga konja i pošao prema centru grada.

Kauboji su čuteći pošli za njim.

— Prokletstvo! — rekao je Džejk Šubak besno i pljunuo pored sebe.

— Šta se ljutiš? — sada se cerio Dok. Osećalo se, ipak, da je odahnulo.

— I ti bi se ljutio da si na mom mestu. Ove kukavice su podvile rep kao pretučeni psi!

— A šta si očekivao od njih, Džejk? Da umru za tebe? Ta, valjda nije? — ironično ga je zadirkivao Dok.

— Ti si prokleta kopile! — planuo je rančer. — Daj mi ovamo tu „sačmaricu“, da im ja pokažem...

— Kako da ne, momče — nasmejao se Dok. — To bi bila predstava. Ali, ne verujem da meni ne bi došao ulogu glavnog leša. Eudi miran, Džejk! — upozorio ga je Dok.

Kauboji su već bili odjahali stotinak jarđi. Onda su se zaustavili i ponovo okrenuli konje, gledajući u pravcu zatvora.

Jedan od kaubojja se primakao tik uz Edija Šubaka.

Dok je dobro video kako kaubojski prinosi „vinčesterku“, ramenu.

Ugledao je plameni jezik iz puščane cevi. Zrno je udarilo u zid iznad njegovog ramena.

Džejk Šubak je svojom silinom krenuo napred, ali je Dokov uzvik učinio da se samo zaljulja u mestu. I da nije bilo u kondiriji, sigurno bi se prevrnuo na glavu.

— Ostani gde si Šubak — zarežao je besno Dok. — Više te neću

pominjati. Sasuću ovo u tebe dok trepneš okom. Ulazi u kancelariju.

Šubak se nji pre zaustavio, oslonio se bolje na noge, a onda je slegnuo ramenima i poslušao Holideja.

Okrenuvši se da i sam udje u kancelariju, Dok je samo par puta povukao obarač revolvera, koji mu je već bio u ruci.

Dva momka su se sunovratila sa svojih konja. To je još uspeo da vidi pre nego što je prekoračio prag.

Ali, time stvar nije bila završena. Uostalom, niko to nije očekivao, a najmanje Dok Holidej. Znao je da okršaj tek predstoji.

Ipak, u ovom trenutku, on je dobio.

Edi Šubak je promenio strategiju. Znao je da na velikoj udaljenosti Dokova „sačmarica“ nije bila opasna. A sa revolverima, kad jedan mora da bude uperen u Džejka, teško da bi mogao izaći na kraj s ovako liko momaka.

Još jedan jahač je počeo da puca iz „vinčesterke“ i zrna su opasno udarala u kamene zidove zatvora.

Dok je odveo zatvorenika u ugao kobe i tu ga lisicama vezao za gvozdene šipke na prozoru.

Vratio se zatim na drugi kraj i kroz vrata ponovo osmotrio jahače. Osećali su se sigurni i tako su se ponašali.

Onda je Dok odlučio.

Okrenuo se naglo i prišao Džejku Šubaku. Skinuo mu je lisice i uperenom „sačmaricom“ naredio:

— Hajdemo, Šubak...

Rančer ga je pogledao iznenadjen.

— Kuda? — zapitao je.

Dok mu je pokazao na vrata.

— Idemo u malu šetnju. Samo do onog mesta na kome stoje tvoji prijatelji — rekao je smrknuo, a hladni sjaj u njegovim plavim očima govorio je da misli vrlo ozbiljno.

XV

Kada se Džejk Šubak pojavio na verandi, pucnjava je prestala.

Sve vreme Dok je držao „sačmaricu“ uperenu u rančerovala ledja. Ni za trenutak, ni milimetar, cevi se nisu pokrenule u stranu.

Na nepunih petnaest jardi od jačaca, naredio je rančeru da stane.

— Ovo je granica do koje idemo, Edi — doviknuo je Dok. — Naredi svojim ljudima da bace revolvere i vrata se u grad, inače, razneću Džejka u parčice.

Još dok je govorio sasvim se približio rančeru i snažno mu gurnuo cev u ledja.

— Ja ne blefiram, Džejk — rekao je opasno blago. — I sam vidiš situaciju. Sam sam prema tridesetorici. Nemam šta da biram.

— Ne veruj mu Džejk — viknuo je Edi, videći da Dok nešto govori njegovom bratu.

Dok nije obraćao pažnju na njega.

— Ako Edi ne učini ono što sam rekao — nastavio je mirno — i sam

vidiš da drugog izbora nemam. Moram da te ubijem.

Zastao je jedan trenutak.

— I veruj mi da ću to učiniti, do đavola!

Dok je došao do same ivice ponora. Bio je duboko svestan da ga mora preskočiti. Drugog rešenja nema. Natrag nije mogao. Svima, a najviše njemu bilo je jasno da do zatvora živ stići neće.

Isto tako, ni za rančera nije bilo izlaza. On će svakako poginuti pre Doka.

Naravno, postojalo je još jedno rešenje, koje je Dok trenutno je lično želeo. A to je da ga poslušaju.

— Ne budi budala — rekao je Džejk na kraju. — Cela ova stvar nije vredna da se zbog nje gine.

— Ja, slučajno, mislim drugačije — rekao je Dok. — Hajde kaži svom bratu da uradi ono što sam rekao.

Džejk Šubak je razmišljao nekoliko trenutaka. Zatim je povikao do voljno glasno.

— Reci momcima da bace revolvere, Edi!

Okrenuo se potom Doku Holideju.

— Biće još prilika, Holideju — rekao je besno.

— Ne sumnjam. Samo pazi da mi ne dodješ na nišan suviše brzo. Sad sam u odličnoj formi.

Stajao je s uperenom puškom u rančerovala ledja i posmatrao kako kauboji bacaju revolvere na zemlju.

— Sada možeš da dodješ ovamo, Džejk — povikao je Edi.

— Džejk ide nazad u zatvor — rekao je Dok mirno. — Oko presude, srediti sa sudijom Stilsonom. Ako ga on oslobodi, ja ću ga odmah pustiti iz zatvora.

Edi je gadno opsovao, a Dok je nastavio.

— Ali, kada bude trebalo da izađe iz zatvora, dodji po njega, Edi. Sam. Ako primetim bilo koga pored tebe, pucaću.

— Ona rupa na brdu postaje sve dublja, Holideje! — uzviknuo je Edi.

— Kad je već kopate tako duboko, pobrinite se da bude toliko da mogu da stanu svi Šubakovi, zajedno — odgovorio mu je Dok. — Obično se ne zna kad će ko završiti, ali za tvoju bandu to je prilično izvesno.

Edi Šubak je iskrivio lice u ružnu grimasu. Načinio je nekoliko koraka prema Doku.

— Ne pokušavaj da se približiš, Edi — upozorio ga je Dok. — Mi ostajemo na ovom mestu sve dok ti i tvoji momci ne napustite grad.

Obojica su stajali nepomični i posmatrali kauboje kako napuštaju Treil Siti.

Kada se prašina slegla za kopitama njihovih konja, Dok je naredio

— Polazi!

Džejk Šubak je uputio mračan pogled u pravcu u kome su nestali njegovi jahači. Onda je slegao ramenima i lagano pošao nazad prema zatvoru.

Dok Holidej je zaključao rančera u ćeliju, ostavio „sačmaricu“ na mesto, vratio se stolu i seo.

Tek tada je lagano izvadio svoju zlatnu tabakeru i zapalio. Povukao je prvi dim sa zadovoljstvom.

Kroz prozor je posmatrao glavnu ulicu grada.

Nije proteklo ni toliko vremena koliko je bilo potrebno da se popuši jedna cigareta, kada se na ulici pojavio usamljeni jahač, koji je punim galopom jurio prema zatvoru.

Gust oblak prašine obavijao je jahača. Zbog toga Dok nije bio u stanju da ga prepozna, sve dok se oblak prašine nije slegao.

Jahač je bila žena. Kerol Strom. Dok Holidej se nasmešio. Izašao je na stepenište pred verandom da je sačeka.

Kerol je sišla s konja i prebacila uzde preko prečke pred zatvorom. Zatim se okrenula Doku i radoznalo ga pogledala.

— Opet ima problema sa Džimijem — rekla je zadihano. — Mislim da je u velikoj nevolji.

— Šta je sad opet uradio?

— Izazvao je kavgu sa Stivom Šubakom, tako preko kod Halorana. — Glas joj je vidljivo zadržtao kada je nastavila — Ubio ga je... u borbi...

— Ubio je Stiva Šubaka! — ponovio je Dok mršteći se.

— To nije bio pravi revolveraški obračun — rekla je Kerol. — Stiv je bio toliko pijan da verovatno nije ni znao gde mu se nalazi revolver.

— I?

— Stivov brat Den, je napolju, na glavnoj ulici. Traži Džimija.

— Da li je i Den pijan?

— Bio je, ali se ispavao.

— Oko čega su se zakačili? — pitao je Dok, mada je znao da Džimiju ne treba mnogo.

— Zbog mene — rekla je Kerol.

— Stiv me je cele noći proganjao i dobacivao mi. Ali, pre jedan sat mi je Majk Haloran rekao da mu odnesem nešto hrane u sobu. Šta sam mogla, morala sam.

Devojka je začutala, a onda je brzo rekla.

— Stiv me je zgrabio, a ja sam vrisnula. U sledećem trenutku na vratima se pojavio Džimi, sa revolverom u ruci. Nije rekao ništa.

— Ostalo znam.

— Da, samo je pucao. Četiri puta. Nijednom nije promašio.

— I, gde je sada?

— Kod kuće. Ja sam ga izvela iz saluna i odvela ga kući. U stvari, nagovorila sam ga da podje.

— Kako se ponaša?

Devojka je odmahнула glavom.

— To njegovo ponašanje najviše me i plaši — rekla je. — Želi da se bori, kao da je poludeo. Jedva sam uspela da od njega izvučem obećanje da će biti u kući dok se ja ne vratim. Sa... vama... ako...

Odjednom je zamucala i nije mogla da završi rečenicu. Pomislila je kako joj ništa ne daje pravo da toliko angažuje ovog čoveka samo zato, što je jednom bio ljubazan prema njoj i njenom bolesnom bratu.

— Ja ovde imam zatvorenika — rekao je Dok.

— A ja drugog izbora nemam. Moćam ostati ovde sve dok ne prodjete, Dok — tiho je rekla devojka. — Samo... samo... trebalo bi požuriti. Svaki minut bi mogao da košta previše...

— U pravu ste — složio se Dok.

— Taj balavac bi mogao da napravi još veći ršum. Poći ću sa vama.

Ušao je u zgradu i rekao Džejku da će za kratko otići u grad. Upozorio ga je da ništa ne pokušava.

— Vратиću se najdalje za jedan sat — rekao je.

— Nadam se da nećeš naleteti na Edija, Stiva ili Dena — rekao je besno rančer. — S tobom ja želim da sredim račune.

— Stiv je mrtav — rekao je Dok.

— Ubio ga je čuvar reda, toliko da znaš.

Rančer se samo stresao. Prosto je zanemio kada je čuo za smrt svoga brata.

Dok Holidej je uhvatio Kerol za lakat i izveo je iz kancelarije.

Polako su se uputili prema centru grada ne razgovarajući. Svako je bio zaokupljen svojim mislima, ali su one u oba slučaja bile upućene Džimiju.

Oboje su bili gotovo odsutni sve dok se nisu približili Haloranovom salunu. Trebalo je još samo da skrenu iza ugla.

Više instinktom nego razumom, Dok Holidej je shvatio da se nešto događa.

Brzo je skrenuo za ugao i zastao. Ni ovoga puta instinkt ga nije prevario.

Pred Haloranovim salunom iskupila se gomila ljudi i ubrzo je postalo jasno da je potraga Dena Šubaka za Džimijem Stromsom privedena kraju.

Kerol je gotovo trčala da bi uhvatila brz korak Doka Holideja.

Progurali su se kroz masu i ugledali ono što su i očekivali.

Pred kućom u kojoj su stanovali Stromovi bila je tišina, iako je tu stajalo pedesetak ljudi.

Nasred ulice stajao je Den Šubak i pozivao Džimija da izađe.

Pogrde koje mu je upućivao bile su krajnje vulgarne, ali to je samo navodilo ljude da se smeju i još više da uživaju u prizoru.

— Ako taj Šubak zaista puca tako kao što kaže — rekao je u tom trenutku jedan rančer pored Doka Holideja — onda će mladom Stromu biti bolje da mu ne izlazi na oči.

U to je Denu Šubaku prišao njegov brat Edi i počeo da mu šapuće nešto na uvo. Sve vreme je gledao u prozore Stromovog stana.

Dok Holidej je pretpostavljao da Edi priča šta se dogodilo pred zatvorom, ne ispuštajući prozor iz vida.

— Džimi nikako ne bi smeo da izađe — prošaputala je Kerol. — Ni sa jednim ne bi mogao da izađe na kraj, a kamo li sa dvojicom razbojnika!

Podrazumevalo se da je u pravu. Već u sledećem trenutku Edi se pridružio bratu pozivajući Džimija da izađe.

Bilo je jasno da se nijedan od njih neće maći s mesta dok ne isteraju Džimija iz kuće kao trkunicu iz rupe.

— Hajde da obidjemo kuću — rekao je Dok tiho. — Možda ćemo moći da udjemo sa zadnje strane.

Požurili su prema stražnjem delu kuće. Tu nije bilo nikoga.

Ušli su brzo u hodnik i požurili do Džimijeve sobe.

Tek kada je devojkina ponovila poziv, vrata su se otvorila i na njima se pojavio Džimi. Na licu mu je bio isti onaj strah kakav je Karol već videla u trenutku, kada se našao nasred ulice pred Blekijem Orsonom.

— Da li... da li je on napolju? — promućao je Džimi, ne uspevaajući da sakrije strah.

— Den?

Džimi je klimnuo glavom.

— Jeste — rekla je Kerol. — S njim je i Edi Šubak. Čekaju te.

Džimi je pogledao u Doka.

— Znam šta mislite Dok — rekao je. — Ne morate da gledate u mene kao da sam zmija zvečarka.

U nemoćnom strahu, Džimi je napao na prvog ko mu se našao pred očima, ne razmišljajući ni o čemu.

Dok je potpuno shvatio da je to neka vrsta praznjenja i pravio se da ne primećuje, da ne čuje, šta mlađić govori.

Što je mogao jednostavnije zapi-
tao ga je.

— Šta sada nameravaš da učiniš,
Džimi?

Džimi je sav pozeleneo kao da se
tek sada našao pred stvarnom odlu-
kom.

Nastala je kratka pauza i Dok Ho-
lidej je jasno video kako se strah
na Džimijevom licu pretvara u pa-
niku.

Mladić je razrogačenim očima po-
tražio Dokov pogled i spuštajući
glas, što je mogao tiše, gotovo guše-
ći se upitao je.

— Šta ću da učinim? Zar ste vi pri-
sebi, Dok? I zašto mi postavljate
takva pitanja? Možda ste i vi želeli
da izadjem? Da me ubiju?

Dok ga je uhvatio za ramena i
dobro prodrmao.

— Samo sam te pitao.

— Da ste mi prijatelj, ne bi ni
postavljali takva pitanja — nastavio
je Džimi. — Ali, vi mi niste prija-
telj. Vi mene ne razlikujete od one
rulje napolju!

Odjednom, u mladićevim očima se
pojaviše suze i kao dete, on je počeo
da muca.

— Ja znam... za Treil Siti sam
već mrtav čovek, Dok...

Onda je sav pocrveneo i bes se
ponovo pojavio na njegovom licu.

Dok i Kerol su ga posmatrali ću-
teći. I jedno, i drugo se dobro zna-
li da mladić mora da prodje sve ove
faze, dok se, na kraju, ne smiri i
ne počne da razmišlja normalno,

što jedino može da ga izvuče iz ove
situacije.

— Znae šta, Dok — počeo je opet
Džimi. — Samo mi ne govorite da
napustim grad. Znam, vi sada mis-
lite da sam ja okaljao značku koju
ste mi poverili. Mislite to, zar ne?

Dok Holidej je duboko uzdahnuo.
Pogledao je mladića ispod oka, a ka-
žiprstom gurnuo svoj „kalifornija“
šešir na zatiljak.

— Ovo se prilično razlikuje od
onog jutros — rekao je s osmehom
na usnama. — Šta je sad odjednom
s onim osvetoljubivim i bezobzirnim
ubicom Sandersona i Metjusa? Šta
se desilo sa revolverašem, koji je
imao hrabrosti da puca u pijanog
čoveka? Hajde, pokaži šta još smeš!
Ili se, možda, plašiš?

Mladić je sav pozeleneo, a oči su
mu bukvalno zakrvavile.

Neverovatnom brzinom njegova
ruka je poletela prema koltu.

Ipak, ne dovoljno brzo da pred-
hitri Doka Holideja.

Kao zmijski jezik, iz Dokove fut-
role je izleteo niklovani „linkoln“ i
lupio mladića po čelu.

Bez glasa, Storms je pao na pod,
onesvešćen.

— Jeste li morali to da učinite?
— skočila je Kerol sva uznemirena.

— Možda biste više voleli da ga
vidite mrtvog? — pitao je Dok lju-
tito. Već mu je bilo dosta ovih dvo-
je. Od kako je došao u Dodž, stalno
je imao neka posla s njima.

Pogledao je još jednom mladića i

vratio se istim putem kojim su malopre došli on i Kerol.

Izašao je na glavnu ulicu i energičnim korakom uputio se pravo Šubakovima.

Obojica su bili ne malo iznenadjeni kad su ga ugledali. Démonski smeh ozario im je lica, a zubi i jednog, i drugog, požuteli od duvana, davali su nešto zversko tim licima.

— Gde je Storm, zvezdonošče?! — povikao je Den pokazujući time da ga ne ferma kao predstavnika zakona.

— Dakle, gde ti je pulen?

— Ima glavobolju — odgovorio je Dok mirno.

— Ma šta kažeš? Zbolela ga glava? Baš mi je žao. Samo, još bi to trebalo i da poverujem. Moraću sam da se uverim koliko mu je temperatura! — cerekao se Den.

— A šta vi momci, u stvari, želite? — pravio se Dok nevest.

— On ne zna? — cerekao se Edi.

— Nemamo vremena za čekanje, Holideje — upao mu je u reč Den. — Želimo Džimija Storma i ti to znaš.

— Vidim da nešto želite. A zašto vam je potreban moj pomoćnik?

— Zato što je ubio Stiva.

— Koliko je znam, Stiv je napao njegovu sestru. To se ovde ne oporasta. Uostalom, svi mi to znamo, pa ne verujem da je baš Stiv bio izu zetak. Napadanje žena...

— To je Stormova verzija — zarežao je Den. — A što se tebe tiče

Holideje, bolje bi bilo da se ne mešaš. Ako Storm ne izadje za pet minuta, mi ćemo ga izvući iz njegove jazbine.

— Suviše pričaš za jednog pravog borca — primetio je Dok, znajući da je u ovom kraju to najveća uvreda, koja se može naneti jednom revolverašu.

— Slušaj ti, bitango — ispaao je iz koloseka Den — da nas ti, možda, ne zdržavaš ovde, da bi dao priliku Džimiju Stormu da pobegne?

Još dok je govorio Den je spuštao ruke drškama revolvera.

Doku to nije promaklo. Ipak, mirno je rekao.

— Mislim da će biti najpametnije da napustiš grad, Šubak.

Edi je prasnuo u smeh, ali, to Doka nije izbacio iz koloseka.

— I, ako ponovo odlučiš da udješ u Treil Siti, biće najbolje da ostaviš revolvere tamo, pred mostom, kako je naređeno. Inače, garantujem ti da ćeš se naći u zatvoru — govorio je Dok.

Sve dok je to govorio, Dok nije skidao pogled s Edija Šubaka, koji je sada bio naoružan. S obe strane je imao po jedan revolver marke „pismejker“.

Nastao je tajac. Braća Šubak sa netremice posmatrala svaki pokret Doka Holideja, a ni on nije ispuštao nijednog iz vida.

Ljudi su se nemo razmicali praveći sve veći krug u čijem su se središtu našla ova trojica.

Braća Šubak su se sve više udalja

vali jedan od drugog, laganim opreznim koracima.

Doku Holideju je bio jasan njihov manevar. Tako rastavljeni, predstavljali su težak cilj. Bilo je skoro nemoguće istovremeno upucati u obojicu.

Onda se javio Den Šubak. Njegov uzvik je prolomio tišinu.

— Brojaću do tri! — vrisnuo je.

— Možeš da brojiš i do sto, ako misliš da će ti to pomoći — prezrivo se nasmeši Dok Holidej. — Ali, ako slušaš mene, najbolje bi bilo da i ne počinješ.

Situacija je sada postala krajnje napeta, a neverovatnu tišinu ulice narušavao je jedino Šubakov glas.

Brojao je razgovetno, praveći male pauze.

Kada je uzviknuo.

— Tri!

Oba brata su posegla za revolverima.

Okupljenim ljudima je zastao dah u grlu.

Braća Šubak su već izvukla revolvere, a Dok Holidej je još stajao mirno kao da ga se sve ovo uopšte ne tiče. Ali, to je bilo tek toliko da se protivnici zbune.

Već u sledećem trenutku, on kao da se prenu. Bila je to njegova specijalnost.

Kao nekom čarolijom u njegovim rukama su se stvorila dva niklovana „linkolna” sa drškama ukrašenim slonovačom.

Niko nije video kada su izletela iz futrola.

Dok Holidej je učinio ono, što su svi prisutni, pa i braća Šubak, smatrali nemogućnim.

Cev jednog revolvera bila je upearena u Edija, a drugog u Dena Šubaka.

Dva hica su planula kao jedan i na čelima oba brata Šubak, počele su da se rascvetaju crvene mrlje. Tačno izmedju očiju.

Tela su im se skljkala kao prazne vreće u prašinu, nasred puta, gde su se, pre svega nekoliko minuta, kočoperili i izazivali na borbu.

Pun minut je vladala savršena tišina. Niko se nije ni pomerio s mesta. Ljudima kao da još uvek nije bilo jasno šta se to, zapravo, dogodilo pred njima.

Kao po komandi, glave su počele da se okreću u tom pravcu. Niko još uvek nije govorio.

Na verandi je stajao čovek, potpuno miran i staložen.

Na njemu nije bilo ni traga uzbuđenja. Jedino su mu usne bile stisnute u gorak izraz.

Bio je to šerif Barnet.

Tek kroz nekoliko minuta, mirno se probio kroz gomilu. Sada su pored njega prisutni ugledali još jednog deliju, koji je koračao u rasporaku, svestan svoje snage i svojih mogućnosti.

Bio je mlad i snažan, ali, videlo se i vrlo iskusan. Revolveraš, bez svake sumnje i to od onih većeg kalibra.

Barnet je pogledao u revolveraša i pokazao rukom na Doka Holideja.

— Ono je vaš čovek — rekao je.

— Pobrinite se za njega! I to što je moguće pre.

Barnetov pratilac je klimnuo glavom.

Dok Holidej je stajao okrenut nji ma. Dobro je pogledao priliku porred Barneta.

Da, nije bilo sumnje. Trad Šreder je, konačno, stigao u Trail Siti.

XVI

— Kako si, Dok? — upitao je Šreder preko ulice.

Zakačio je palčeve za opasač i počeo da prilazi Doku Holideju.

Zaustavio se na svega korak od njega.

— Žedan sam Holideje — nastavio je ne sačekavši Dokov odgovor. — Gde se ovde nalazi neka pristojnija rupčaga u kojoj služe piće?

Dok Holidej je pokazao rukom prema Haloranovom šalunu, a oko usana mu je titrao onaj njegov napola ironičan, a napola gorak osmeh.

Zajedno su ušli u salun, a Majk Haloran je razrogačio oči kada je shvatio ko ulazi sa Docom Holidejem.

— Šta žele gospoda? — zapitao je tonom, koji je stavljao do znanja da se ne bi nimalo iznenadio kada bi ova dvojica poručila sok od zvečarki.

Oni nisu odgovarali, pa je Haloran izvadio bocu svog najboljeg brendija i sa dve čaše stavio ih na šank.

— Mislim da će danas biti dosta posla za mog brata Barnija — primetio je Majk.

— Znaš, Haloran ima najbolji salun u gradu — rekao je Dok Šrederu, sasvim prijateljskim tonom. Ili je to tako samo izgledalo.

Onda je dodao nasmešivši se ironično.

— On ovamo dovlači sve kavga-džije iz okoline i naliiva ih pićem sve dok ne postanu sasvim nesvesni onoga što rade.

Šreder ga je posmatrao netremice. Bio je na oprezu što se videlo čak i pod njegovom ledenom maskom.

— Kad izbiye svađa i počnu da sevaju meci — nastavio je Dok — onda se uvek nadje posla za njegovog brata. Tako, u stvari, Majk brine i bratovu brigu.

— A ko je, do djavola, njegov brat? — prvi put je progovorio Šreder.

— Vlasnik ovdašnjeg, vrlo uhodanog, pogrebnog preduzeća — cerio se Dok.

— Zahvaljujući vašem prisustvu — požurio je da kaže Majk — više se ne zaradjuje mnogo na sahranama. Zemlja na groblju je tako tvrda, a ovde su vrućine velike, pa Barni mora da iznajmljuje ljude da kopaju rake. Sve mora da se završi brzo...

Dok i Šreder su ćutali, a Majku je već bilo neprijatno što se toliko zabrblija. Pošto nije umeo da prestatane, počeo je da filozofira.

— Uvek sam mislio da groblje treba da bude na mestu na kome je zemlja meka. Ovo ovde bih ja nazvao rdjavim rešenjem...

Dva čoveka za barom su, u jednom gutljaju, iskapili svoje čaše. Zatim su pogledali jedan drugog u oči.

Dok Holidej je lagano spustio pogled na Šrederov opasač sa revolverima.

— Ovde postoji jedna naredba — rekao je mirno — po kojoj čovek može da zadrži svoje revolvere samo ako je u prolazu kroz grad. Koliko ti ostaješ, Trade?

— Kratko.

— Da li ti je potera na tragu?

— Ne još.

Još jedan brendi je popijen i tišini, a u celom salunu se osećalo kako temperatura raste.

— Kakav te posao dovodi u Treil Siti, Trade? — pitao je Dok tonom čoveka, koji na to, kao predstavnik zakona, ima pravo.

Jedino zato je i mogao da postavi takvo pitanje, jer se u ovom gradu ono nije smelo postavljati nijednom strancu, a naročito ne onima tipa Trada Šredera.

Doduše, Šreder nije bio stranac za čuvare zakona. Osim toga, Dok Holidej ga je lično poznavao.

Revolveraš je lagano vratio čašu na šank.

— Ponudjeno mi je deset hiljada dolara da te ubijem, Holideje — rekao je. Senka osmeha pojavila se oko njegovih usana. — Ali, ja ne žu-

rim. Voleo bih da malo vremena provedem s tobom za stolom za faro. Imaš li šta protiv tog čekanja, Dok?

— Nemam — odgovorio je Dok. — Ali, ako ostaješ, predaj revolvere,

Šreder se nasmejao.

— U redu. Samo, ne želim da ih predam tebi, Holideje.

— Onda ih predaj Haloranu. Dobićeš ih kad podješ iz Trail Sitija.

— Trebaće mi nešto ranije — iscerio se Trad.

— Pa, onda ćeš da ih uzmeš... protivzakonito. U tom slučaju, na žalost, moraću da intervenišem.

Na Haloranovo veliko iznenađenje, Trad Šreder je otkopčao pojas sa revolverima i pružio mu ga.

— Da li vam je potreban delilac za faro, Halorane? — upitao je Šreder. — Igraću za kuću, ako želite.

Još uvek zapanjen, Haloran je klimnuo glavom i pokazao mu na stolove u uglu.

Na Holidejev glas Haloran se trgao i prvi put za ovih nekoliko trenutaka dobio onaj svoj stari izraz.

— Te revolvere zadrži pod šankom, Majk — rekao je Dok hladno. — Daj ih Šrederu, kadgod ih traži.

Sada je opet bio ređ na Majka da se zapanji. Znači, Dok je rešio da reskira, a i nije činio ništa da izbegne pogibiju, koja je, očigledno, bila zagarantovana.

Opet je klimnuo glavom i stavio Šrederov opasač pod šank.

Revolveraš je polako, vukući noge, krenuo prema najbližem stolu za faro.

— Uh! — obrisao je Majk znoj sa čela. — Ovome se ni u snu ne bih nadao.

— Kao što vidiš, ništa nije nemoguće — nasmešio se Dok.

XVII

— Dobro si me opelješio — histerično se nasmejao Trad, posle prve partije.

— Šta je to za tebe — odgovorio je Dok. — Uskoro ćeš biti bogataš. Deset hiljada dolara nije za potcenjivanje.

— Ha, šta kažeš? I ja mislim da nije za potcenjivanje — procedio je Trad preko cigare u zubima, ne odvajajući pogled od karata.

— Lepa para! — mrmljao je Dok, nastavljajući da igra.

— Biću nafilovan parama...

— Ili nečim drugim, što je mnogo verovatnije — rekao je Dok.

— Ne pravi se da si hladnokrvan Dok. Znaš dobro zašto sam došao. Smrtnica ti je potpisana.

— Upravo o tome i govorimo. Smrtnica je potpisana, ali, na žalost, još se ne zna čija.

— Ja znam.

— Videćemo.

Ceo ovaj razgovor se odvijao tako normalno i hladnokrvno, kao da se

nije radilo o životu i smrti. I to, ozbiljno i sasvim izvesno.

Svi u gradu su znali da će se jedan od ove dvojice, koliko sutra, preseliti na groblje. A njih dvojica su se ponašali kao da ih se ta stvar uopšte ne tiče.

Potrajao je taj razgovor sve dok je tekla partija. Onda, kada je sve završeno, i kada je Dok sakupio pare, koje su već u priličnoj gomili stajale pred njim, i namerno ih zgužvao u džep, Šreder se protegao.

— Hej Dok, ja sam ovde, mislim kraj ovog stola i zbog još jednog posla.

— Samo kaži, Šrederu.

— Šerif Barnet mi je naredio da izvedem Šubaka iz buvare.

— Ma, nemoj! Dobro si mi rekao. A ja sam mislio da će taj posao oba viti lično šerif. Njih dvojica su prijatelji.

— Šta on ima da obavlja poslove, kad ima para! — cerio se revolveraš bahato. — Da sam na njegovom mestu, ne bih ni koračao sam, nego bih se vozio na nečijim ledjima.

— On je mnogo skromniji, kako vidiš. Nego, da li ti je dao otpusnicu za Šubaka?

Šreder je klimnuo glavom.

— Svi papiri su ovde — lupio se po džepu.

— Moraćeš i da mi ih pokažeš.

Šreder je lagano, želeći da nervira Doka, vadio iz džepa presavijenu hartiju.

Isto tako lagano, Dok je pružio ru

ku i gotovo nezainteresovano, uzeo otpusnicu za Šubaka.

Uostalom, on nije ni sumnjao da ona postoji. Znao je da će šerif Bar net iskoristiti svoje pravo.

— Dakle, idemo li? — upitao je Šreder ustajući, a u vazduhu se osećalo da se sprema nešto opasno.

— Ja ću ga pustiti iz ćelije, Trade — Dok mu je pokazao rukom da sedne. — Ti slobodno sedi tu, za ovim stolom. Big Džejk sad sigurno nije u najboljem raspoloženju, pa se bojim da mu svojim dolaskom ne daš neku ideju, da ne izazoveš nešto.

— Nešto će morati da se izazove. Ranije ili kasnije — cerio se revolveraš.

— Ne danas — odgovorio je Dok. — Imam još neke poslove da obavim.

Trad je zakačio palčeve za otvore kožnog prsluka, koji je, iz ko zna kojeg razloga, nosio preko košulje. Na ovoj vrućini, to mu zaista nije bilo potrebno.

— Samo mi reci kad budeš spreman, Dok — rekao je. — Ni meni se ne žuri.

— Budi bez brige — odgovorio je Dok svojim karakterističnim osmehom, punim ironije. — Da sam na tvome mestu, ni ja ne bih žurio.

Okrenuo se na petama i mirno izašao iz saluna.

Na samim vratima skoro se sudario sa Kejt Haloran.

— Kuda tako žurite, Dok? — upitala je devojkica, tek da bi nešto rekla i da bi zapodela razgovor s njim.

— Posao, Kejt, posao — odgovorio je Dok učtivo, ali prilično hladno. Nije sad imao vremena za ćaskanje.

Ali, devojkica nije imala nameru da ga pusti tako lako.

— Ako se ne varam, ono je Trad Šreder — primetila je, praveći se da tek sada saznaje da je Šreder u gradu. — Šta će on ovde?

— Pozvao ga je Barnet — odgovorio je Dok.

— Da ubije vas? — sada je bila jasnija Kejt. Znači, bila jo odlično informisana.

— Aha — pokušao je Dok da prođe pored nje.

— Da sam na vašem mestu izbegla bih sukob s ovim momkom. I da sam na vašem mestu, ja bih odmah pojahala onog šarenog konja i izgubila se iz grada.

— Neće moći — nasmejao se Dok. — A nije mi ni takva narav. Uostalom, zar vi kao prava građanka Treil Sitija, ne želite još jedan spektakl? Pa, ovo može da bude dja volski zanimljivo.

— Ne sviđa mi se vaš humor, Dok — kapriciozno je zatresla glavom devojkica.

— A meni se ne svidja, kada se gospodjice mešaju u stvar koje ih se ne tiču — odbrusio je Dok.

Praveći se da ne primećuje njegov ton, devojkica je krenula za njim preko verande.

— I kuda ćete sada? — upitala je.

svakog meseca

DOK

HOLIDEJ

najbolje priče vesterna

— Moraću do zatvora — malo blaže je rekao Dok. Već mu je bila smešna upornost ove devojke.

— Do zatvora?

— Da. Moram da pustim Džejka Šubaka.

— Ali, niste mi objasnili šta će bi ti sa Tradom.

— To ne zna niko, pa ni ja. On će pokušati da uradi ono zbog čega je došao, a dali će uspeti, za tu informaciju ćete morati da potražite neku babu vračaru.

Onda je konačno napustio, a ona je napučenih usana ostala na tremu, gledajući ljutito za njim.

Ulica je bila sva obasjana suncem. Nekoliko grupa ljudi još uvek je zakrčivalo kolovoz. Stajali su i živo razgovarali o onome što se dogodilo to jutro.

Tela Dena i Edija Šubaka bila su odavno odneta u Haloranovo pogrebno preduzeće i jedino su dve krvave mrlje u prašini, bile još svedok proteklog događaja.

Kada se Dok pojavio, sve oči su bile uprte u njega. A neko je poluglasno rekao.

— Ovaj je rezervisao kartu za pakao.

XVIII

Džimi Strom je otvorio oči i brzo zatrepao nekoliko puta.

Osetio je bol u zadnjem delu vrata i napravio grimasu.

Ležao je još izvesno vreme tako napola ošamućen, a onda su u sećanje počeli da mu se vraćaju događaji proteklog jutra.

S mukom se podigao na noge i prišao zadnjim vratima. Otvorio ih je i zagledao se na pustu ulicu, dok mu je u glavi sve zujalo.

Osećao je gorčinu u grlu i neki neodređeni bol u srcu kada je pokušio svoj opasač sa poda i pripasao ga.

Teturajući se još uvek, s mukom je izašao na pustu sporednu ulicu.

Bio je srećan što Kerol nije bila kod kuće. Verovatno se vratila kod Halorana, pomislio je.

U svakoj drugoj prilici, to bi ga ponovo zabolelo. Ali, ovoga puta, bio je zadovoljan zbog te činjenice.

Sada je bio zaokupljen samo sobom.

Dok je išao niz ulicu, osećao je punom merom poniženje i sramotu, koju mu je nanio Dok Holidej, onesvestivši ga onako, kao nekog balavca.

Sve je u njemu vrilo. Njegova uvređena sujeta dovodila ga je do ludila.

Išao je kao ošamućen.

Na glavnoj ulici je sreo samo nekoliko besposličara, koji se nisu libili da mu se podsmehnu, kad su ga ugledali.

Cerekajući se, govorili su nešto jedni drugima i pokazivali na njega. A on je išao kao prebijen kojot i, ni

trenutka, nije morao da razmišlja o čemu su to razgovarali. Znao je vrlo dobro.

Zaustavio je jednog dečaka, koji je nosio neko povrće i zapitao ga šta se dogodilo na glavnoj ulici, za ovih nekoliko sati.

Dečak mu je sve ispričao u nekoliko rečenica.

Storm se okrenuo od njega bez reči i započeo da tumara ulicom bez cilja, ne znajući, zapravo, ni kuda ide.

Još jednom sam se poneo kao kukavica, pomislio je. Takve stvari ne zaboravljaju meštani nijednog grada na Zapadu, a naročito ne ovakvog kakav je Treil Siti.

Kao po nekoj inerciji, kada se našao naspram Haloranovog saluna, zakoračio je na trem, a posle nekoliko trenutaka već je bio naslonjen na šank.

— Izgledaš kao da si video duha — rekao mu je Majk Haloran umešto pozdrava, gurnuvši prema njemu flašu brendija i čašu.

— Aha — odvratio je mladić. — I jesam. Svog.

Saluner ga je pogledao zaprepašćeno. Kada je neko na Zapadu počeo ovako da govori, to je značilo da je izgubio veru u život.

A odatle do groblja nije bilo daleko.

Tri puta za redom, Storm je punio čašu i praznio je u jednom gutljaju.

Treća čaša je izazvala snažan napad kašlja. Bilo je to mučno i za gledanje. Mladić je prosto pozeleneo, a onda, u predahu, krv mu je jurnula u lice.

Ali, to ga nije opametilo. Čim se kašalj stišao, on je napunio četvrtu čašu. Ispraznio je naiskap kao i prethodne tri.

Onda je odgurnuo čašu prema Haloranu, koji ga je netremice posmatrao i uputio se prema prostoriji za kocku.

— Molim te ne idi tamo — rekao je za njim Haloran. — Ostani ovde, Džimi.

— Nemoj da me zoveš, Džimi — procedio je mladić. Nisam dete.

— Ne idi tamo Storme — odmah se ispravio Haloran. — Ne idi tamo.

— Zašto? — zajedljivo je zapitao mladić. — Da nije tamo neki moj prijatelj?

— Nije, ako si mislio na Doka Holideja. Ali, ima tamo jedan momak, koji bi mogao da bude priлично grub, kad si ti u pitanju.

— Ko je taj?

— Trad Šreder. I, ako hoćeš da poslušаш moj savet, vrati se u svoju sobu i ostani tamo, sve dok se ne vrati Dok Holidej. Biće bolje, veruj mi.

— Do đavola sa Dokom Holidejom! — planuo je Storm. — Valjda ne misliš da ću celog života morati da imam dadilju pored sebe?

Majk Haloran je počeo da briše čašu od viskija.

— Onda radi kako hoćeš momče! — rekao je, slegnuvši rezignirano ramenima.

— Nisi mi rekao, šta Šreder radi u Treil Sitiiju? — tek sada se setio da zapita Storm.

— Specijalna misija — iskrivio je usta Haloran u nešto što je moglo da se protumači kao nelagodan osmeh. — Dovedi su ga ovamo iz Amarila da bi odveo Doka Holideja na određeno mesto, tamo, na brdo.

— Kako? Zašto?

— Naređenje šerifa Barneta.

— A da li je on to u stanju?

Barmen je slegao ramenima.

— Ko zna — rekao je gotovo nezainteresovano. — Oba su revolveraši velikog kalibra. Brzi kao munje i nemilosrdni. Ali, ti znaš Doka Holideja.

Mladić se smrknuo, a Haloran je požurio da se ispravi više naslućujući da je rekao nešto što ne treba.

— Naravno, nikad se ne zna. Ljudi se već klade na ishod borbe, koja može da počne svakog trenutka. Možda bi čak mogao i da zaradiš novac. Jesi li zadovoljan, momče?

Storm se okrenuo bez reči i uputio se prostoriji za kocku.

— Ako baš moraš da ideš tamo — doviknuo mu je Haloran — pazi na sebe. Takvi momci kakav si ti, već samim svojim izgledom mogu da izazovu gužvu.

Mladić je odmahnuo rukom i ušao u salu za kocku.

Pet stolova bilo je zauzeto. A čovek za koga je odmah pretpostavio da je Trad Šreder, sedeo je za stolom kraj vrata.

Šreder je bio zanet svojim kartama i nije dizao pogled. Nekoliko ljudi, koji su sedeli za susednim stolovima, podigao je pogled. Odmerili su pridošlicu, a zatim se ponovo posvetili kartama.

Storm je zastao na ulazu i superiornim pogledom prešao preko svijlu.

— Ko je od vas Trad Šreder? — zapitao je oštro.

Odjednom, kao da je neko uneo pometnju među prisutne igrače. Svi su se nekako uskomešali.

Jedini čovek koji nije dizao pogled sa svojih karata bio je Trad Šreder. Izgledao je sasvim nezainteresovan za sve što se dešavalo oko njega.

Po pogledima ostalih okrenutih onom stolu kraj vrata i još određene jednom igraču za tim stolom, shvatio je ko je Šreder. Sedeo je na stolici nekih deset stopa udaljen od mesta na kome je stajao Džimi Storm.

Storm je lagano pošao prema njemu, a zatim zastao pored stola oslovinivši se rukama na njega.

— Ti si Šreder — rekao je naglašavajući svaku reč kao da želi da joj da poseban značaj.

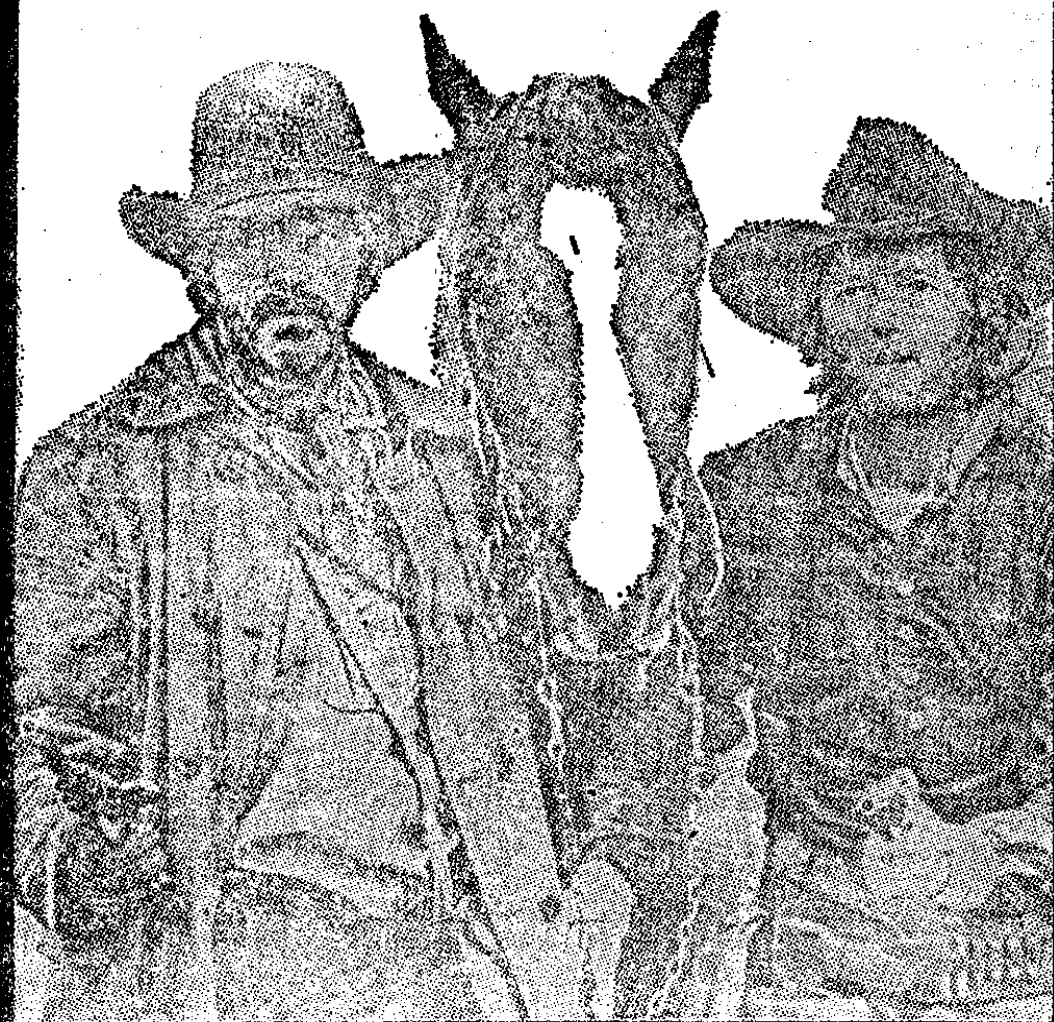
Onda se uspravio i obratio se ostalima u sali.

— Kladim se sa četiri prema šest protiv Šredera — viknuo je.

VAJAT ERP

★ IZLAZI SVAKOG 3. U MESECU ★

kod vašeg
prodavca novina

Šreder je nešto progundao čoveku, koji je sedeo kraj njega za stolom. Ovaj je smesta ustao i malo se odmakao u stranu.

— Četiri prema šest, Šredere! — ponovio je Džimi izazivački, gledajući prisutne. — Ako si suviše velika kukavica, dosta je dva prema jedan! Od jednog udaljenog stola digao se neki kauboj i prišao Džimiju.

— Sklanjaj se odavde, idiote! — rekao je ljutito. — Pijan si!

Storm se okrenuo na peti i svom snagom udario pesnicom čoveka posred brade. Čovek se zateturao i preko jedne stolice skljojao se na pod.

Pre nego što je čovek uspeo da se uspravi, Storm je izvukao kolt iz futrole i počeo divlje da maše njime.

Kauboj je hitro otpuzao do jednog stola i zaklonio se njime od pomahnitalog Storma.

— Deset prema jedan, Šredere! — viknuo je Storm, prilazeći revolverašu.

Kada mu je prišao na nepun korak, ruka Trada Šredera je munjevito sevnula.

U jednom trenutku, koji je bio toliko kratak da ga oko nije moglo registrovati, istrkao je kolt iz Stormove ruke. Zatakao je oteto oružje za pojas svojih pantalona i nastavio mirno da meša karte.

Nekoliko trenutaka Storm je zhu-njeno gledao revolveraša. Prosto nije mogao da zamisli da je neko tako hladnokrvan da može da otrpi i najtežu uvredu.

Iznerviran Šrederovom hladnokrvnošću Storm je zamahnuo rukom i opalio mu žestok šamar.

Revolveraš se zaneo od jačine udarca, a tek tada je pogledao Džimija.

— E, sad si preterao, momče — bilo je sve što je rekao, ustajući i prilazeći mu bliže.

Storm se izmicao, dok nije osetio zid za leđima.

— Hajde, momče da vidimo šta sada umeš! — rekao je Šreder mirno.

— Na ovaj način ću bar uštedeti Doku Holideju posao — odjednom se smirio i Storm.

— I sebi, takođe — dopunio ga je Šreder. — Ni ti više nećeš imati nevolja.

Storm nije skidao oči sa nepomičnog Šredera.

— Hajde, povuci! — uzviknuo je mladić. Njegova ruka je pošla prema koltu, ali je iznenada zastala jer je Šreder polako podigao ruke i zaustavio ih na glatkom površinu stola.

— On se boji da potegne! — viknuo je Storm.

Trad Šreder je radoznalo pogledao Džimija.

— Ne oklevaj! — rekao je. — Po-teži, sinko!

U prostoriji je vladala potpuna tišina kada je mladi Storm počeo da izvlači revolver iz futrole. Trenutak kasnije, svetlost koja je proz prozor prodirala zasijala je mutno na cevi smrtonosnog oružja.

Trad Šreder je još uvek bio nepomičan.

— Ubiću te, čak i ako ne budeš hteo da potegneš — rekao je Džimi besno.

Trad Šreder je čekao sve dok se cev mladićevog kolta nije skoro poravnala sa njegovim opasačem. Zatim je njegova ruka nestala sa ploče stola na kojoj je dotada mirno počivala.

Munja crvenog plamena sevnula je ispod ivice stola i zrno kalibra 45 prosto je raznelo Džimijevu šaku, kojom je držao revolver.

Iza leđa Trada Šredera začuo se vrisak. U prostoriju je uletela Kerol Storm. Videla je brata, koji je klečao na podu i držao se rukom za povređenu šaku. Mladić je s mukom pokušao da ustane.

Šrederovo sledeće zrno udarilo je mladića u levo rame i odbacilo ga nekoliko stopa unazad.

Zatim je Šrederov revolver ponovo zagrmio. Džimijeva druga šaka prosto se raskomadala od snažnog udara zrna.

— To je bilo dovoljno, Trade — rekao je Dok Holidej, koji se odjednom stvorio kraj Šredera.

Međutim, Šreder je već ispalio sledeća dva hica koji su odjeknuli kao jedan i Džimi Storm se samo nekoliko puta trgnuo. Zatim je život nestao iz njegovog tela. Oči su mu se razrogačile u paničnom strahu i, više se nije pomakao.

Trad Šreder je pogledao ispraznjeni kolt, zavrteo nekoliko puta

magacin, a zatim bacio oružje u ugao.

Seo je za sto, pokupio karte i rekao nemarno.

— Da nastavimo partiju, džentlmeni.

Dok Holidej ga je pogledao i odmah video da Šreder ima jedan revolver ispod pazuha, a u čizmu mu je bio zataknut nož na feder.

— Rekao sam ti da u gradu ne smeš da nosiš oružje, Šreder — prišao mu je bliže.

— Pa i nemam ga — cerio se Šreder. — Evo, pretresi me. — Ustao je i raširio ruke, kao da je hteo da pokaže da stvarno nema oružje.

Onda se odjednom okrenuo oko sebe kao bacač diska i u ruci mu se stvorio revolver.

Bila je to majstorska egzibicija, ali nedovoljno efikasna. U isto vreme kada je povukao obarač, pogodilo ga je zrno niklovanog „linkolna”. Samo jedno. Više nije bilo potrebno.

XIX

Dok Holidej je uzjahao Miga. Želeo je da malo prošetati van grada.

Jašući tako, razmišljao je o proteklim događajima. I o Tradu Šrederu. Bilo mu je drago što je za samo nekoliko dana doveo mir u Trail Siti, ali glavnu stvar zbog koje je došao nije okončao. Još nije otkrio ko je ubio Dika i Reda Batlera, iako se raspitivao među ljudima u salunu.

Divljim zapadom vesti se prenose neverovatno brzo. Dok Holidej je znao da će već kroz nekoliko nedelja ljudi u El Pasu i sve dole do Rio Grande, znati kako su se provela braća Šubak, kada su hteli da uvedu svoj zakon u Trail Sitiju.

Jahao je još izvesno vreme, a zatim se vratio u grad.

Uskoro se zaustavio pred zatvorom i sjahao, privezavši Miga za prečku.

Iz zatvorskog dimnjaka izvijao se tanak stub dima. To sigurno Džed Parkins kuva nešto za sebe i svog zatvorenika, pomislio je Holidej.

Kada se uputio prema vratima, Džed Parkins mu je izašao u susret. Lice mu je bilo gotovo zeleno, a bio je uplašen i zbunjen, to se odmah videlo.

Nije rekao ni reč Doku, već je samo stupio korak u stranu i propustio ga da prođe.

Dok Holidej ga je pogledao radoznalo. Bilo je jasno da nešto nije u redu.

Ušao je i nesvesno je pogledao u pravcu u kome je bio usmeren čuvar pogled.

Sav se ukočio.

Big Džejk Šubak, stajao je nemarno oslonjen na spoljni zid ćelije, a u njegovoj ruci je bio kolt, kalibra 45, u ovom trenutku, uperen tačno u Dokove grudi.

Na Šubakovom licu bio je osmeh, ali mu je pogled bio leden.

— Ah — rekao je prilazeći Doku.
— Baš sam mislio da će uskoro doći naš zaštitnik zakona, da me pusti iz ćelije. Kao što vidiš Holideje, izašao sam i oslobodio te brige.

Dok Holidej je pogledao u revolver u Šubakovoj ruci, a zatim je skrenuo pogled na Parkinsa.

— Znači, dozvolio si da te pređe, Džede — rekao je.

Čuvar zatvora je ćutao.

Holidej se tada obratio Džejku.

— Mislim da nema potrebe da se odugovlači Džejk — rekao je gledajući dobro kako bi izmakao, pre no što ovaj povuče obarač. — Pucaj!

Ali, stočar je zagundao.

— Proketo dobro znaš da to neću učiniti na taj način!

Dok je on govorio spolja je do njih dopro topot kopita priličnog broja konja koji su prilazili sve bliže.

Usta Džejka Šubaka su se razvukla u ružan osmeh.

— Moji ljudi, kao što verovatno, pretpostavljaš — rekao je zadovoljno. — Mislim da ću im prirediti prijatno iznenađenje.

— Znači, imaš neki zanimljiv plan? — upitao je Dok. Sve vreme je bio neverovatno miran i pribran, kao da nije bio u smrtnoj opasnosti.

— Videćeš — odgovorio je rančer jednostavno.

Jahači su već sjahali i približavali se vratima zatvora.

Po zvuku koraka, Dok Holidej je pretpostavio da ih mora biti priličan broj.

I stvarno, uskoro je na vrata grunula prilična rulja. Pozdravili su gazdu, a onda su se svi okrenuli prema Doku posmatrajući ga podrugljivo i ne krijući zadovoljstvo što ga, konačno, vide u ovom položaju.

— Pretpostavljao sam da nema te čorke, koja bi te dugo zadržala, Big Džejk, a ni takvog zvezdonosca — rekao je jedan od njih.

Dok Holidej ga je odmerio pogledom.

Bio je to krupan, mišićav Tekšanin, snažnih ruku koje su izgledale sposobne da ubiju vola.

Momak je bio visok više od šest stopa i mogao je imati preko sto osamdeset funti.

Ali, najčudnije na njemu bila je njegova mala glava, nasadena na najširi a najkraći vrat, koji je Holidej ikada video.

Ovaj momak bi me smoždio, kada bi samo imao priliku za to, pomislio je Holidej.

Pokušao je da se seti gde je već video ovog krupnog kauboja. Izgledao je mnogo poznat.

Izenada se setio.

U jednom salunu u Sohu, malom mestu na obali Rio Grande, taj momak se naljutio na barmena, koji mu je sipao loš viski pa ga je užasno premlatio. Pored barmena, batine su dobili još deseterica, koji su pokušali da pomognu napadnutom čoveku.

Dok je dobro video kako su sada

taj kauboj i Big Džejk izmenjali poglede.

— Garte — rekao je Šubak — voleo bih da se upoznaš sa našim čuvarom zakona.

Kauboj se smešno i trapavo nklonio, a zatim je prišao Doku i iz sve snage jurnuo prema njegovom pleksusu.

I neki mnogo zdraviji i snažniji momak od Doka Holideja ne bi lako podneo ovaj udarac. Da ga je primio.

Međutim, Dok Holidej je na vreme video šta se sprema i hitro se izmakao u stranu. Kauboj je bukvalno projurio kraj njega i svom snagom lupio o susedni zid.

Šubak se nasmejao.

— Pametno, Holideje. Nisam sumnjao da nećeš izbeći Gartov udarac. Izgleda da će moji momci konačno imati i malo zabave.

Mahnuvši revolverom, Šubak je izveo Doka na ulicu.

Dok trenutno nije imao izbora i smatrao je da je bolje za njega da ne razdražuje divljaka.

Jedan od kauboja je prišao Doku s leđa i izvukao mu revolvere iz futrola.

— Pričinićemo zadovoljstvo celom gradu da gleda kako izgleda jedan pošten masakr — rekao je Šubak, a kauboji su zagrajali s odobravanjem.

Privučeni radoznalošću ovoj grupi su prilazili građani, koji su se inače muvali po okolnim ulicama.

Uskoro se pred zatvorom skupila prilična masa sveta.

— Pripremi se dobro — rekao je Šubak. — Gart će ti sada pokazati šta mi Teksašani mislimo o čuvarima zakona.

Dok Holidej je primetio da se gomili pridružio i urednik „Epitafa“, držeći u ruci tama blok i olovku. Morao je da se nasmeši. Džejk Šubak je mislio i na najmanju sitnicu.

Krupni kauboj mu je sada lagano prilazio. Na licu mu je bio izraz samouverena čoveka koji ne sumnja u uspeh svoga poduhvata. Videlo se da smatra da niko ne može da se odupre snazi njegovog udarca.

To Holidej nije ni nameravao. Samo je dobro pazio na ogromnog kauboja.

Kada je grmalj zamahnuo rukom, Dok se samo malo pomerio u stranu. Nije se čestito ni pomakao s mesta. Ali, to što je učinio, bilo je dovoljno.

Teksašanin je poleteo pored njega ponet vlastitim zamahom. Okrenuo se lica crvenog od besa i spreman da ponovo jurne.

Kao lekar, Dok Holidej je odlično poznavao sve osetljive nervne centre ljudskog tela i vrlo dobro je znao da borbu može rešiti jednim jedinim udarcem, na pravo mesto. A za to je bila potrebna izvanredna brzina i preciznost udarca.

Kada je kauboj navalio drugi put, i zamahnuo pesnicom veličine

osrednje šunke, Dok Holidej se opet izmakao i za dlaku izbegao napadača. Ali, kada se kauboj našao naspram Doka, njegova pesnica je zviznula. Ivicom dlana pogodio je kauboja u koren vrata, a ovaj je stao kao da je udario o zid.

Bio je to jak momak. Iako su mu kolena klecnula uspeo je da se održi na nogama. To je prosto bilo neverovatno. Ipak, oči su mu postale mutne i s mukom je održavao ravnotežu.

— Sada je dosta — povikao je Šubak. — Idemo natrag u tvoju kancelariju Holideje. Tamo se sigurno osećaš mnogo bolje. I ne pokušavaj ništa!

Dok je znao da je najpametnije da ga još malo sluša. Okrenuo se i mirno, kao da mu Šubakov revolver nije bio za leđima, vratio se u zgradu zatvora.

Samo u magnovenju primetio je s unutrašnje strane kraj vrata, Harija Barneta i već sledećeg trenutka na glavu mu se sručio tup udarac.

Posle izvesnog vremena vratio se svesti. Otvorio je oči i pogledao oko sebe. Sada je dobro video Barneta, Šubaka i još nekoliko stranaca.

— Ovo se uvek dešava pametnim momcima, koji uobrazе da mogu da se igraju zakona u Treil Sijiju — cerio se Barnet.

Dok Holidej je tek sada primetio da su mu ruke vezane. Dvojica mladića, koji su očigledno pripadali

Šubakovoj bandi podigli su ga i izneli na konja.

Tek sada je Dok primetio koliko je bio u nesvesti. Napolju je već bio mrak.

Ljudi su uzjahali i grupa je lagano krenula van grada.

Zaustavili su se ispod jednog drveta. Jedan od kauboja je skinuo laso sa sedla i prebacio ga preko najniže grane, ali, ipak, dovoljno udaljene od zemlje. Omču na drugom kraju užeta prebacio je Doku oko vrata.

— Možeš početi sa molitvom — cerekao se Šubak. — To je više nego što si ti učinio za Edija, Dena i Stiva. Trebalo bi da budeš obešen tri puta, Holideje.

— Zadovoljiću se i jednim — odgovorio je Dok mirno.

— Nemoj reći da ti nije pružena šansa, da na miru napustiš grad — dobacio mu je Barnet.

— Drugi put ću te poslušati — cerio se Dok.

— Nećeš imati prilike — pobesneo je Barnet, naročito kad su se

★ VAJAT ERP ★

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA

SVAKOG 3. U

MESECU

★
kod vašeg
prodavca
novina
★

kauboji počeli cerekati. — Poteraj konja!

— Čekajte! — umešao se Šubak. Prišao je Holideju i odrešio mu ruke. — Tako, neka sve bude po propisu. Da se momak ne ljuti na nas — dodao je zajedljivo.

Kauboj koji je jahao iza Doka, mahnuo je rukom da potera njegovog konja.

Tada se desilo nešto što niko nije očekivao.

Iz grmlja, na desetak stopa do mesta gde je stajala grupa jahača prasnuo pucanj.

Kauboj iza Doka samo se presavio u sedlu i klonuo. Bio je na mestu mrtav.

Mig se malo propeo, a njegov gospodar je reagovao munjevito. Jednom rukom je smakao omču s vrata i samo se previo. Neverovatno vešto i hitro izyukao je pištolj iz futrole mrtvog kauboja.

U svetlu dve buktinje, koje su držali kauboji, ugledao je Šubaka koji se upravq spremao da puca. Sa Šubakove desne strane stajao je šerif Barnet.

Dokov revolver j sevnuo dva puta. Šubak je tupo ispao iz sedla i ostao nepomičan na zemlji.

Šerif Barnet je imao vremena da vrisne i da se rukama uhvati za grudi. Zatim je i on lagano skliznuo iz sedla.

U tom trenutku zapraštili su hici iz žbunja.

Šubakovi kauboji su se upaničili, čim su videli smrt svoga gazde.

Kao izbezumljeni svi do jednog su oboli konje i poterali ih u paničan galop.

Holidej je ostao sam pod drvetom o koje je trebalo da bude obašen.

Mesec je upravo izašao iza visoke krune drveta i ono mesto, koje je malo pre bilo u tamnoj senci sada je odjednom postalo vidno kao usred dana.

Trgao ga je šum iz obližnjeg grmlja. Okrenuo se i pogledao. Bret Ačeson i Jelou Doneli izašli su iz grmlja smejući se.

— Izgleda da smo stigli na vreme — smejao se Jelou.

— Drugi put, ipak, malo požurite — odgovorio je Dok. Onda je pokazao na omču, koja se klatila na drvetu osvetljenom mesečinom. — Još malo pa biste morali da me skidate odatle.

— Ja se nadam da si sada završio svoj posao u Treil Sitiju? — upitao je Bret.

— Još nisam, ali mislim da ću se uskoro vratiti ovamo i da ću tada imati rešenje zagonetke. A sada...

— A sada bismo mogli na jedan dobar biftek — rekao je Jelou. Gladni smo kao vukovi. Gde bismo mogli da ga dobijemo?

— Kod Majka Halorana, u „Alhambri“! — uputio ih je Dok i okrenuo konja na suprotnu stranu.

— A ti? — pitao je Bret.

— Vratću se uskoro. A sada mo-

ram da se malo odmorim od ovog grada.

Srdačno su se pozdravili.

Nekoliko trenutaka, Dok je sedeo

nepomičan. Zatim se okrenuo i poterao konja. Njegova silueta je postajala sve manja, dok se, konačno, nije sasvim izgubila na horizontu.

KRAJ

BOOK HOLIDAYS

★
NAJBOLJA
SERIJA
VESTERNA

★
IZLAZI
SVAKOG 7. U
MESECU

kod vašeg
prodavca
novina

BOOK HOLIDAYS

AVANTURE
LEGENDARNOG ŠERIFA

VAJAT ERP

★
IZLAZI
SVAKOG
3. U
MESECU
★

★
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA
★

Naslov originala:

GRANT BARLOW: „SAVAGE NOON“

Prevod: Dragutin MOLAN

AUTORSKA PRAVA OBEZBEĐENA PREKO NIP FORUM —
OUR „MARKETPRINT“, NOVI SAD

Izdaje i štampa NIP „FORUM“ Novi Sad Vojvode Mišića 1.
Odgovorni urednik Tomić Svetozar

Stampa: 31. mart 1978.

Tržište: 7. april 1978.

Oslobođeno osnovnog poreza na promer: mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje nauku i kulturu SAP Vojvodine.
broj 413-279/73 od 10 maja 1973. godine.

**NE ZABORAVITE
SLEDEĆI
BROJ DO KA
HOLIDEJA**

**IZLAZI 7.
MAJA
1978.**

7. april 1978.